Max Heindel

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
των
ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΩΝ

Μια Στοιχειώδης Έκθεση
της Μυστικής τους Διδασκαλίας

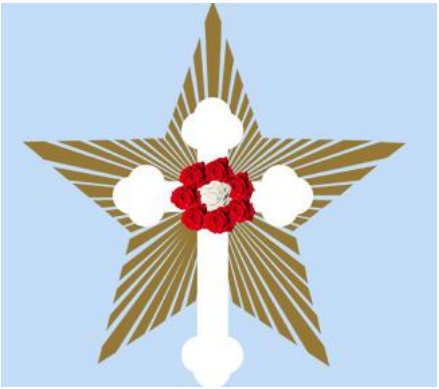

Ο Max Heindel, ήταν ένας Μύστης και εντολοδόχος της Ροδοσταυρικής Αδελφότητας, γεννηθείς στην Δανία στις 23 Ιουλίου του 1865. Έγινε ναυτιλιακός μηχανολόγος μηχανικός και τελικά μετανάστευσε στις Η.Π.Α. Το 1905 άρχισε σοβαρά να μελετά την μεταφυσική και ανάλωσε τα επόμενα χρόνια στη συνεχή αναζήτηση των πνευματικών Αληθειών. Όταν επισκέφτηκε την Γερμανία το 1907, ένας Αρχαίος Αδελφός Ροδόσταυρος που έγινε ο Διδάσκαλός του επικοινώνησε μαζί του στα Εσώτερα Πεδία. Μυήθηκε στο αιθερικό Ναό του Ροδόσταυρου, έλαβε τις απόκρυφες Διδασκαλίες που διαμόρφωσαν εν τέλει το έργο του με τίτλο 'Ροδοσταυρική Κοσμοθεωρία' που εκδόθηκε τον Νοέμβριο του 1909. Ίδρυσε την Rosicrucian Fellowship τον Αύγουστο του 1909, και ανάλωσε τα επόμενα χρόνια, μέχρι τις 6 Ιανουαρίου του 1919, στη συγγραφή, την διάλεξη και την καθίδρυση Αρχηγείων της Αδελφότητάς του στην Καλιφόρνια και γενικά μετάδωσε τις Διδασκαλίες του Εσώτερου Χριστιανισμού – τις πρωτοποριακές πνευματικές Διδασκαλίες που προετοίμαζαν όλη την ανθρωπότητα για τη Νέα Εποχή του Υδροχόου, όπου όλα τα έθνη θα συμμετέχουν στην Παγκόσμια Αδελφότητα.

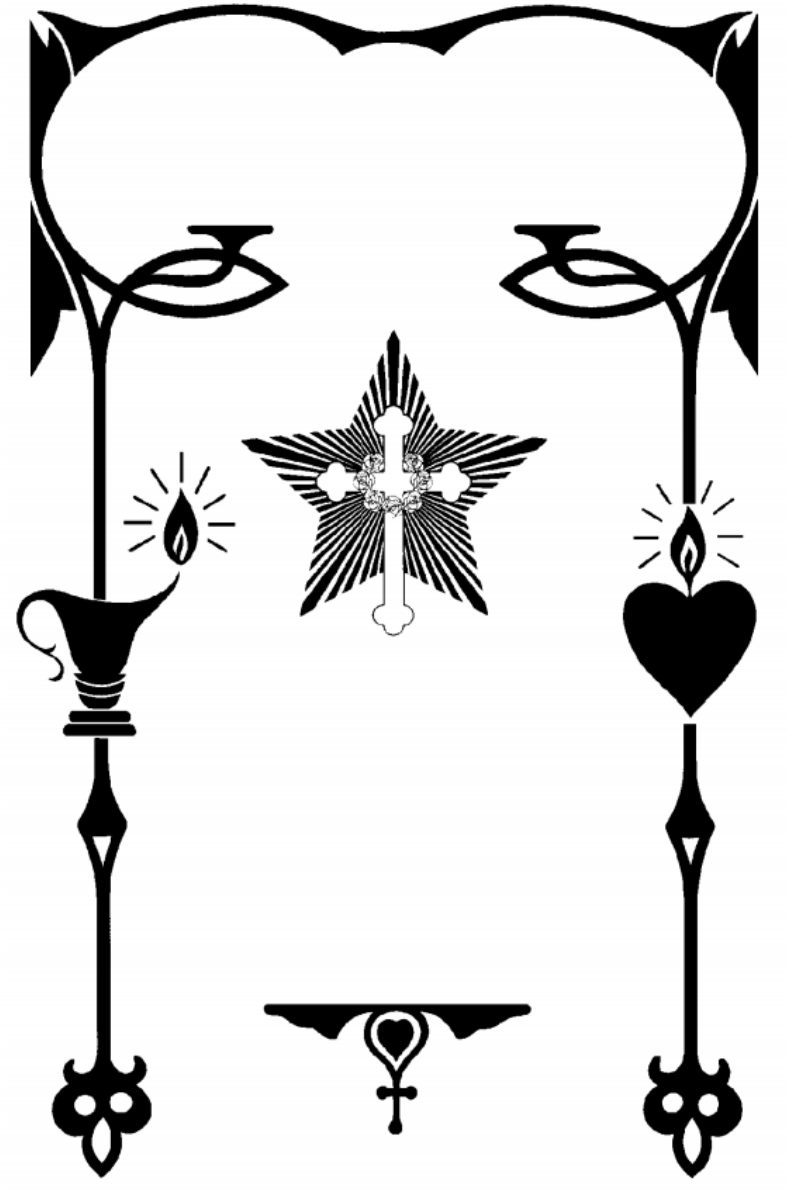

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

«Τα θεϊκά σύμβολα που δόθηκαν στην ανθρωπότητα στο διάβα των αιώνων μιλάνε στο φόρουμ της αλήθειας που υπάρχει μέσα στις καρδιές μας και αφυπνίζουν την συνείδησή μας στις θεϊκές ιδέες που υπάρχουν σε άλλους κόσμους' – Max Heindel. Το Έμβλημα της Δυτικής Μυστηριακής Σχολής των Ροδόσταυρων είναι ένα τέτοιου είδους σύμβολο: στην ολότητά του αντιπροσωπεύει την Εκδήλωση του Θεού. Εκφράζει το κλειδί της ανθρώπινης εξέλιξης του παρελθόντος, την παρούσα κατάστασή του, την μέλλουσα εξέλιξη και την μέθοδο της επίτευξης.

Το μπλε αντιπροσωπεύει τον Θεό Πατέρα, ο χρυσός αστέρας συμβολίζει τον Γεννηθέντα Χριστό εντός του πνευματικού μαθητή και ακτινοβολεί από τα πέντε άκρα – το κεφάλι και τα τέσσερα άκρα. Τα ρόδα υποδηλώνουν τον εξαγνισμό της φύσης της ανθρώπινης επιθυμίας πάνω στον σταυρό της ύλης – το αίμα του μυημένου καθαγιάζεται από το πάθος. Το λευκό ρόδο συμβολίζει την καθαρότητα της καρδιάς και επίσης τον λάρυγγα μέσω του οποίου, όντας εξαγνισμένος, η ανθρωπότητα θα προφέρει τον Δημιουργικό Λόγο. Ο λευκός σταυρός αντιπροσωπεύει το φυσικό σώμα. Ο χρυσός αστέρας αντιπροσωπεύει το 'Χρυσό Νυφικό Ένδυμα' – τον αιθερικό φορέα, που το Πνεύμα κτίζει κατά την διάρκεια των ενσαρκώσεων της καθαρότητας και της υπηρεσίας.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
των
ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΩΝ

Max Heindel

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
των
ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΩΝ

Μια Στοιχειώδης Έκθεση
της Μυστικής τους Διδασκαλίας

2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κεφ. I.

Το Τάγμα των Ροδόσταυρων
και η Ροδοσταυρική Αδελφότητα
Όρος Εκκλησία

Κεφ. II.

Το Πρόβλημα της Ζωής και η Επίλυση του.
Τρεις Θεωρίες της Ζωής
Είμαστε Αιώνιοι (Ποίημα του Συγγραφέα)

Κεφ. III.

Οι Ορατοί και Αόρατοι Κόσμοι
Η Χημική Περιοχή
Η Αιθερική Περιοχή
Ο Κόσμος της Επιθυμίας
Ο Κόσμος της Σκέψης
Πίστη ή Χριστός (Ποίημα του Συγγραφέα)

Κεφ. IV.

Η Σύνθεση του Ανθρώπου
Το Ζωτικό Σώμα
Το Σώμα της Επιθυμίας
Ο Νους

Κεφ. V.

Ζωή και Θάνατος
Αόρατοι Βοηθοί και Διάμεσα
Θάνατος

Το Πανόραμα της Προηγούμενης Ζωής
Το Καθαρτήριο
Ο Πρώτος Ουρανός
Ο Δεύτερος Ουρανός
Ο Τρίτος Ουρανός
Γέννηση και Παιδική Ζωή
Το Μυστήριο του Φωτός, Χρώματος και Συνείδησης
Εκπαίδευση των Παιδιών

Κεφ. Ι

Το Τάγμα των Ροδόσταυρων και η Ροδοσταυρική Αδελφότητα

Το Μήνυμα και η Αποστολή μας:

Ένας Υγιής Νους

Μια Τρυφερή Καρδιά

Ένα Υγιές Σώμα

Προτού μπούμε σε μια εξήγηση των διδασκαλιών των Ροδόσταυρων, θα είναι χρήσιμο να πούμε μια λέξη για αυτούς και για τη θέση που κατέχουν στην εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Για λόγους που θα δοθούν αργότερα οι διδασκαλίες αυτές υποστηρίζουν τη δυαδική άποψη. Υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος είναι ένα πνεύμα που περικλείει όλες τις δυνάμεις του Θεού, όπως ο σπόρος περικλείει το φυτό, και ότι αυτές οι δυνάμεις ξετυλίγονται αργά-αργά από μια σειρά υπάρξεις σ' ένα σταδιακά αναπτυσσόμενο γήινο σώμα. Επίσης, ότι αυτή η διαδικασία της ανάπτυξης έχει πραγματοποιηθεί υπό την καθοδήγηση του υπερυψωμένων όντων (υπάρξεων) που εξακολουθούν ακόμα να καθοδηγούν τα βήματα μας, παρόλο που σε μια μειούμενη μέτρηση, καθώς σταδιακά αποκτούμε διάνοια και θέληση.

Οι υπερυψωμένες αυτές Υπάρξεις, παρόλο αόρατες στα φυσικά μάτια, είναι εντούτοις δυναμικοί παράγοντες σε όλες τις υποθέσεις της ζωής, και δίνουν στις διάφορες ομάδες της ανθρωπότητας μαθήματα τα οποία θα προωθήσουν πιο αποτελεσματικά την ανάπτυξη των πνευματικών τους δυνάμεων.

Στην πραγματικότητα η γη μπορεί να παρομοιαστεί με ένα τεράστιο σχολείο κατάρτισης στο οποίο υπάρχουν μαθητές διαφορετικής ηλικίας και ικανότητας, όπως βρίσκονται σε ένα από τα δικά μας σχολεία.

Υπάρχουν οι άγριοι, που ζουν και λατρεύουν κάτω από τις πιο πρωτόγονες συνθήκες, βλέποντας στο ραβδί ή τη πέτρα ένα Θεό. Τότε, καθώς ο άνθρωπος εξελίσσεται προς τα εμπρός και προς τα πάνω στη κλίμακα του πολιτισμού, βρίσκουμε μια ανώτερη και ανώτερη αντίληψη της Θεότητας, που εδώ στον Δυτικό Κόσμο μας, έχει ανθίσει στην ωραία Χριστιανική θρησκεία, που τώρα προμηθεύει την πνευματική μας έμπνευση και το κίνητρο για βελτίωση.

Αυτές οι διάφορες θρησκείες έχουν δοθεί σε κάθε ομάδα της ανθρωπότητας από τα υπερυψωμένα όντα τα οποία γνωρίζουμε στη Χριστιανική θρησκεία, ως τους Καταγράφοντες Αγγέλους, των οποίων η θαυμάσια πρόβλεψη τους επιτρέπει να δουν την τάση της ακόμα τόσο ασταθούς ποσότητας του ανθρώπινου μυαλού, και έτσι έχουν τη δυνατότητα να καθορίσουν ποια μέτρα είναι αναγκαία για να οδηγήσουν το ξετύλιγμα μας κατά μήκος των γραμμών που συνάδουν με το υψηλότερο παγκόσμιο καλό.

Όταν μελετούμε την ιστορία των αρχαίων χωρών θα βρούμε ότι γύρω στο 600 π. Χ. ένα μεγάλο πνευματικό κύμα ξεκίνησε στις ανατολικές ακτές του Ειρηνικού Ωκεανού, όπου η μεγάλη

Κομφουκιανική Θρησκεία επιτάχυνε την πρόοδο του κινεζικού έθνους, τότε επίσης που η Θρησκεία του Βούδα άρχισε να κερδίζει τα εκατομμύρια των οπαδών στην Ινδία, και ακόμη περισσότερο Δυτικά έχουμε την ευγενή φιλοσοφία του Πυθαγόρα. Κάθε σύστημα ήταν προσαρμοσμένο στις ανάγκες των συγκεκριμένων ανθρώπων στους οποίους είχε σταλεί. Στη συνέχεια ήρθε η περίοδος των Σκεπτικιστών, στην Ελλάδα, και αργότερα, ταξιδεύοντας προς τα δυτικά, το ίδιο πνευματικό κύμα εκδηλώνεται ως η Χριστιανική θρησκεία των λεγόμενων «Σκοτεινών Χρόνων», όταν το δόγμα μιας δεσπόζουσας εκκλησίας υποχρέωσε πίστη στο σύνολο της Δυτικής Ευρώπης.

Είναι νόμος του σύμπαντος ότι ένα κύμα πνευματικής αφύπνισης ακολουθείται πάντα από μια περίοδο αμφισβητήσιμου υλισμού, η κάθε φάση είναι απαραίτητη ώστε το πνεύμα να μπορέσει να λάβει ίση ανάπτυξη της καρδιάς και διάνοιας χωρίς να μεταφέρεται πολύ μακριά στη μια ή την άλλη κατεύθυνση. Τα Μεγάλα Όντα που προαναφέρθηκαν, τα οποία νοιάζονται για την πρόοδο μας, λαμβάνουν πάντοτε μέτρα για την διασφάλιση της ανθρωπότητας εναντίον εκείνου του κινδύνου, και όταν προέβλεψαν το κύμα του υλισμού που ξεκίνησε στον δέκατο έκτο αιώνα με την γέννηση της σύγχρονης Επιστήμης μας, έλαβαν μέτρα να προστατέψουν τη Δύση όπως είχαν προηγουμένως διασφαλίσει την Ανατολή ενάντια στους Σκεπτικιστές που κρατήθηκαν υπό έλεγχο από τις σχολές των Μυστηρίων.

Τον 13^{ο} αιώνα, εμφανίστηκε στη κεντρική Ευρώπη ένας μεγάλος πνευματικός διδάσκαλος του οποίου το συμβολικό όνομα ήταν **CHRISTIAN ROSENKREUZ** ή **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ**, Ροδόσταυρος, που ίδρυσε το μυστηριώδες Τάγμα του Ρόδινου Σταυρού, αναφορικά με το οποίο έχουν γίνει τόσες εικοτολογίες και τόσα λίγα έγιναν γνωστά στον ευρύ

κόσμο, γιατί είναι το Μυστηριακό σχολείο της Δύσης και είναι ανοιχτό σε εκείνους που έχουν συμπληρώσει το στάδιο της πνευματικής αναδίπλωσης, απαραίτητης για να μυηθούν στα μυστικά του σχετικά με την Επιστήμη της Ζωής και της Ύπαρξης.

Εάν είμαστε τόσο πολύ ανεπτυγμένοι ώστε να είμαστε ικανοί να αφήνουμε το πυκνό φυσικό μας σώμα και να παίρνουμε ένα ψυχικό ταξίδι στον διαπλανητικό χώρο, θα διαπιστώσουμε ότι το απόλυτο φυσικό άτομο είναι σφαιρικό σε μορφή, όπως η Γη μας. Είναι μια μπάλα. Όταν πάρουμε μια σειρά από μπάλες ίσου μεγέθους και τις τοποθετήσουμε γύρω από μια άλλη, θα χρειαστούμε 12 μπάλες για να αποκρύψουμε την 13η. Έτσι οι δώδεκα ορατές και η μία κρυφή αποκαλύπτουν μια μυστική κοσμική σχέση και όπως όλα τα Μυστηριακά Τάγματα βασίζονται σε κοσμικές γραμμές, απαρτίζονται από δώδεκα αριθμούς συγκεντρωμένους γύρω από ένα δέκατο τρίτο, που είναι η αόρατη *κεφαλή*.

Υπάρχουν επτά χρώματα στο φάσμα: κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, μπλε, λουλακί και βιολετί. Αλλά μεταξύ του βιολετί και του κόκκινου εξακολουθούν να υπάρχουν άλλα πέντε χρώματα τα οποία είναι αόρατα στο φυσικό μάτι, αλλά αποκαλύπτονται στη πνευματική όραση. Σε κάθε Μυστηριακό Τάγμα υπάρχουν και επτά αδέλφια που κατά καιρούς βγαίνουν έξω στον κόσμο και εκεί εκτελούν οποιαδήποτε εργασία μπορεί να είναι απαραίτητη για την προώθηση των ανθρώπων τους οποίους υπηρετούν, αλλά ποτέ δεν έχουν δει τους πέντε, έξω από το ναό. Εργάζονται και διδάσκουν εκείνους μόνον που έχουν περάσει από ορισμένα στάδια της Πνευματικής Άνθησης και είναι σε θέση να επισκεφθούν το ναό με τα πνευματικά τους σώματα. Ένας άθλος που διδάσκεται στην πρώτη μύηση που

συνήθως λαμβάνει χώρα έξω από το ναό, καθώς δεν είναι βολικό για όλους να επισκεφθούν εκείνο το μέρος σωματικά.

Ας μη φανταστεί ο αναγνώστης ότι αυτή η μύηση κάνει τον Μαθητή ένα Ροδόσταυρο,, όπως δεν κάνει η εισδοχή σε ένα Γυμνάσιο, τον μαθητή, μέλος της επιστημονικής κοινότητας. Ούτε και γίνεται Ροδόσταυρος ακόμα και μετά που έχει περάσει όλους τους εννέα βαθμούς αυτής ή οποιασδήποτε άλλης Μυστηριακής Σχολής. Οι Ροδόσταυροι είναι Ιεροφάντες των μικρότερων Μυστηρίων, και πέρα από αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν σχολές όπου διδάσκονται Μεγαλύτερα Μυστήρια. Εκείνοι που έχουν προχωρήσει μέσα από τα Μικρά Μυστήρια και έχουν γίνει μαθητές των Μεγάλων Μυστηρίων ονομάζονται Μύστες, αλλά ακόμα δεν έχουν φθάσει την εξυψωμένη άποψη των δώδεκα Αδελφών του Τάγματος των Ροδόσταυρων ή των Ιεροφαντών οποιασδήποτε άλλης μικρότερης Μυστηριακής Σχολής περισσότερο από ότι ο πρωτοετής στο κολέγιο έχει επιτύχει με τη γνώση και τη θέση του καθηγητή στο Γυμνάσιο, από το οποίο έχει μόλις αποφοιτήσει.

Μια μεταγενέστερη εργασία θα ασχοληθεί με την μύηση, αλλά μπορούμε να πούμε εδώ ότι η πόρτα μιας πραγματικής Μυστηριακής Σχολής δεν ξεκλειδώνεται από ένα χρυσό κλειδί, αλλά ανοίγει μόνο ως ανταμοιβή για την άξια υπηρεσία στην ανθρωπότητα και κάθε ένας που αυτοδιαφημίζεται ως ένας Ροδόσταυρος ή χρεώνει δίδακτρα, τότε με αυτές τις πράξεις αποδεικνύει τον εαυτό του ότι είναι ένας τσαρλατάνος. Ο αληθινός μαθητής της κάθε Μυστηριακής Σχολής είναι πάρα πολύ σεμνός για να διαφημίσει το γεγονός, θα περιφρονήσει όλους τους τίτλους ή τις τιμητικές διακρίσεις από τους ανθρώπους, δεν θα έχει κανένα σεβασμό για τα πλούτη εκτός από τα πλούτη της αγάπης που του δόθηκαν από εκείνους που τους δόθηκε το προνόμιο να βοηθήσουν και να διδάξουν.

Στους αιώνες που έχουν περάσει από τότε που για πρώτη φορά σχηματίστηκε το Τάγμα των Ροδόσταυρων έχουν εργαστεί αθόρυβα και με μυστικότητα, με στόχο να πλάσουν τη σκέψη της Δυτικής Ευρώπης μέσα από τα έργα του Paracelsus, Boehme, Bacon, Shakespeare, Fludd και άλλων. Κάθε βράδυ, τα μεσάνυχτα, όταν οι σωματικές δραστηριότητες της ημέρας είναι στο ναδίρ τους, και η πνευματική ώθηση στην υψηλότερη πλημμυρίδα της, έστελλαν έξω από τον ναό τους ψυχικά καθοδηγούμενους για να εξουδετερώσουν τον υλισμό και να ενισχύσουν την περαιτέρω ανάπτυξη των ψυχικών δυνάμεων. Οφείλουμε στις δραστηριότητες τους τη σταδιακή πνευματοποίηση της άλλοτε έτσι υλιστικής επιστήμη μας.

Με την έναρξη του εικοστού αιώνα ελήφθη ένα περαιτέρω βήμα. Έγινε αντιληπτό ότι κάτι πρέπει να γίνει για να κάνουν τη Θρησκεία επιστημονική, καθώς επίσης και να κάνουν θρησκευτική την επιστήμη , ώστε να μπορέσουν τελικά να συνδυαστούν. Γιατί, την παρούσα στιγμή η καρδιά και διάνοια είναι διαζευγμένα. Η καρδιά αισθάνεται ενστικτωδώς την αλήθεια των θρησκευτικών διδασκαλιών που αφορούν τέτοια θαυμάσια μυστήρια, όπως ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου (η Μυστική Γέννηση), η Σταύρωση (ο Μυστικός Θάνατος), το καθαριστικό αίμα, η εξιλέωση, και άλλα δόγματα της Εκκλησίας, που ο διανοούμενος αρνείται να πιστέψει, καθώς δεν είναι σε θέση επίδειξης, και φαινομενικά σε πόλεμο με τον φυσικό νόμο. Η υλική πρόοδος μπορεί να προωθηθεί όταν η διάνοια είναι κυρίαρχη και οι επιθυμίες της καρδιάς ανικανοποίητες, αλλά η ανάπτυξη της ψυχής θα καθυστερεί μέχρις ότου η καρδιά πάρει επίσης ικανοποίηση.

Για να δώσει στον κόσμο μια διδασκαλία τόσο αναμεμειγμένη που θα ικανοποιήσει τόσο το μυαλό όσο και την καρδιά, πρέπει να βρεθεί και να καθοδηγηθεί ένας αγγελιοφόρος Ορισμένα

ασυνήθιστα προσόντα ήταν απαραίτητα, και ο πρώτος που επιλέχθηκε απέτυχε να περάσει ένα ορισμένο τεστ μετά από αρκετά χρόνια που είχαν δαπανηθεί να τον προετοιμάσουν για την εργασία που πρέπει να γίνει.

Έχει καλά ειπωθεί ότι υπάρχει μια εποχή για σπορά, και μια εποχή για θερισμό, και ότι υπάρχουν ορισμένες εποχές για όλες τις εργασίες της ζωής, και σύμφωνα με αυτόν τον νόμο της περιοδικότητας κάθε ώθηση στην πνευματική ανάταση πρέπει επίσης να ληφθεί σε ένα κατάλληλο χρόνο για να είναι επιτυχής. Οι πρώτες και έκτες δεκαετίες του κάθε αιώνα είναι ιδιαίτερα ευνοϊκές για να αρχίσει η διάδοση των νέων πνευματικών διδασκαλιών. Ως εκ τούτου, οι Ροδόσταυροι ήταν πολύ ανήσυχοι με αυτή την αποτυχία, γιατί απέμεναν μόλις πέντε χρόνια από την πρώτη δεκαετία του εικοστού αιώνα.

Η δεύτερη τους επιλογή ενός αγγελιοφόρου έπεσε πάνω στον παρόντα συγγραφέα, αν και δεν το γνώριζε τότε, και διαμορφώνοντας τις συνθήκες, το κατέστησαν δυνατό γι' αυτόν να ξεκινήσει μια περίοδο προετοιμασίας για το έργο που τον ήθελαν να κάνει. Τρία χρόνια αργότερα, όταν είχε πάει στη Γερμανία, επίσης λόγω των συνθηκών που διαμορφώθηκαν από την αόρατη Αδελφότητα, και όντας στα πρόθυρα της απόγνωσης στην ανακάλυψη ότι το φως που ήταν το αντικείμενο της αναζήτησής του, ήταν μόνο ένα φανάρι, οι Αδελφοί του Τάγματος των Ροδόσταυρων εφάρμοσαν το τεστ για να δουν αν κατά πόσο θα είναι ένας πιστός αγγελιοφόρος και θα μετέδιδε στον κόσμο τις διδασκαλίες που επιθυμούσαν να του εμπιστευτούν. Και όταν πέρασε τις εξετάσεις του έδωσαν μια μνημειώδη λύση του προβλήματος της ύπαρξης που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο «The Rosicrucian Cosmo Conception» (Η Ροδοσταυρική Κοσμο-Αντίληψη) τον Νοέμβριο του 1909, περισσότερο από ένα χρόνο πριν από τη λήξη της πρώτης δεκαετίας του εικοστού αιώνας. Το βιβλίο αυτό

σηματοδότησε μια νέα εποχή στη λεγόμενη «απόκρυφη» λογοτεχνία, και οι πολλές επανεκδόσεις που έχουν έκτοτε δημοσιευθεί, καθώς επίσης και οι χιλιάδες επιστολές που συνεχίζουν να έρχονται στον συγγραφέα, είναι ομιλούσες μαρτυρίες για το γεγονός ότι οι άνθρωποι βρίσκουν σε αυτή την διδασκαλία μια ικανοποίηση που έχουν επί μακρόν μάταια αλλού αναζητήσει.
Οι Ροδόσταυροι διδάσκουν ότι όλες οι μεγάλες θρησκείες έχουν δοθεί στους ανθρώπους ανάμεσα στους οποίους βρίσκονται, από τη Θεία Νοημοσύνη που σχεδίασε κάθε σύστημα λατρείας ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της φυλής ή του έθνους στο οποίο δόθηκε. Οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν μπορούν να ανταποκριθούν σε μια ευγενή και μεγαλειώδη θρησκεία, και το αντίστροφο. Αυτό που βοηθά μια φυλή, θα εμπόδιζε μια άλλη, και κατ 'εφαρμογή της ίδιας πολιτικής επινοήθηκε ένα σύστημα της εξελιγμένης ψυχής προσαρμοσμένο ειδικά στους Δυτικούς ανθρώπους, οι οποίοι είναι φυλετικά και ιδιοσυγκρασιακά ακατάλληλοι για να υποβληθούν στην πειθαρχία του Ανατολικού σχολείου, το οποίο σχεδιάστηκε για τους πιο υποανάπτυκτους Ινδούς.

Η Ροδοσταυρική Αδελφότητα

Για τους σκοπούς της γνωστοποίησης των Ροδοσταυρικών διδασκαλιών στον Δυτικό Κόσμο, ιδρύθηκε το 1909 η Ροδοσταυρική Αδελφότητα. Είναι ο προάγγελος της Εποχής του Υδροχόου, όταν ο Ήλιος από το προπορευτικό του πέρασμά μέσα από τον αστερισμό του Υδροχόου, θα αναδείξει όλες τις διανοητικές και πνευματικές ικανότητες του ανθρώπου, που συμβολίζονται από αυτό το σημείο. Όπως η θερμότητα από μια

φωτιά ζεσταίνει όλα τα αντικείμενα που εμπίπτουν στο πεδίο της ακτινοβολίας της, έτσι και η ακτίνα του Υδροχόου θα αυξήσει τις δονήσεις της γης σε ένα ύψος που δεν είμαστε ακόμη σε θέση να κατανοήσουμε, παρόλο που έχουμε επιδείξεις των *υλικών λειτουργιών* αυτής της δύναμης στις εφευρέσεις που έφεραν επανάσταση στη ζωή μέσα στη μνήμη της παρούσας γενιάς.

Έχουμε αναρωτηθεί για τις ακτίνες-Χ, οι οποίες βλέπουν μέσα από το ανθρώπινο σώμα, αλλά ο κάθε ένας έχει μια λανθάνουσα αίσθηση που όταν εξελιχθεί θα του επιτρέψει να δει μέσα από οποιοδήποτε αριθμό φορέων ή σε οποιαδήποτε απόσταση. Θαυμάζουμε τις τηλεφωνικές συνομιλίες σε όλη την ήπειρο της Αμερικής, αλλά ο κάθε ένας έχει μέσα του μια λανθάνουσα αίσθηση του λόγου και ακοής, που είναι πολύ πιο οξείες. Μένουμε έκπληκτοι με τις εξερευνήσεις των πλοίων κάτω από τη θάλασσα και στον ουρανό, αλλά είμαστε όλοι ικανοί για το πέρασμα κάτω από το νερό ή μέσα από τον ουρανό. Και ακόμα περισσότερο, θα μπορούμε να περάσουμε αλώβητοι μέσα από τον στερεό βράχο και την μαινόμενη φωτιά, αν γνωρίζουμε πώς. Και η ίδια η αστραπή είναι αργή σε σύγκριση με την ταχύτητα με την οποία εμείς μπορούμε να ταξιδέψουμε.

Αυτό ακούγεται όπως ένα παραμύθι σήμερα, όπως έκαναν οι ιστορίες του Ιούλιου Βερν μια γενιά πριν, αλλά η Εποχή του Υδροχόου θα γνωρίσει την υλοποίηση αυτών των ονείρων, και πάντα πολύ περισσότερα που εξακολουθούμε να κάνουμε, που ούτε καν τα ονειρευόμαστε. Τέτοιες γνώσεις θα είναι τότε στη κατοχή μεγάλου αριθμού ατόμων, που θα τις έχουν αναπτύξει σταδιακά όπως πιο μπροστά ανάπτυξαν τις ικανότητες να περπατούν, να ομιλούν, να ακούν και να βλέπουν.

Εκεί βρίσκεται ένας μεγάλος κίνδυνος, γιατί, προφανώς, καθένας προικισμένος με τέτοιες γνώσεις μπορεί να τις χρησιμοποιήσει για τη μέγιστη ζημιά του κόσμου γενικότερα, εκτός αν περιορίζονται από ένα πνεύμα της ανιδιοτέλειας, και ένα αλτρουισμό που αγκαλιάζει τα πάντα. Ως εκ τούτου η θρησκεία χρειάζεται σήμερα όσο ποτέ άλλοτε για να ενισχύσει την αγάπη και τη συμπάθεια μεταξύ της ανθρωπότητα, ώστε να μπορέσει να προετοιμαστεί να χρησιμοποιήσει τα μεγάλα αποθηκευμένα για αυτή δώρα, με σύνεση και σωστά. Η ανάγκη αυτή της θρησκείας είναι ειδικά αισθητή σε μια συγκεκριμένη τάξη όπου ο αιθέρας είναι περισσότερο χαλαρά πλεγμένος στα φυσικά άτομα από ότι στη πλειοψηφία, και για αυτόν τον λόγο, είναι τώρα που αρχίζουν να αισθάνονται τις δονήσεις του Υδροχόου.

Η τάξη αυτή πάλι χωρίζεται σε δύο ομάδες. Στη μια κυριαρχεί η διάνοια, και ως εκ τούτου οι άνθρωποι σε αυτή τη τάξη αναζητούν να αδράξουν τα πνευματικά μυστήρια από περιέργεια, από την άποψη της ψυχρής λογικής. Ακολουθούν το μονοπάτι της γνώσης για χάρη της γνώσης, θεωρώντας ότι είναι αυτοσκοπός. Η ιδέα ότι η γνώση έχει αξία μόνο όταν τεθεί σε πρακτική εποικοδομητική χρήση δεν φαίνεται να έχει παρουσιαστεί η ίδια σε αυτούς. Την κατηγορία αυτή θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε αποκρυφιστές.

Η άλλη ομάδα δεν ενδιαφέρεται για γνώση αλλά αισθάνεται μια εσωτερική παρόρμηση Θεϊκής κηδεμονίας, και επιδιώκει το μονοπάτι της αφοσίωσης προς το υψηλότερο ιδεώδες που τοποθετήθηκε ενώπιον τους στον Χριστό, κάμνοντας τις πράξεις τις οποίες έκανε Αυτός, όσο το επιτρέπει η σάρκα τους, και αυτό με τον καιρό έχει σαν αποτέλεσμα μια εσωτερική φώτιση η οποία φέρνει μαζί της όλη τη γνώση που αποκτήθηκε από την

άλλη τάξη, και ακόμα περισσότερη. Την κατηγορία αυτή μπορούμε να την περιγράψουμε ως μυστικιστές.

Η κάθε μία από τις δύο ομάδες αντιμετωπίζει ορισμένους κινδύνους. Εάν ο αποκρυφιστής αποκτά φωτισμό και εξελίσσει μέσα στον εαυτό του τις λανθάνουσες πνευματικές ικανότητες, μπορεί να τις χρησιμοποιήσει για την προώθηση των προσωπικών του σκοπών, σε μεγάλο βάρος των συνανθρώπων του. Αυτό είναι μαύρη μαγεία, και η τιμωρία που καλεί *αυτόματα* κάτω πάνω στο κεφάλι του δράστη είναι τόσο φοβερή που είναι καλύτερο να τραβηχτεί το πέπλο πάνω της. Ο μυστικιστής μπορεί επίσης να σφάλει εξαιτίας της άγνοιας, και να πέσει στα πλέγματα του νόμου της φύσης. Αλλά ενεργοποιείται από αγάπη, τα λάθη του, ποτέ δεν θα είναι πολύ σοβαρά, και καθώς μεγαλώνει μέσα στη χάρη, η άηχη φωνή μέσα στην καρδιά του, θα μιλήσει πιο ευδιάκριτα, για να του διδάξει τον τρόπο.

Η Ροδοσταυρική Αδελφότητα προσπαθεί να προετοιμάσει τον κόσμο γενικότερα, και ειδικά τους ευαίσθητους των δύο ομάδων, για την αφύπνιση των λανθανουσών δυνάμεων στον άνθρωπο, έτσι ώστε όλοι να μπορούν να οδηγηθούν με ασφάλεια μέσα από την επικίνδυνη-ζώνη, έτσι ώστε όλοι να μπορέσουν κατά το δυνατό να χρησιμοποιήσουν αυτές τις νέες ικανότητες. Γίνεται προσπάθεια να συνδυασθεί η αγάπη χωρίς την οποία ο Παύλος κήρυξε την γνώση όλων των μυστηρίων χωρίς αξία, με μια μυστικιστική γνώση ριζωμένη και στηριζόμενη στην αγάπη, έτσι ώστε οι μαθητές του σχολείου αυτού να μπορούν να γίνουν ζωντανοί εκφραστές αυτής της αναμειγνυομένης ψυχής-επιστήμης της Σοφίας της Δυτικής Σχολής, και να εκπαιδεύσει σταδιακά την ανθρωπότητα στο

σύνολό της στις απαραίτητες αρετές για να καταστήσει την κατοχή των ανώτερων δυνάμεων

Όρος Εκκλησία (Mt Ecclesia).

Μια περιγραφή των Κεντρικών Γραφείων (Αρχηγείου) της Ροδοσταυρικής Αδελφότητας.

Η εργασία στον φυσικό κόσμο απαιτεί φυσικούς τρόπους επίτευξης, ως εκ τούτου το 1911 αγοράστηκε μια λωρίδα γης στη πόλη Oceanside, 90 μίλια νότια του Λος Άντζελες, Καλιφόρνια. *Η Νότια Καλιφόρνια επιλέχθηκε λόγω της αφθονίας του αιθέρα στην εκεί ατμόσφαιρα, και το σημείο αυτό βρέθηκε να είναι ιδιαίτερα ευνοημένο από αυτή την άποψη.*

Σε αυτή την επιβλητική τοποθεσία που έχει μια μεγάλη θέα του μεγάλου Ειρηνικού Ωκεανού, των χιονισμένων βουνών και των χαμογελαστών κοιλάδων, αρχίσαμε την εγκατάσταση της έδρας μας, στο τελευταίο μέρος του 1911. Σύντομα μετά από αυτό κτίσαμε ένα ιερό, τη Προ-Εκκλησία, όπου η Λειτουργία του Ροδοσταυρικού Ναού, γίνεται σε κατάλληλα χρονικά διαστήματα.

Ο Θεραπευτικός Κύκλος του Ροδόσταυρου κάνει εκεί τις συνεδριάσεις της για να βοηθήσει τους πάσχοντες, και αυτό είναι το μέρος που καθορίστηκε για τις ενωμένες, πρωί και βράδυ, προσευχές των εργαζομένων. Στο δεύτερο μισό του 1920 φτιάξαμε μια Εκκλησία, η οποία έχει σχεδιαστεί για να είναι ένας Ναός Θεραπείας. Το κτίριο, είναι μια όμορφη θολωτή οικοδομή, από χάλυβα και οπλισμένο σκυρόδεμα. Έχει σχήμα δώδεκα όψεων, που αντιστοιχούν με τα δώδεκα σημεία του Ζωδιακού. Τώρα που γράφονται αυτά, Ιανουάριο του 1921,

έχουν μόλις ολοκληρωθεί οι τελικές εργασίες. Η εσωτερική εργασία της Αδελφότητας θα συνεχιστεί εδώ.
Έχουμε χτίσει επίσης ένα διώροφο κτίριο της Διοίκησης για να στεγάσει το γενικό γραφείο, το τμήμα του βιβλίου, το σχολείο αλληλογραφίας χριστιανικού μυστικισμού που συνδέει την έδρα με φοιτητές από όλο τον κόσμο, καθώς και τα γραφεία σύνταξης των μηνιαίων εκδόσεων μας, κυρίως το «Περιοδικό Ροδοσταυρική Αδελφότητα - Ακτίνες από τον Ρόδινο Σταυρό». Έχουμε επίσης ένα τμήμα αστρολογίας που χειρίζεται ένα σχολείο αλληλογραφίας. Τα γραφεία της βρίσκονται στο δεύτερο όροφο.
Ολόκληρος ο πρώτος όροφος καταλαμβάνεται από ένα σύγχρονο τυπογραφείο και τμήμα βιβλιοδεσίας που χρειάζεται για να προμηθεύει τη μεγάλη ποσότητα εντύπων που απαιτούνται σε αυτή την εργασία. Στο τμήμα βιβλίων εκδίδουμε όλη τη συνήθη εργασία και βιβλία της Ροδοσταυρικής Φιλοσοφίας που γράφτηκε από τον Μάξ Χέιντελ. Τώρα είμαστε στη διαδικασία της έκδοσης σε μορφή βιβλίου τα προγενέστερα μαθήματα στους μαθητές.
Τον Οκτώβριο του 1920, ιδρύθηκε ένα σχολείο εκπαίδευσης για την προετοιμασία των υποψηφίων για το πεδίο διδασκαλίας. Είναι στη πρόθεση μας να διατηρήσουμε ένα Γραφείο Μαθημάτων, από το οποίο θα στέλλουμε τους καθηγητές μας σε όλο την χώρα για να διαδώσουν τις διδασκαλίες μας και να μεταφέρουν το μήνυμα της φιλοσοφίας μας σε μεγαλύτερη έκταση, από ότι ήταν δυνατό στο παρελθόν.
Μια Τραπεζαρία με χωρητικότητα για πάνω από εκατό ανθρώπους παρέχει άφθονα καταλύματα για τους εργαζόμενους, τους φοιτητές και τους ασθενείς. Η επιστημονική διατροφή χωρίς κρέας σερβίρεται εκεί, διατηρεί ή αποκαθιστά ην υγεία, όπως απαιτείται στη κάθε περίπτωση. Επιπλέον, βελτιώνει τη ζωτικότητα και τη διανοητικότητα σε ένα εκπληκτικό βαθμό.

Επιπλέον ένας μεγάλος κοιτώνας και μια σειρά από κατοικίες και σκηνές παρέχουν κατοικήσιμους χώρους για όλους.
Με την ελεύθερη χρήση του νερού και της δαπάνης πολλής εργασίας, το Όρος Εκκλησία μετατρέπεται σταδιακά σε ένα πλούσιο τροπικό πάρκο. Υπάρχει ένας βαθιά πνευματικός σκοπός σε αυτή την προσπάθεια, να κάνει το ορατό κέντρο του νέου παγκόσμιου κινήματος όμορφο, γιατί καλλιεργεί στους εργάτες μια ισορροπία και την ειρήνη που είναι απολύτως απαραίτητα για την ορθή εκτέλεση του έργου τους. Χωρίς αυτά δεν μπορούν να ξεφύγουν γιατί διαταράσσονται από την πλημμύρα της θλίψης και τον κόπο που ρέει στα Κεντρικά, από τα μέλη από όλο τον κόσμο. Χωρίς αυτά δεν μπορούν να συνεχίσουν να βάζουν την καρδιά τους στα γράμματα βοήθειας, ελπίδας και χαράς που πηγαίνουν συνεχώς έξω στις ψυχές που στενάζουν κάτω από το βάρος της ασθένειας, αλλά από το λούσιμο των ψυχών τους στην ομορφιά του περιβάλλοντος χώρου, συνειδητά ή όχι, κερδίζουν σε δύναμη και αύξηση σε χάρη, γίνονται όλο και καλύτερα κατάλληλοι για τη Μεγάλη Εργασία στον Αμπελώνα του Κυρίου.

Με σκοπό να βοηθήσει όσους αισθάνονται το ανοδικό κάλεσμα, να προετοιμάσει έξυπνα και με ευλάβεια για το ξεδίπλωμα των εσωτερικών λανθανουσών πνευματικών δυνάμεων τους, η Ροδοσταυρική Αδελφότητα διατηρεί δύο μαθήματα με αλληλογραφία που παρέχει διδασκαλία σε μαθητές σε όλο τον κόσμο. Το ένα ασχολείται με την *Αστρολογία,* το άλλο με τον *Χριστιανικό Μυστικισμό*.

Η Αστρολογία στην οποία αναφερόμαστε δεν πρέπει να συγχέεται με την αφήγηση της τύχης. Είναι μια φάση της Μυστικιστικής Θρησκείας, τόσο μεγαλειώδη όπως τα αστέρια με τα οποία ασχολείται και στους Μυστικιστές δεν είναι νεκρά σώματα που κινούνται στο διάστημα υπακούοντας στο

λεγόμενο τυφλό φυσικό νόμο, αλλά είναι οι ενσωματώσεις *«Των Επτά Πνευμάτων Ενώπιον του Θρόνου»,* ισχυροί Άγγελοι – Άστρα που χρησιμοποιούν τις καλοπροαίρετες επιρροές τους για να καθοδηγούν άλλα λιγότερο εξελιγμένα όντα, περιλαμβανομένης και της ανθρωπότητας, πάνω στο δρόμο της εξέλιξης.

Υπάρχει μια πλευρά της σελήνης που δεν βλέπουμε ποτέ μας, αλλά εκείνο το κρυμμένο μισό είναι το ίδιο ισχυρό στη πρόκληση της άμπωτης και της παλίρροιας, όπως το ορατό μέρος της σελήνης. Ομοίως, υπάρχει ένα αόρατο μέρος στον άνθρωπο που ασκεί μια ισχυρή επίδραση στη ζωή, και όπως οι παλίρροιες μετρούνται με τη κίνηση του ήλιου και της σελήνης έτσι και οι πιθανότητες της ύπαρξης μετρούνται από τα περιστρεφόμενα αστέρια, τα οποία ως εκ τούτου μπορεί, συνεπώς, να ονομάζονται «το Ρολόι του Πεπρωμένου », και η γνώση της σπουδαιότητας τους είναι μια τεράστια δύναμη, για τον ικανό Αστρολόγο, ένα ωροσκόπιο που αποκαλύπτει κάθε μυστικό της ζωής.

Έτσι, όταν έχετε δώσει σε έναν αστρολόγο τα δεδομένα της γέννησής σας, του έχετε δώσει το κλειδί για το εσώτατο της ψυχής σας, και δεν υπάρχει κανένα μυστικό που δεν μπορεί να το ξετρυπώσει. Η γνώση αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί για καλό ή για κακό, να βοηθήσει ή να βλάψει, ανάλογα με τη φύση του ανθρώπου. Μόνο σε ένα φίλο πρέπει να εμπιστευόσαστε αυτό το κλειδί για την ψυχή σου, και δεν πρέπει ποτέ να δίδεται σε κανέναν βασικά για εκπόρνευση μιας πνευματικής επιστήμης για υλικό κέρδος.

Για τον γιατρό, η αστρολογία είναι πολύτιμη στη διάγνωση ασθενειών και τη συνταγογράφηση ενός φαρμάκου, γιατί

αποκαλύπτει την κρυμμένη αιτία όλων των παθήσεων, με έναν τρόπο που συχνά προκαλεί αμηχανία στον σκεπτικιστή και αφήνει άναυδο τον χλευαστή.

Η γνώμη των χιλιάδων έχει μεγάλη αξία, αλλά αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα, γιατί χιλιάδες μπορεί να κατέχουν μια αντίθετη άποψη. Περιστασιακά ένας μόνο άνθρωπος μπορεί να έχει δίκιο και ο υπόλοιπος κόσμος λάθος, όπως όταν ο Γαλιλαίος υποστήριξε ότι η γη κινείται. Σήμερα όλος ο κόσμος έχει μετατραπεί στην γνωμοδότηση για την οποία υπέστη βασανιστήρια, και ισχυριζόμαστε ότι, *όπως ο άνθρωπος είναι ένα σύνθετο ον, οι θεραπείες είναι επιτυχείς μόνο σε αναλογία που θεραπεύουν βλάβες στα φυσικά, ηθικά και ψυχικά πεδία της Ύπαρξης.* Υποστηρίζουμε επίσης ότι τα αποτελέσματα μπορούν να ληφθούν πιο εύκολα σε ορισμένες στιγμές, όταν οι αστρικές ακτίνες είναι ευνοϊκές για την επούλωση μιας συγκεκριμένης ασθένειας, ή με επεξεργασία με θεραπείες που προηγουμένως ετοιμάστηκαν σύμφωνα με ευοίωνες συνθήκες.

Εάν είστε ένας γονιός το ωροσκόπιο θα σας βοηθήσει να εντοπίσετε το λανθάνον κακό στο παιδί σας και θα σας διδάξει πώς να εφαρμόσετε την απαιτούμενη πρόληψη. Θα σας δείξει τα καλά σημεία, επίσης, ώστε να μπορέσετε να κάνετε ένα καλύτερο άνδρα ή γυναίκα από την ψυχή που ανατέθηκε στη φροντίδα σας. Θα αποκαλύψει συστημικές αδυναμίες και θα σας δώσει τη δυνατότητα να φρουρείτε την υγεία του παιδιού σας. Θα δείξει τι ταλέντα υπάρχουν, και πώς η ζωή μπορεί να ζήσει στο μέγιστο της χρησιμότητας. Ως εκ τούτου, το μήνυμα των παρελαυνόντων σφαιρών είναι τόσο σημαντικό που δεν μπορείτε να αντέξετε να συνεχίσετε να τις αγνοείται.

Προκειμένου να βοηθήσουμε εκείνους που είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν τον εαυτό τους διατηρούμε μια Τάξη Αλληλογραφίας στην Αστρολογία, αλλά μην κάνετε κανένα λάθος, δεν διδάσκουμε αφήγημα-τύχης. Αν είναι αυτό που ψάχνετε, δεν έχουμε τίποτα για σας.

Κεφ. ΙΙ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ανάμεσα σε όλες τις αντιξοότητες της ζωής, που διαφέρουν από την εμπειρία του κάθε ατόμου, υπάρχει ένα γεγονός που αργά ή γρήγορα έρχεται σε όλους – ο Θάνατος! Δεν έχει σημασία η θέση μας στη ζωή, αν η ζωή που ζήσαμε υπήρξε μια αξιέπαινη ή το αντίστροφο, αν μεγάλα επιτεύγματα σημάδεψαν την πορεία μας ανάμεσα στους ανθρώπους. Είτε η υγεία ή η ασθένεια ήταν που μας κατείχε περισσότερο, κατά πόσον είμαστε διάσημοι και περιβαλλόμαστε από μια στρατιά από φίλους που μας θαύμαζαν, ή περιπλανιόμασταν άγνωστοι στα χρόνια της ζωής μας, κάποια στιγμή έρχεται μια στιγμή που στεκόμαστε μόνοι μας μπροστά στη πύλη του θανάτου και αναγκαζόμαστε να κάνουμε το άλμα μέσα στο σκοτάδι.

Η σκέψη αυτού του άλματος και του τι βρίσκεται πέρα πρέπει αναπόφευκτα να αναγκάσει το ίδιο επάνω σε κάθε σκεπτόμενο άτομο. Στα χρόνια της νιότης και της υγείας, όταν το καράβι της ζωής μας πλέει στις θάλασσες της ευημερίας, όταν όλα φαίνονται όμορφα και φωτεινά, μπορούμε να αφήσουμε τη σκέψη πίσω μας, αλλά θα έρθει σίγουρα μια στιγμή στη ζωή του

κάθε σκεπτόμενου ατόμου όταν το πρόβλημα της ζωής και του θανάτου πιέζεται το ίδιο πάνω στη συνείδησή του και αρνείται να βγει στην άκρη. Ούτε θα τον βοηθήσει να αποδεχθεί την έτοιμη λύση οποιουδήποτε άλλου χωρίς σκέψη και με τυφλή πίστη, γιατί αυτό είναι ένα βασικό πρόβλημα που ο καθένας πρέπει να λύσει για τον ίδιο τον εαυτό του, προκειμένου να λάβει ικανοποίηση.

Στην ανατολική άκρη της ερήμου της Σαχάρας βρίσκεται εκεί η παγκοσμίου φήμης Σφίγγα με το ανεξιχνίαστο πρόσωπό της στραμμένο προς την Ανατολή, χαιρετίζοντας πάντα τον ήλιο, καθώς οι ανατέλλοντες ακτίνες του προαναγγέλλουν τη νεογέννητη ημέρα. Ειπώθηκε στον ελληνικό μύθο ότι αυτό το τέρας (η σφίγγα), συνήθιζε να θέτει ένα αίνιγμα σε κάθε ταξιδιώτη. Όσους δεν μπορούσαν να απαντήσουν τους καταβρόχθιζε, αλλά όταν ο Οιδίποδας έλυσε το αίνιγμα, η ίδια αυτοκαταστράφηκε.

Το αίνιγμα που ρωτούσε τους ανθρώπους ήταν το αίνιγμα της ζωής και του θανάτου, ένα ερώτημα που είναι σήμερα τόσο επίκαιρο όσο ποτέ, και που ο καθένας πρέπει να απαντήσει ή να καταβροχθισθεί στα σαγόνια του θανάτου. Αλλά όταν ένα πρόσωπο έχει βρει μια φορά τη λύση στο πρόβλημα, θα φανεί ότι, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει θάνατος, ότι αυτό που φαίνεται έτσι, δεν είναι παρά μια αλλαγή από μια κατάσταση της ΥΠΑΡΞΗΣ σε μια άλλη. Έτσι, για τον άνθρωπο που βρίσκει την αληθινή λύση στο αίνιγμα της ζωής, η σφίγγα του θανάτου έχει παύσει να υπάρχει, και αυτός μπορεί να σηκώσει τη φωνή του στη θριαμβευτική κραυγή, «Ω θάνατε, πού είναι το κεντρί σου; Ω τάφε, πού είναι νίκη σου;»

Διάφορες θεωρίες της ζωής υποστηρίχθηκαν για να λύσουν αυτό το πρόβλημα της ζωής. Μπορούμε να τις χωρίσουμε σε δύο κατηγορίες, ονομαστικά τη *μονιστική θεωρία*, που υποστηρίζει ότι όλα τα γεγονότα της ζωής μπορεί να εξηγηθούν με αναφορά σε αυτό τον ορατό κόσμο όπου ζούμε, και τη *δυαδική θεωρία*, που αναφέρει μέρος του φαινομένου της ζωής σε έναν άλλο κόσμο, ο οποίος είναι τώρα αόρατος σε εμάς.

Ο Ραφαήλ στον περίφημο πίνακα του, «The School of Athens», πιο εύστοχα έχει απεικονίσει σε μας τη στάση αυτών των δύο σχολών της σκέψης. Βλέπουμε σε αυτό τον υπέροχο πίνακα ένα Ελληνικό Δικαστήριο, όπως αυτά όπου οι φιλόσοφοι κάποτε συνήθιζαν να συναθροίζονται. Πάνω στα διάφορα σκαλοπάτια που οδηγούν στο κτίριο, ένας μεγάλος αριθμός των ανδρών ασχολούνται με βαθιά συνομιλία. Αλλά στο κέντρο στην κορυφή των σκαλοπατιών στέκονται δύο φιγούρες, που υποτίθεται ότι είναι η μια του Πλάτωνα και η άλλη του Αριστοτέλη. Ο ένας δείχνει προς τα πάνω, και ο άλλος προς τη γη, κοιτάζοντας ο κάθε ένας τον άλλο στο πρόσωπο, βουβά, αλλά με βαθιά συμπυκνωμένη βούληση. Κάθε ένας να επιδιώκει να πείσει τον άλλο ότι η στάση του είναι σωστή, γιατί κάθε ένας φέρει την πεποίθηση στην καρδιά του. Ο ένας υποστηρίζει ότι είναι της γης γήινος, ότι έχει έρθει από τη σκόνη και ότι αυτή θα επιστρέψει. Ο άλλος υποστηρίζει σθεναρά τη θέση ότι υπάρχει ένα υψηλότερο κάτι που πάντα υπήρχε και θα συνεχίσει ανεξάρτητα από το αν το σώμα το οποίο κατοικεί τώρα, είναι μαζί ή όχι.

Το ερώτημα ποιος έχει δίκιο παραμένει ακόμα ανοιχτό στη πλειοψηφία της ανθρωπότητας. Εκατομμύρια τόνοι χαρτί και εκτυπωτικό μελάνι έχουν χρησιμοποιηθεί σε μάταιες απόπειρες να το απαντήσουν με επιχείρημα, αλλά θα παραμένει πάντα

ανοιχτό σε όλους όσους δεν έχουν λύσει οι ίδιοι το αίνιγμα, γιατί είναι ένα βασικό πρόβλημα, ένα μέρος της εμπειρίας της ζωής της κάθε ανθρώπινης ύπαρξης να διευθετήσει το ζήτημα αυτό, και ως εκ τούτου κανείς δεν μπορεί να μας δώσει έτοιμη λύση για την αποδοχή μας. Το μόνο που μπορεί να γίνει από εκείνους που έχουν πραγματικά λύσει το πρόβλημα, είναι να δείξουμε στους άλλους την γραμμή κατά μήκος της οποίας έχουν βρει τη λύση, και έτσι να κατευθύνουν τον ερευνητή πώς μπορεί επίσης ο ίδιος, με τις δικές του προσπάθειες, να καταλήξει σε ένα συμπέρασμα.

Αυτός είναι ο στόχος του μικρού αυτού βιβλίου, όχι να προσφέρει μια λύση στο πρόβλημα της ζωής που θα εκληφθεί στα τυφλά, πάνω στην πίστη για την ικανότητα του συγγραφέα για την έρευνα. Οι διδασκαλίες που περιέχονται εδώ είναι εκείνες που παραδόθηκαν από τη Μεγάλη Δυτική Μυστηριακή Σχολή του Ροδοσταυρικού Τάγματος και είναι το αποτέλεσμα της ταυτόχρονης κατάθεσης μιας μακράς σειράς εκπαιδευμένων Διορατικών (Μάντεων) που δόθηκαν στον συγγραφέα και συμπληρώνονται από τη δική του ανεξάρτητη έρευνα από τα βασίλεια (σφαίρες) που διασχίζονται από το Πνεύμα στην κυκλική διαδρομή του από τον αόρατο κόσμο, σε αυτό το επίπεδο της ύπαρξης και πάλι πίσω.

Παρ 'όλα αυτά, ο μαθητής προειδοποιείται ότι ο συγγραφέας μπορεί να έχει παρεξηγήσει κάποιες από τις διδασκαλίες και ότι, παρά τη μέγιστη φροντίδα που μπορεί να έχει λάβει, μια λανθασμένη άποψη αυτού που πιστεύει ότι έχει ειδωθεί στον αόρατο κόσμο όπου οι πιθανότητες να γίνει ένα λάθος, είναι τεράστιες. Εδώ στον κόσμο που βλέπουμε γύρω μας, οι μορφές είναι σταθερές και δεν αλλάζουν εύκολα, αλλά στον κόσμο γύρω μας ο οποίος είναι αισθητός μόνο με την πνευματική

όραση, μπορούμε να πούμε ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία μορφή, αλλά ότι όλα είναι η ζωή . Τουλάχιστον οι μορφές είναι τόσο ευμετάβλητες ώστε η μεταμόρφωση που περιγράφεται σε παραμύθια προεξοφλούνται εκεί σε ένα καταπληκτικό βαθμό, και ως εκ τούτου έχουμε τις εκπληκτικές αποκαλύψεις των μέντιουμ και των άλλων ανεκπαίδευτων μάντεων οι οποίοι, αν και μπορεί να είναι απόλυτα ειλικρινείς, εξαπατώνται από τις ψευδαισθήσεις της *μορφής* η οποία είναι παροδική, επειδή είναι ανίκανοι να βλέπουν τη *ζωή* που είναι η μόνιμη βάση αυτής της μορφής.

Πρέπει να μάθουμε να βλέπουμε σε αυτό τον κόσμο. Το νεογέννητο μωρό δεν έχει καμία αντίληψη της απόστασης και θα φθάνει τα πράγματα μακριά, πολύ πέρα από το πιάσιμό τους, έως ότου έχει μάθει να μετρά την ικανότητά του. Ένας τυφλός άνθρωπος που αποκτά την ικανότητα της όρασης, ή του έχει αποκατασταθεί από μια εγχείρηση, στην αρχή θα τείνει να κλείνει τα μάτια του, όταν μετακινείται από τόπο σε τόπο, και να δηλώνει ότι είναι πιο εύκολο να περπατήσει με την αίσθηση παρά με την όραση. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν έχει μάθει να χρησιμοποιεί τη νεοαποκτηθείσα ικανότητα του. Το ίδιο, ο άνθρωπος του οποίου η πνευματική όραση έχει ανοίξει πρόσφατα, χρειάζεται να εκπαιδευτεί. Στην πραγματικότητα, αυτός είναι σε πολύ μεγαλύτερη ανάγκη αυτού από το μωρό και το τυφλό άτομο που έχουν προαναφερθεί. Αρνούμενος αυτής της εκπαίδευσης, θα είναι σαν ένα νεογέννητο μωρό τοποθετημένο σ' ένα φυτώριο όπου οι τοίχοι είναι επενδυμένοι με καθρέφτες από διαφορετικές κυρτές και κοίλες καμπυλότητες, που θα στρεβλώσουν το δικό του σχήμα και τις μορφές των συνοδών του. Αν αφεθεί να μεγαλώσει σε τέτοιο περιβάλλον και δεν μπορεί να δει τις πραγματικές μορφές του ίδιου του εαυτού του και των νοσοκόμων, θα είναι φυσικό να

πιστέψει ότι είδε πολλά διαφορετικά και διαστρεβλωμένα σχήματα, όταν στην πραγματικότητα, οι καθρέφτες ήταν υπεύθυνοι για την ψευδαίσθηση. Όταν οι εμπλεκόμενοι σε ένα τέτοιο πείραμα και το παιδί απομακρυνθούν από το απατηλό περιβάλλον, το παιδί θα είναι ανίκανο να τους αναγνωρίσει, μέχρι το θέμα εξηγηθεί σωστά. Υπάρχουν παρόμοιοι κίνδυνοι της ψευδαίσθησης σε εκείνους που έχουν αναπτύξει την πνευματική όραση, μέχρις ότου έχουν εκπαιδευτεί για να αποκλειστεί η διάθλαση και να δουν τη ΖΩΗ που είναι μόνιμη και σταθερή, αγνοώντας τη ΜΟΡΦΗ που είναι παροδική και ευμετάβλητη. Ο κίνδυνος της λήψης πραγμάτων από την εστίαση παραμένει πάντα, εν τούτοις, και είναι τόσο λεπτή που ο συγγραφέας αισθάνεται ένα επιτακτικό καθήκον να προειδοποιήσει τους αναγνώστες του να λάβουν όλες τις δηλώσεις που αφορούν τον αόρατο κόσμο με το παροιμιώδη σπυρί του αλατιού, διότι δεν έχει καμία πρόθεση να εξαπατήσει. Επομένως, τείνει μάλλον να μεγεθύνει παρά να ελαχιστοποιήσει τους περιορισμούς, και θα συμβούλευε τον μαθητή να μη δεχτεί τίποτα από την πένα του συγγραφέα χωρίς να το δικαιολογήσει ο ίδιος για τον εαυτό του. Έτσι, αν έχει εξαπατηθεί, αυτός θα είναι αυτό-εξαπατημένος και ο συγγραφέας δεν θα κατηγορηθεί.

ΤΡΕΙΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στο αίνιγμα της ύπαρξης έχουν προσφερθεί μόνο τρεις αξιοσημείωτες θεωρίες ως λύσεις και για σκοπό να μπορέσουμε να είμαστε σε θέση να κάνουμε τη σημαντική επιλογή μεταξύ τους, θα αναφέρουμε εν συντομία τι είναι και θα δώσουμε μερικά από τα επιχειρήματα που μας οδηγούν να υποστηρίξουμε το Δόγμα της Αναγέννησης ως τη μέθοδο η οποία ευνοεί την

ανάπτυξη της ψυχής και την απόλυτη επίτευξη της τελειότητας, προσφέροντας έτσι την καλύτερη λύση στο πρόβλημα της ζωής.

1.Η ΥΛΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ *διδάσκει ότι η ζωή είναι ένα βραχύ ταξίδι από την κούνια μέχρι τον τάφο· ο,τι δεν υπάρχει υψηλότερη νοημοσύνη από τον άνθρωπο στο σύμπαν· ο,τι το μυαλό του παράγεται από ορισμένους συσχετισμούς της ύλης και ως εκ τούτου ο θάνατος και η διάλυση του σώματος τελειώνουν την ύπαρξη.*

Υπήρξε μια εποχή, όταν τα επιχειρήματα των υλιστικών φιλοσόφων φαίνονταν πειστικά, αλλά καθώς η επιστήμη προοδεύει, ανακαλύπτει όλο και περισσότερο ότι υπάρχει μια πνευματική πλευρά στο σύμπαν. Ότι η ζωή και η συνείδηση μπορεί να υπάρχουν χωρίς να είναι σε θέση να μας δώσουν ένα σημάδι, έχει επαρκώς αποδειχθεί, στις περιπτώσεις όπου ένα άτομο που μαγεύεται και θεωρείται νεκρό για ημέρες, ξαφνικά ξυπνά και λέει όλα όσα συνέβηκαν γύρω από το σώμα. Τέτοιοι διακεκριμένοι επιστήμονες, όπως ο Sir Oliver Lodge, ο Camille Flammarion, ο Lombroso, και άλλοι άνδρες υψηλότερης νοημοσύνης και επιστημονικής κατάρτισης, έχουν κατηγορηματικά δηλώσει ως αποτέλεσμα των ερευνών τους, ότι η νοημοσύνη που αποκαλούμε «άνθρωπος», επιβιώνει του θανάτου του σώματος και ζει στο μέσο μας, ανεξάρτητα από το αν το βλέπουμε είτε όχι, όπως το φως και το χρώμα υπάρχουν όλα γύρω από ένα τυφλό άτομο, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ο ίδιος δεν τα αντιλαμβάνεται. Οι επιστήμονες αυτοί έχουν φτάσει στο συμπέρασμά τους, μετά από χρόνια προσεκτικής έρευνας. Έχουν διαπιστώσει ότι οι αποκαλούμενοι νεκροί μπορούν, και κάτω από ορισμένες συνθήκες επικοινωνούν με μας με τέτοιο τρόπο που το λάθος είναι εκτός συζήτησης. Υποστηρίζουμε ότι η μαρτυρία τους αξίζει περισσότερο από το

επιχείρημα του υλισμού για το αντίθετο, γιατί βασίζεται σε χρόνια προσεκτικής έρευνας, είναι σε αρμονία με αυτούς τους καλά καθιερωμένους νόμους όπως *ο Νόμος της Διατήρησης της Ύλης* και ο *Νόμος της Διατήρησης της Ενέργειας*. Το μυαλό είναι μια μορφή ενέργειας, και απρόσβλητο από την καταστροφή, όπως ισχυρίζονται οι υλιστικοί. Γι 'αυτό απορρίπτουμε την υλιστική θεωρία ως αβάσιμη, γιατί είναι έξω από την αρμονία των νόμων της φύσης και τα καλώς καθιερωμένα γεγονότα.

2.**Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ *ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ*** *ισχυρίζεται ο,τι ακριβώς πριν από κάθε γέννηση, δημιουργείται μια ψυχή από τον Θεό και εισέρχεται μέσα στον κόσμο όπου ζει για ένα διάστημα που κυμαίνεται από μερικά λεπτά ως μερικά χρόνια· πως στο τέλος αυτής της σύντομης περιόδου της ζωής, επιστρέφει μέσω της θύρας του θανάτου στο αόρατο πέραν, όπου παραμένει για πάντα σε μια κατάσταση της ευτυχίας ή της δυστυχίας, σύμφωνα με τις πράξεις που έγιναν στο σώμα κατά τη διάρκεια των λίγων ετών που έζησε εδώ.*

Ο Πλάτων επέμενε για την αναγκαιότητα ενός σαφούς ορισμού των όρων ως βάση της επιχειρηματολογίας και υποστηρίζουμε ότι αυτό είναι τόσο αναγκαίο για την εξέταση του προβλήματος της ζωής από το σημείο Βιβλικής άποψης, όπως στα επιχειρήματα από την πλατωνική άποψη. Σύμφωνα με την Αγία Γραφή ο άνθρωπος είναι ένα σύνθετο ον που αποτελείται από σώμα, ψυχή και πνεύμα. Τα δύο τελευταία συνήθως θεωρούνται ότι είναι συνώνυμα, αλλά εμείς επιμένουμε ότι δεν είναι εναλλάξιμα και παρουσιάζουμε τα παρακάτω για να υποστηρίξουμε τη ρήση μας.

Όλα τα πράγματα είναι σε μια κατάσταση δόνησης. Οι δονήσεις από τα αντικείμενα στο περιβάλλον μας συνεχώς προσπίπτουν πάνω μας και να μεταφέρουν στις αισθήσεις μας μια γνώση του εξωτερικού κόσμου. Οι δονήσεις στον αιθέρα ενεργούν πάνω στα μάτια μας, έτσι ώστε να βλέπουμε, και οι δονήσεις στον αέρα εκπέμπουν ήχους στο αυτί.

Επίσης αναπνέουμε τον αέρα και αιθέρα, που έτσι χρεωνόμαστε με εικόνες και ήχους από το περιβάλλον μας, έτσι ώστε μέσω της αναπνοής που λαμβάνουμε σε κάθε στιγμή της ζωής μας, *εσωτερικά*, λαμβάνουμε μια ακριβή εικόνα του εξωτερικού μας περιβάλλοντος.

Αυτό είναι μια επιστημονική πρόταση. Η επιστήμη δεν εξηγεί τι γίνεται από αυτές τις δονήσεις, ωστόσο, αλλά σύμφωνα με την Ροδοσταυρική Μυστική Διδασκαλία, μεταδίδονται στο αίμα, και στη συνέχεια χαράσσονται πάνω σε ένα μικρό άτομο στην καρδιά, αυτόματα όπως μια κινούμενη εικόνα αποτυπώνεται πάνω στο ευαισθητοποιημένο φιλμ, και μια καταγραφή των ήχων χαράσσεται πάνω στον φωνογραφικό δίσκο. Αυτή η αναπνευστική εγγραφή αρχίζει με την πρώτη αναπνοή του νεογέννητου μωρού και τελειώνει μόνο με την τελευταία πνοή του ετοιμοθάνατου, και η «ψυχή» είναι ένα προϊόν της αναπνοής. Η Γένεση δείχνει επίσης τη σύνδεση μεταξύ της ανάσας και της ψυχής σύμφωνα με τα λόγια: «Και ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης, και εμφύσησε στα ρουθούνια του την πνοή της ζωής. Και ο άνθρωπος έγινε μια ζωντανή ψυχή». (Η ίδια λέξη: Νεφές, μεταφράστηκε ανάσα και ψυχή στο παραπάνω απόσπασμα.)

Στην ύπαρξη μετά θάνατον η αναπνευστική εγγραφή απορ-ρίπτεται. Οι καλές πράξεις της ζωής παράγουν συναισθήματα

της ευχαρίστησης και η ένταση της έλξης τα ενσωματώνει στο Πνεύμα ως ψυχική-δύναμη. *Έτσι οι αναπνευστικές εγγραφές των καλών πράξεών μας, είναι η ψυχή που σώζεται,* γιατί από την ένωση με το Πνεύμα γίνεται αθάνατη. Καθώς συσσωρεύουν ζωή μετά τη ζωή, γινόμαστε πιο καλόψυχοι και είναι έτσι επίσης η βάση της ανάπτυξης της ψυχής.

Η εγγραφή των κακών μας πράξεων προέρχεται επίσης από την αναπνοή μας τις στιγμές, όταν είχαν διαπραχθεί. Ο πόνος και η ταλαιπωρία που φέρνουν προκαλούν το Πνεύμα να αποβάλει την ανάσα-εγγραφή από το να είναι στο Καθαρτήριο. Επειδή αυτή δεν μπορεί να υπάρξει ανεξάρτητα από το ζωοποιό Πνεύμα, η αναπνοή-εγγραφή των αμαρτιών μας αποσυντίθεται κατά την αποκάθαρση, και έτσι βλέπουμε ότι «η ψυχή που αμαρτάνει, αυτή θα πεθάνει». Η μνήμη του πόνου που συνοδεύουν την κάθαρση, ωστόσο, παραμένει με το Πνεύμα ως ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, για να αποτρέψει από την επανάληψη της ίδιας αμαρτίας, σε μετέπειτα ζωές.

Έτσι, τόσο οι καλές μας και οι κακές μας πράξεις καταγράφονται μέσω του παράγοντα της αναπνοής, η οποία είναι ως εκ τούτου, η βάση της ψυχής, αλλά ενώ η αναπνοή-εγγραφή των καλών πράξεων συγχωνεύεται με το Πνεύμα και ζει για πάντα ως μια αθάνατη ψυχή, η αναπνοή-εγγραφή των κακών πράξεων διαλύεται. Είναι η ψυχή που αμαρτάνει και πεθαίνει.

Ενώ η Αγία Γραφή διδάσκει ότι η αθανασία της ψυχής εξαρτάται από το καλά-πράττει, δεν κάνει καμία διάκριση σε σχέση με το Πνεύμα. Η δήλωση αυτή είναι σαφής και κατηγορηματική όταν ....«η ασημένια χορδή έχει χαλαρώσει ... τότε η

σκόνη θα επιστρέψει στη γη, όπως ήταν, και το πνεύμα θα επιστρέψει στο Θεό, ο οποίος το έδωσε».

Έτσι, η Αγία Γραφή διδάσκει ότι το σώμα είναι φτιαγμένο από σκόνη και επιστρέφει σε αυτή, ότι ένα μέρος της ψυχής που παράγεται στην αναπνοή είναι φθαρτό, αλλά ότι το Πνεύμα επιβιώνει τον σωματικό θάνατο και παραμένει για πάντα. Ως εκ τούτου, μια «χαμένη ψυχή» στην κοινή αποδοχή του όρου, δεν είναι μια διδασκαλία της Βίβλου, γιατί το Πνεύμα είναι αδημιούργητο και αιώνιο, όπως ο ίδιος ο Θεός, και ως εκ τούτου η ορθόδοξη θεωρία δεν μπορεί να είναι αληθινή.

3.**ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ**: *η οποία διδάσκει ότι κάθε πνεύμα είναι ένα αναπόσπαστο μέρος του Θεού, το οποίο αγκαλιάζει όλες τις θείες πιθανότητες, όπως το βελανίδι αγκαλιάζει την βελανιδιά· πως με την έννοια πολλών υπάρξεων σ' ένα γήινο σώμα σταδιακά εξελισσόμενης υφής, οι λανθάνουσες δυνάμεις της ξετυλίγονται αργά και διατίθενται ως δυναμική ενέργεια· πως καμιά δεν μπορεί να χαθεί αλλά όλες τελικά θα φτάσουν στην τελειότητα και επανένωση με τον θεό, κάθε μια φέρνοντας μαζί της τις συσσωρευμένες εμπειρίες* οι οποίες είναι η καρποφορία του προσκυνήματος μέσω της ύλης.

Ή όπως μπορούμε να το εκφράσουμε ποιητικά:

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΙΩΝΙΟΙ

Στο σύννεφο της καταιγίδας που σφυρίζει,
στα φτερά του Ζέφυρου,
η χορωδία του Πνεύματος τραγουδά δυνατά τους ύμνους του κόσμου.
Ακροώμαι! Λίστα στη φωνή τους: «Έχουμε περάσει από την πόρτα του θανάτου,
Δεν υπάρχει Θάνατος. Χαίρομαι! Η ζωή ζει παντοτινά».

Υπάρχουμε, πάντα υπήρχαμε, θα υπάρχουμε για πάντα.
Είμαστε κομμάτι της αιωνιότητας,
Γηραιότεροι από την Δημιουργία.
Ένα μέρος του Ενός Μεγάλου Ολόκληρου,
είναι κάθε Άτομο και αθάνατη Ψυχή.

Σε στριφογύρισμα του αργαλειού του Χρόνου, τα ρούχα μας κατεργάζονται,
Αιώνια υφαινόμαστε στο δίκτυο της Σκέψης,
Οι συγγενείς και η χώρα μας, από το Μυαλό γεννήθηκαν,
Διαμορφώθηκαν στον ουρανό και φορμαρίστηκαν στη γη.

Έχουμε λάμψει στο κόσμημα και χορέψαμε πάνω στο κύμα,
Έχουμε λάμψη στη φωτιά, αψηφώντας τον τάφο.
Μέσα από τα σχήματα που συνεχώς μεταβάλλονται,
ως προς το μέγεθος, το είδος και το όνομα,
η ατομική μας ουσία παραμένει η ίδια.

Και όταν έχουμε φτάσει στο ψηλότερο από όλα,
Οι διαβαθμίσεις της ανάπτυξης του μυαλού θα θυμηθούν,
Έτσι ώστε σύνδεση με σύνδεση μπορούμε να τις ενώσουμε μαζί,
Και βήμα με βήμα ανιχνεύσουμε τον τρόπο που φτάσαμε εκεί.

Έτσι με τον καιρό θα γνωρίζουμε, εάν μόνο το κάνουμε,
Ποιες αναβάσεις, εξευγενισμοί, είναι σωστοί και αληθινοί.
Με ευγένεια προς όλους, με κακία σε κανένα,
Αυτό μέσα και μέσα από τη θέληση του Θεού μπορεί να γίνει.

Τολμούμε να ισχυριστούμε ότι δεν υπάρχει, παρά μια αμαρτία: ΑΓΝΟΙΑ, και παρά μια σωτηρία: ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗ ΓΝΩΣΗ. Ακόμα και ο σοφότερος μεταξύ μας γνωρίζει μόνο λίγα από αυτά που μπορεί να μάθει, όμως, και κανένας δεν έχει φθάσει στην τελειότητα, ή μια επίτευξη σε μια μονή σύντομη ζωή, αλλά σημειώνουμε ότι παντού στη φύση ένα αργό επίμονο ξεδίπλωμα τείνει για όλο και ψηλότερη ανάπτυξη των πάντων, και αποκαλούμε αυτή τη διαδικασία, εξέλιξη.

Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της εξέλιξης έγκειται στο γεγονός ότι εκδηλώνεται σε εναλλασσόμενες περιόδους δραστηριότητας και ανάπαυσης. Το πολυάσχολο καλοκαίρι, όταν όλα τα πράγματα πάνω στη γη προσπαθούν να βγουν στο προσκήνιο, ακολουθείται από την παλίρροια. Έτσι, όπως όλα τα πράγματα κινούνται σε κύκλους, η ζωή που εκφράζεται εδώ πάνω στη γη για λίγα χρόνια, δεν πρέπει να θεωρηθεί ως τελειωμένη όταν έχει φτάσει ο θάνατος, αλλά σίγουρα όσο ο Ήλιος ανατέλλει το πρωί, μετά που έχει δύσει το βράδυ, η ζωή που είχε τελειώσει από τον θάνατο ενός σώματος, θα ληφθεί ξανά σε ένα νέο όχημα και σε ένα διαφορετικό περιβάλλον.

Αυτή η γη μπορεί, στην πραγματικότητα, να παρομοιαστεί με ένα σχολείο στο οποίο θα επιστρέφουμε ζωή μετά από ζωή για να μάθουμε νέα μαθήματα, όπως τα παιδιά μας πηγαίνουν στο σχολείο κάθε μέρα για να αυξήσουν τις γνώσεις τους. Το παιδί κοιμάται μέσω της νύχτας που μεσολαβεί μεταξύ του θανάτου και μιας νέας γέννησης. Υπάρχουν επίσης διαφορετικές τάξεις σε αυτό το σχολείο του κόσμου που αντιστοιχούν στις διάφορες βαθμίδες, από το νηπιαγωγείο μέχρι το κολέγιο. Στις κατώτερες τάξεις βρίσκουμε Πνεύματα που έχουν πάει στο σχολείο της

ζωής, αλλά μερικές φορές, είναι άγριοι τώρα, αλλά με τον καιρό θα γίνουν σοφότεροι και καλύτεροι από ό, τι είμαστε εμείς και εμείς οι ίδιοι θα προχωρήσουμε σε μελλοντικές ζωές σε πνευματικά ύψη τα οποία δεν μπορούμε ακόμα και να συλλάβουμε προς το παρόν. Αν βάλουμε τους εαυτούς μας να μάθουν τα μαθήματα της ζωής, φυσικά θα προοδεύσουμε πολύ πιο γρήγορα στο σχολείο της ζωής από ότι αν χασομερούμε και αφήνουμε στο ρελαντί τον χρόνο μας να φεύγει μακριά. Αυτό, στην ίδια αρχή που διέπει ένα από τα δικά μας ιδρύματα της μάθησης.

Δεν είμαστε τότε εδώ, από το καπρίτσιο του Θεού. Δεν έχει τοποθετήσει τον ένα στο τριφύλλι και τον άλλο στην έρημο, ούτε έχει δώσει στον ένα, ένα υγιές σώμα, ώστε να μπορεί να ζήσει άνετα από τον πόνο και την ασθένεια, ενώ έβαλε έναν άλλο σε κακές συνθήκες με ποτέ ξεκούραση από τον πόνο. Αλλά αυτό που είμαστε, είμαστε για λογαριασμό της δικής μας επιμέλειας ή αμέλειας, και τι θα είμαστε στο μέλλον εξαρτάται από αυτό που θα θέλουμε να είμαστε και όχι από θείο καπρίτσιο ή από την αδυσώπητη μοίρα. Δεν έχει σημασία ποιες είναι οι περιστάσεις, εξαρτάται από μας για να τις ελέγξουμε, ή να ελεγχθούμε όπως θα το κάνουμε. Ο Sir Edwin Arnold βάζει τη διδασκαλία πιο όμορφα στο έργο του «Φως της Ασίας»:

Τα βιβλία λένε καλά, Αδελφοί μου! Η ζωή του κάθε ανθρώπου
είναι η έκβαση της πρώην ζωής του.
Οι περασμένες αδικίες φέρνουν στο προσκήνιο τις λύπες και τις θλίψεις,
Τα περασμένα δίκαια γεννούν ευδαιμονία.
Κάθε ένα έχει τέτοια αρχοντιά όσο τα ανώτερα από αυτά
Όχι, με δυνάμεις γύρω, πάνω, κάτω,
Όπως με όλη τη σάρκα και οτιδήποτε ζει, πράττει, προκαλεί χαρά ή θλίψη.
Εκείνος που μόχθησε, ένας σκλάβος, μπορεί να γίνει ένας νέος πρίγκιπας
Γιατί η ευγένεια και η αξία κερδίζουν,

Εκείνος που κυβέρνησε, ένας βασιλιάς, μπορεί να περιπλανιέται στη γη
ρακένδυτος, Για πράγματα που έκανε ή δεν έκανε.

ή όπως λέει ή Ella Wheeler Wilcox:
«Ένα πλοίο πλέει Ανατολικά και ένα άλλο πλέει Δυτικά
Με τον ίδιο άνεμο που πνέουν.
Είναι το σύνολο των πανιών, και όχι η θύελλα,
Η οποία καθορίζει τον τρόπο που πηγαίνουν.

Καθώς οι άνεμοι της θάλασσας είναι οι δρόμοι της μοίρας
Καθώς ταξιδεύουμε μέσα στη ζωή.
Είναι η πράξη της ψυχής που καθορίζει τον στόχο.
Και δεν είναι η ηρεμία ή η πάλη.

Όταν θέλουμε να εμπλέξουμε κάποιον να αναλάβει μια συγκεκριμένη αποστολή, επιλέγουμε κάποιον που νομίζουμε ιδιαίτερα κατάλληλο για να πληροί τις απαιτήσεις, και πρέπει να υποθέσουμε ότι μια Θεία Ύπαρξη θα χρησιμοποιήσει τουλάχιστον όσο περισσότερη κοινή λογική και να μην επιλέξει κάποιον να κάνει το θέλημα της, ο οποίος δεν ήταν επομένως κατάλληλα εφοδιασμένος. Έτσι, όταν διαβάζουμε στη Γραφή ότι ο Σαμψών είχε προκαθοριστεί να είναι ο φονιάς των Φιλισταίων και ότι ο Ιερεμίας ήταν προορισμένος να είναι ένας προφήτης, δεν είναι παρά λογικό να υποθέσουμε ότι πρέπει να ήταν ιδιαίτερα κατάλληλοι για τέτοια επαγγέλματα. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, επίσης, γεννήθηκε να είναι ένας προάγγελος του επερχόμενου Σωτήρα και να κηρύξει το Βασίλειο του Θεού που είναι να πάρει τη θέση του βασιλείου των ανθρώπων.

Εάν οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν καμία προηγούμενη εκπαίδευση, πώς θα μπορούσαν να έχουν αναπτύξει μια τέτοια καταλληλότητα; Και εάν ήταν κατάλληλοι, πώς αλλιώς θα μπορούσαν να έχουν λάβει την εκπαίδευσή τους, αν όχι σε προηγούμενες ζωές;

Οι Εβραίοι πίστευαν στο δόγμα της Αναγέννησης ή δεν θα είχαν ζητήσει από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, αν ήταν ο Ηλίας, όπως καταγράφεται στο πρώτο κεφάλαιο του Ιωάννη. Οι Απόστολοι του Χριστού κατείχαν επίσης την πεποίθηση, όπως μπορούμε να βλέπουμε από το συμβάν που καταγράφεται στο δέκατο έκτο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Χριστός τους έθεσε το ερώτημα: «Ποιοί άνδρες λένε ότι είμαι εγώ, ο Υιός του Ανθρώπου»; Οι Απόστολοι απάντησαν: «Μερικοί λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής. Κάποιοι, ο Ηλίας. Και άλλοι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτες». Με την ευκαιρία αυτή ο Χριστός σιωπηρώς συναίνεσε στη διδασκαλία της Αναγέννησης επειδή δεν διόρθωσε τους μαθητές, όπως θα ήταν το απλό καθήκον Του υπό την ιδιότητά του ως δάσκαλος, όταν οι μαθητές υιοθέτησαν μια λανθασμένη ιδέα.

Αλλά για τον Νικόδημο είπε κατηγορηματικά: «Εκτός αν ένας άνθρωπος αναγεννηθεί ξανά, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού», και στο ενδέκατο κεφάλαιο του Ματθαίου, στον δέκατο τέταρτο στίχο, είπε, μιλώντας για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή: «*αυτός είναι ο Ηλίας*». Στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο του Ματθαίου, στον δωδέκατο στίχο, είπε: «Ο Ηλίας έχει έρθει ήδη και δεν τον γνώριζαν, αλλά έχουν γίνει σ 'αυτόν όσα είχαν αναφερθεί». «Στη συνέχεια, οι μαθητές κατανόησαν ότι τους μίλησε για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή».

Έτσι, υποστηρίζουμε ότι το Δόγμα της Αναγέννησης προσφέρει τη μοναδική λύση στο πρόβλημα της ζωής που είναι σε αρμονία με τους νόμους της φύσης, που απαντά στις δεοντολογικές απαιτήσεις της υπόθεσης και μας επιτρέπει να αγαπάμε τον Θεό χωρίς να τυφλώνει τη λογική μας στις ανισότητες της ζωής και οι μεταβαλλόμενες συνθήκες που δίνουν σε μερικούς την

ευκολία και την άνεση, την υγεία και τον πλούτο, που στερούνται στους πολλούς.

Η θεωρία της κληρονομικότητας που προέβαλαν υλιστές ισχύει μόνο για τη *μορφή*, γιατί όπως ένας ξυλουργός χρησιμοποιεί υλικό από ένα ορισμένο σωρό από ξυλεία για να χτίσει ένα σπίτι στο οποίο ζει αργότερα, το ίδιο κάνει και το Πνεύμα. Παίρνει την ουσία με την οποία θα χτίσει το σπίτι του, από τους γονείς. Ο ξυλουργός δεν μπορεί να χτίσει ένα σπίτι από σκληρό ξύλο από έλατο ξυλεία, και το Πνεύμα, επίσης, πρέπει να οικοδομήσει ένα σώμα το οποίο είναι σαν εκείνα από τα οποία λήφθηκε το υλικό. Αλλά η θεωρία της κληρονομικότητας δεν έχει εφαρμογή πάνω στο ηθικό πεδίο, γιατί είναι γνωστό ότι στις αίθουσες των απατεώνων της Αμερικής και της Ευρώπης, δεν υπάρχει περίπτωση όπου να εκπροσωπούνται τόσο ο πατέρας, όσο και ο γιος. Έτσι, οι γιοι των εγκληματιών, αν και έχουν τις τάσεις να εγκληματήσουν, παραμένουν έξω από τις δαγκάνες του νόμου. Ούτε η κληρονομικότητα θα κρατήσει καλά στο πεδίο της διάνοιας, γιατί σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να αναφερθεί όπου μια ιδιοφυΐα και ένας ηλίθιος ξεπετάχτηκαν από το ίδιο απόθεμα. Ο μεγάλος Cuvier, του οποίου ο εγκέφαλος είχε περίπου το ίδιο βάρος, όπως του Daniel Webster, και του οποίου η διανόηση ήταν το ίδιο μεγάλη, είχε πέντε παιδιά που όλα πέθαναν από πάρεση. Ο αδελφός του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν ένας ηλίθιος. Και ως εκ τούτου θεωρούμε ότι πρέπει να βρεθεί μια άλλη λύση για να λογοδοτήσει για τα γεγονότα της ζωής.
Ο νόμος της Αναγέννησης σε συνδυασμό με τον συντροφικό του νόμο, τον νόμο της Αιτιώδους Σχέσης, το κάνει αυτό. Όταν πεθάνουμε μετά από μια ζωή, θα επιστρέψουμε στη γη αργότερα, υπό συνθήκες που καθορίζονται από τον τρόπο με τον οποίο ζήσαμε πριν. Ο τζογαδόρος σύρεται σε αίθουσες και

πίστες για να σχετιστεί με άλλους από το ίδιο συνάφι, ο μουσικός έλκεται από τις αίθουσες συναυλιών και στούντιο μουσικής, όπου υπάρχουν ταιριαστά Πνεύματα, και το επιστρέφον Εγώ κουβαλά επίσης μαζί του συμπάθειες και αντιπάθειες που το κάνουν να ζητά γονείς μεταξύ της κατηγορίας στην οποία ανήκει.

Αλλά τότε κάποιος θα επισημάνει στις περιπτώσεις όπου συναντούμε ανθρώπους εντελώς με αντίθετα γούστα που ζουν ζωές των βασάνων, γιατί ομαδοποιούνται στην ίδια οικογένεια, και αναγκάστηκαν από τις περιστάσεις να παραμείνουν εκεί, αντίθετα με τη θέληση τους. Αλλά αυτό δεν παραβιάζει τον νόμο στο παραμικρό. Σε κάθε ζωή ερχόμαστε σε επαφή με ορισμένες υποχρεώσεις οι οποίες δεν μπορούν στη συνέχεια να εκπληρωθούν. Ίσως έχουμε τρέξει μακριά από ένα καθήκον, όπως η φροντίδα ενός ανήμπορου συγγενή και συναντήσαμε τον θάνατο χωρίς να έρθουμε σε υλοποίηση του λάθος μας. Εκείνος ο συγγενής από την άλλη πλευρά μπορεί να έχει υποφέρει σοβαρά από την αμέλεια μας, και έχει αποθηκεύσει μια πικρία εναντίον μας πριν ο θάνατος τερματίσει τον πόνο. Ο θάνατος και η επακόλουθη αφαίρεση σε ένα άλλο περιβάλλον δεν πληρώνει τα χρέη μας σε αυτή τη ζωή, περισσότερο από την απομάκρυνση από την πόλη όπου ζούμε σήμερα σε ένα άλλο τόπο που θα πληρώσουμε τα χρέη που έχουμε συνάψει πριν από την αφαίρεση μας. Επομένως, είναι πολύ πιθανό ότι οι δύο που έχουν αλληλοτραυματισθεί όπως περιγράφτηκε, μπορεί να βρεθούν να είναι μέλη της ίδιας οικογένειας. Στη συνέχεια, είτε θυμούνται τη παρελθούσα μνησικακία ή όχι, η παλιά έχθρα θα εδραιωθεί και θα τους αναγκάσει να μισηθούν εκ νέου έως ότου η συνακόλουθη ταλαιπωρία, τους αναγκάσει να ανεχθούν ο ένας τον άλλο, και ίσως αργότερα μπορέσουν να μάθουν να αγαπούν όπου μισούσαν.

Το ερώτημα που τίθεται, επίσης, στο μυαλό του ερωτώντων: Αν έχουμε ξαναβρεθεί εδώ γιατί δεν θυμόμαστε; Και η απάντηση είναι ότι, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γνωρίζουν πώς δαπανήθηκαν οι προηγούμενες υπάρξεις τους, υπάρχουν άλλοι που έχουν πολύ ξεχωριστή ανάμνηση των προηγούμενων ζωών. Ένας φίλος του συγγραφέα, για παράδειγμα, όταν ζούσε στη Γαλλία, μια μέρα άρχισε να διαβάζει στο γιο της για μια συγκεκριμένη πόλη, όπου θα πήγαιναν σε μια εκδρομή με ποδήλατο, και το αγόρι αναφώνησε: «Δεν χρειάζεται να μου πείτε γι' αυτή, Μητέρα. Γνωρίζω αυτή την πόλη. Εκεί έζησα και εκεί σκοτώθηκα»! Στη συνέχεια άρχισε να περιγράφει την πόλη, αλλά και μια συγκεκριμένη γέφυρα. Αργότερα πήρε τη μητέρα του στην εν λόγω γέφυρα και της έδειξε το σημείο όπου είχε γνωρίσει αιώνες πριν, τον θάνατο. Μια άλλη φίλη που ταξίδευε στην Ιρλανδία είδε μια σκηνή που την αναγνώρισε αμέσως και περιέγραψε επίσης στην ομάδα το σκηνικό γύρω από τη στροφή του δρόμου, που ποτέ δεν είχε δει σε αυτή τη ζωή, γι 'αυτό πρέπει να ήταν μια ανάμνηση από μια προηγούμενη ζωή. Πολυάριθμες άλλες περιπτώσεις θα μπορούσαν να δοθούν, όπου τέτοιες μικρές αναλαμπές της μνήμης μας αποκαλύπτουν αναλαμπές από μια προηγούμενη ζωή. Η επαληθευμένη περίπτωση στην οποία ένα μικρό τρίχρονο κορίτσι στη Σάντα Μπάρμπαρα περιέγραψε τη ζωή και τον θάνατό της έχει δοθεί στην ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΉ ΚΟΣΜΟ-ΑΝΤΙΛΗΨΗ. Είναι ίσως η πιο πειστική απόδειξη, καθώς εξαρτάται από την ειλικρίνεια ενός παιδιού, πάρα πολύ μικρού, για να έχει μάθει την εξαπάτηση.

Αυτή η θεωρία της ζωής δεν στηρίζεται πάνω σε μελέτη, όμως. Είναι ένα από τα πρώτα γεγονότα της ζωής που αποδείχθηκε στον μαθητή του Μυστηριακού Σχολείου. Διδάσκεται να παρακολουθήσει ένα παιδί στην πράξη του θανάτου, επίσης, να

παρακολουθήσει στον αόρατο κόσμο από μέρα σε μέρα, μέχρι να έρθει σε μια νέα γέννηση ένα με δύο χρόνια αργότερα. Στη συνέχεια, ο ίδιος γνωρίζει με απόλυτη βεβαιότητα ότι επιστρέφουμε στη Γη για να καρπωθούμε σε μια μελλοντική ζωή αυτό που έχουμε τώρα σπείρει.

Ο λόγος να βάλουμε ένα παιδί για να το παρακολουθήσει κατά προτίμηση ένας ενήλικας είναι ότι το παιδί ξαναγεννιέται πολύ γρήγορα, γιατί η σύντομη ζωή του στη γη έχει μεταφέρει παρά μόνο λίγα φρούτα και αυτά σύντομα αφομοιώθηκαν, ενώ ο ενήλικος που έχει ζήσει μια μακρά ζωή και είχε μεγάλη εμπειρία παραμένει στους αόρατους κόσμους για αιώνες, έτσι ώστε ο μαθητής δεν μπορεί να τον παρακολουθήσει από το θάνατο στην αναγέννηση. Η αιτία της βρεφικής θνησιμότητας θα εξηγηθεί αργότερα. Εδώ απλώς επιθυμούμε να τονίσουμε το γεγονός ότι είναι μέσα στο εύρος των δυνατοτήτων του καθενός χωρίς εξαίρεση, να γίνει ικανός να γνωρίσει από πρώτο χέρι αυτό που διδάχθηκε εδώ.

Το μέσο διάστημα μεταξύ δύο Γήινων ζωών, είναι περίπου χίλια χρόνια. Προσδιορίζεται από την κίνηση του Ήλιου γνωστή στους αστρονόμους ως *μετάπτωση του Ισημερινού* με την οποία ο Ήλιος κινείται μέσα από ένα από τα σημεία του Ζωδιακού σε περίπου 2100 χρόνια. Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου οι συνθήκες πάνω στη Γη έχουν αλλάξει τόσο πολύ ώστε το Πνεύμα θα συναντήσει εδώ εντελώς καινούριες εμπειρίες, και ως εκ τούτου επιστρέφει.

Οι Μεγάλοι Ηγέτες της εξέλιξης αποκτούν πάντα το μέγιστο όφελος από κάθε κατάσταση που σχεδιάστηκε από αυτούς, και καθώς οι εμπειρίες στις ίδιες κοινωνικές συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές στην περίπτωση ενός άνδρα από ό, τι είναι για μια

γυναίκα, το ανθρώπινο πνεύμα γεννιέται δύο φορές κατά τη διάρκεια των 2.100 χρόνων που μετρήθηκαν από την μετάπτωση του ισημερινού, όπως έχει ήδη εξηγηθεί: γεννιέται μια φορά ως άνδρας και μια άλλη φορά ως γυναίκα. Έτσι είναι ο κανόνας, αλλά υπόκειται σε ό, τι τροποποιήσεις μπορεί να είναι αναγκαίες για τη διευκόλυνση της αποκομιδής σε ότι το Πνεύμα έχει σπείρει, όπως απαιτείται βάσει του νόμου της Αιτιώδους Σχέσης που εργάζεται χέρι-χέρι με το Νόμο της Αναγέννησης.

Έτσι, κατά καιρούς ένα Πνεύμα μπορεί να γεννηθεί αρκετό καιρό πριν τα χιλιάδες χρόνια έχουν λήξει, προκειμένου να εκπληρώσει μια συγκεκριμένη αποστολή, ή μπορεί να κρατηθεί στους αόρατους κόσμους μετά από τη στιγμή που θα έπρεπε να γεννηθεί σύμφωνα με τις αυστηρές απαιτήσεις ενός τυφλού νόμου. Οι νόμοι της φύσης δεν είναι αυτοί, εν τούτοις. Είναι Μεγάλες Διάνοιες που πάντα υποστηρίζουν μικρότερης σημασίας ζητήματα σε υψηλότερα άκρα, και υπό την ευεργετική τους καθοδήγηση συνεχώς εξελισσόμαστε από ζωή σε ζωή κάτω από συνθήκες που ταιριάζουν σε κάθε άτομο ακριβώς, μέχρι την στιγμή που θα αποκτήσουμε μια υψηλότερη εξέλιξη και να γίνουμε Υπεράνθρωποι.

Ο Oliver Wendell Holmes έχει τόσο όμορφα εκφράσει το όραμα και την ολοκλήρωση του στις γραμμές:

«Χτίσε του πιο εντυπωσιακά αρχοντικά, ω ψυχή μου,
Καθώς περνούν γρήγορα οι εποχές!
Άφησε τον χαμηλό θόλο σου στο παρελθόν .
Κάνε κάθε νέο ναό, ευγενέστερο από τον τελευταίο,
Κλείσε το εαυτό σου από τον ουρανό με τρούλο πιο μεγάλο,
Μέχρι που στο τέλος ελευθερωθείς,
Αφήνοντας το μεγάλο κέλυφος από την ακαταπόνητη θάλασσα της ζωής»!

Κεφ. ΙΙΙ

Ο ΟΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΧΗΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Αν κάποιος που είναι σε θέση να χρησιμοποιεί συνειδητά το πνευματικό σώμα του με την ίδια ευκολία που σήμερα χρησιμοποιούμε τα σωματικά μας οχήματα θα πρέπει να γλιστρούσε μακριά από τη Γη στο διαπλανητικό διάστημα, η Γη και οι διάφοροι άλλοι πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος θα εμφανίζονται σε αυτόν ή αυτήν να αποτελούνται σε γενικές γραμμές, από τρία είδη ύλης. Η πυκνότερη ύλη, η οποία είναι η ορατή μας Γη, θα φαίνεται σε αυτόν ως να είναι το κέντρο της μπάλας, όπως ο κρόκος είναι στο κέντρο του αυγού. Γύρω από εκείνον τον πυρήνα αυτός ή αυτή θα παρατηρήσει μια λεπτότερου βαθμού ύλης, ομοίως τοποθετημένη σε σχέση με την κεντρική μάζα, καθώς το ασπράδι του αυγού είναι τοποθετημένο έξω από το κρόκο. Κατόπιν λίγο κοντύτερης έρευνας θα ανακαλύψει επίσης ότι αυτό το δεύτερο είδος της ουσίας διαπερνά τη στερεή Γη στο ίδιο το κέντρο, όπως και το αίμα διεισδύει μέσα από τα πιο στερεά μέρη της σάρκας μας. Έξω από αυτά τα δύο ανακατεμένα στρώματα της ύλης θα παρατηρήσει ένα ακόμη λεπτότερο, τρίτο στρώμα, που

αντιστοιχεί στο κέλυφος του αυγού, με τη διαφορά ότι αυτή η τρίτη στρώση είναι η καλύτερη, η πιο λεπτή από τις τρεις βαθμίδες της ύλης, και ότι αλληλοδιαπερνά και τα δύο εσωτερικά στρώματα.

Όπως ήδη προαναφέρθηκε, η κεντρική μάζα, από πνευματική όψη, είναι ο ορατός μας κόσμος, που αποτελείται από στερεά, υγρά και αέρια. Συνθέτουν τη Γη, την ατμόσφαιρά της, καθώς επίσης και τον αιθέρα, για τον οποίον η φυσική επιστήμη μιλάει υποθετικά καθώς διαπερνά την ατομική ουσία όλων των χημικών στοιχείων. Το δεύτερο στρώμα της ύλης ονομάζεται ο Κόσμος της Επιθυμίας και το εξωτερικό στρώμα ονομάζεται Κόσμος της Σκέψης.

Μια μικρή σκέψη πάνω στο θέμα θα καταστήσει σαφές ότι ακριβώς μια τέτοια σύνθεση είναι απαραίτητη να λογοδοτήσει για τα γεγονότα της ζωής, όπως τα βλέπουμε. Όλες οι μορφές στον κόσμο γύρω μας είναι χτισμένες από χημικές ουσίες: στερεές, υγρές και αέριες, αλλά στο βαθμό που κινούνται, οι μορφές αυτές υπακούουν σε μια ξεχωριστή και διακριτή παρόρμηση, και όταν αυτή η ωθούσα ενέργεια φύγει, η μορφή γίνεται αδρανής. Η ατμομηχανή περιστρέφεται υπό την ώθηση ενός αόρατου αερίου που ονομάζεται ατμός. Πριν ο ατμός γεμίσει τον κύλινδρο της, η μηχανή ήταν ακίνητη και όταν η ωθητική δύναμη απενεργοποιείται, η κίνηση της παύει ξανά. Η γεννήτρια περιστρέφεται κάτω από την ακόμα πιο λεπτοφυή επίδραση ενός ηλεκτρικού ρεύματος που επίσης μπορεί να προκαλέσει το «κλικ» μιας τηλεγραφικής συσκευής ή το κτύπημα ενός ηλεκτρικού κουδουνιού, αλλά το δυναμό (γεννήτρια) σταματά την γρήγορη περιστροφή του και το επίμονο κουδούνισμα, όταν η αόρατη ηλεκτρική ενέργεια απενεργοποιείται. Οι μορφές του πουλιού, του ζώου, και του

ανθρώπινου όντος παύουν επίσης την κίνησή τους, όταν η εσωτερική δύναμη που ονομάζουμε *ζωή* έχει πετάξει στον αόρατο της τόπο.

Όλες οι μορφές ωθούνται σε κίνηση από την επιθυμία: το πουλί και το ζώο περιφέρονται στη γη και στον αέρα στην επιθυμία τους να εξασφαλίσουν τροφή και καταφύγιο, ή για τους σκοπούς της αναπαραγωγής. Ο άνθρωπος επίσης κινείται από αυτές τις επιθυμίες, αλλά έχει επιπλέον άλλα και υψηλότερα κίνητρα για να τον ωθήσουν στην προσπάθεια, μεταξύ των οποίων είναι η επιθυμία για την ταχύτητα της κίνησης που τον οδήγησε στην κατασκευή της ατμομηχανής και άλλων συσκευών που κινούνται υπακούοντας στην *δική* του επιθυμία.

Αν δεν υπήρχε σίδηρος στα βουνά, ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει μηχανές. Αν δεν υπήρχε πηλός στο έδαφος, η οστέινη δομή του σκελετού θα ήταν αδύνατη, και αν δεν υπήρχε καθόλου Φυσικός Κόσμος, με τα στερεά του, τα υγρά του και τα αέρια του, αυτό το πυκνό σώμα μας δεν θα μπορούσε ποτέ να έρθει σε ύπαρξη. Συλλογιστικά με παρόμοιο τρόπο πρέπει να είναι αμέσως προφανές ότι αν δεν υπήρχε Κοσμική Επιθυμία αποτελούμενη από πράγματα επιθυμίας, δεν θα είχαμε κανένα τρόπο να σχηματίσουμε αισθήσεις, συναισθήματα, και επιθυμίες. Ένας πλανήτης που αποτελείται από τα υλικά που αντιλαμβανόμαστε με τα *φυσικά* μάτια μας και χωρίς άλλες ουσίες, μπορεί να είναι το σπίτι φυτών που μεγαλώνουν ασυνείδητα, αλλά δεν έχουν καμία επιθυμία να τα αναγκάσει να κινηθούν. Τα ανθρώπινα και τα ζωικά βασίλεια, όμως, θα ήταν ακατόρθωτα.

Επιπλέον, υπάρχει στον κόσμο ένας τεράστιος αριθμός πραγμάτων, από τις πιο απλές και πιο ακατέργαστες συσκευές,

μέχρι τις πιο περίπλοκες και έξυπνες συσκευές που έχουν κατασκευαστεί από το χέρι του ανθρώπου. Αυτά αποκαλύπτουν το γεγονός της σκέψης και της εφευρετικότητας του ανθρώπου. Η σκέψη πρέπει να έχει μια πηγή, καθώς και μια *μορφή* και *αίσθημα*. Είδαμε ότι ήταν απαραίτητο να έχουμε το απαιτούμενο υλικό προκειμένου να κατασκευάσουμε μια ατμομηχανή ή ένα σώμα και το αιτιολογούμε από το γεγονός ότι, προκειμένου να αποκτήσουμε υλικό για να εκφράσει επιθυμία, πρέπει επίσης να υπάρχει ένας κόσμος που να αποτελείται από πράγματα επιθυμίας. Μεταφέροντας το επιχείρημά μας στο λογικό του συμπέρασμα, υποστηρίζουμε επίσης ότι εκτός και εάν ένας Κόσμος της Σκέψης παρέχει μια δεξαμενή πραγμάτων του μυαλού από τα οποία μπορούμε να αντλούμε, θα ήταν αδύνατο για μας να σκεφτούμε και να εφεύρουμε τα πράγματα που βλέπουμε ακόμη και στον κατώτερο πολιτισμό.

Έτσι θα είναι σαφές ότι η διαίρεση ενός πλανήτη σε κόσμους, δεν βασίζεται σε ευφάνταστη μεταφυσική σκέψη, αλλά είναι λογικά αναγκαία για την οικονομία της φύσης. Ως εκ τούτου, πρέπει να ληφθεί υπόψη από κάθε έναν που θα μελετά και θα προσπαθεί να κατανοήσει την εσωτερική φύση των πραγμάτων. Όταν βλέπουμε τα αυτοκίνητα να κινούνται κατά μήκος των δρόμων μας, δεν εξηγεί γιατί ο κινητήρας κινείται με ηλεκτρική ενέργεια τόσων αμπέρ σε τόσα πολλά βολτ. Τα ονόματα αυτά προσθέτουν μόνο στη σύγχυση μας μέχρι που να έχουμε μελετήσει ολοκληρωτικά την επιστήμη του ηλεκτρισμού. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε ότι το μυστήριο βαθαίνει, γιατί ενώ το αυτοκίνητο ανήκει στον κόσμο της *αδρανούς μορφής* που είναι αισθητή στην όραση μας, το ηλεκτρικό ρεύμα που κινείται είναι εγχώριο στο βασίλειο της *δύναμης*, τον αόρατο Κόσμο της Επιθυμίας, και η σκέψη που δημιούργησε και το καθοδηγεί, προέρχεται από τον ακόμα πιο λεπτοφυή Κόσμο της

Σκέψης, που είναι το κοσμικό σπίτι του ανθρώπινου Πνεύματος, του Εγώ.

Μπορεί να αντιταχθεί ότι αυτή η γραμμή επιχειρηματολογίας κάνει ένα απλό θέμα εξαιρετικά περίπλοκο, αλλά λίγη σκέψη θα δείξει σύντομα την πλάνη ενός τέτοιου ισχυρισμού. Προβεβλημένες επιφανειακά κάποιες από τις επιστήμες φαίνονται εξαιρετικά απλές. Ανατομικά μπορούμε να χωρίσουμε το σώμα σε σάρκα και οστά, χημικά μπορεί να κάνουμε τις απλές διαιρέσεις μεταξύ στερεών, υγρών και αερίων, αλλά καλά για να κυριαρχήσουμε πέρα για πέρα στην επιστήμη της ανατομίας, είναι απαραίτητο να περάσουν χρόνια σε στενή εφαρμογή και να μάθουμε να γνωρίζουμε όλα τα μικρά νεύρα, τους συνδέσμους που συνδέουν τις αρθρώσεις μεταξύ των διαφόρων τμημάτων της οστέινης δομής, να μελετήσουμε τα διάφορα είδη ιστών και τη διάθεση τους στο σύστημα μας, όπου σχηματίζουν τα οστά, τους μύες, τους αδένες, κ.λπ., τα οποία στο σύνολό τους γνωρίζουμε ως ανθρώπινο σώμα. Για να κατανοήσουμε σωστά την επιστήμη της χημείας πρέπει να μελετήσουμε το σθένος του ατόμου, το οποίο καθορίζει την ισχύ του συνδυασμού των διαφόρων στοιχείων, μαζί με άλλες λεπτότητες, όπως το ατομικό βάρος, την πυκνότητα, κλπ Νέα θαύματα συνεχώς ανοίγονται προς τους πιο έμπειρους χημικούς, που καταλαβαίνουν καλύτερα την απεραντοσύνη της επιστήμης που αυτός ή αυτή έχουν επιλέξει.

Ο νεότερος δικηγόρος, φρέσκος από τη νομική σχολή, γνωρίζει περισσότερα για τις πιο περίπλοκες περιπτώσεις, της δική του ή της εκτίμηση, από ό, τι οι δικαστές στον πάγκο του Ανωτάτου Δικαστηρίου που περνούν πολλές ώρες, εβδομάδες και μήνες, συζητώντας σοβαρά επί των αποφάσεων τους. Αλλά εκείνοι που, χωρίς να έχουν μελετήσει, νομίζουν ότι κατανοούν και

είναι κατάλληλοι να αναφέρονται στη μεγαλύτερη όλων των επιστημών, την επιστήμη της Ζωής και της Ύπαρξης, κάνουν ένα μεγαλύτερο λάθος. Μετά από χρόνια υπομονετικής μελέτης, αγίας ζωής που δαπανήθηκε σε στενή εφαρμογή, ένας άνθρωπος είναι πολλές φορές αμήχανος στην απεραντοσύνη του θέματος που μελετά. Το βρίσκει ότι είναι τόσο μεγάλο και στις δύο κατευθύνσεις της μεγάλης και της μικρής που περιπλέκει την περιγραφή, ότι η γλώσσα αποτυγχάνει, και ότι η γλώσσα πρέπει να παραμείνει βουβή. Ως εκ τούτου, έχουμε στην κατοχή μας (και μιλάμε από τη γνώση που αποκτήθηκε μέσα από χρόνια στενής μελέτης και έρευνας) ότι οι λεπτότερες διακρίσεις που έχουμε κάνει, και θα κάνουμε, δεν είναι καθόλου αυθαίρετες, αλλά είναι απολύτως απαραίτητες, καθώς είναι τα τμήματα και οι διακρίσεις που έγιναν στην ανατομία ή τη χημεία.

Καμιά μορφή στον φυσικό κόσμο δεν έχει αίσθηση με την πραγματική έννοια της λέξης. Είναι η εντός κατοικούσα ζωή που αισθάνεται, όπως μπορούμε να *δούμε* εύκολα από το γεγονός ότι ένας οργανισμός που ανταποκρίνεται στο ελαφρύτερο άγγιγμα, όσο το ένστικτο με τη ζωή, δεν εκθέτει καμία αίσθηση ακόμα και όταν κόβεται σε κομμάτια, μετά αφού έχει φύγει η ζωή. Έχουν γίνει επιδείξεις από τους επιστήμονες, κυρίως από τον καθηγητή Bose της Καλκούτας, για να δείξει ότι υπάρχει αίσθηση στον ιστό νεκρών ζώων και ακόμη και στον κασσίτερο και άλλα μέταλλα, αλλά υποστηρίζουμε ότι τα διαγράμματα που φαίνονται να υποστηρίζουν τους ισχυρισμούς του, στην πραγματικότητα, αποδεικνύουν μόνο μια ανταπόκριση στις επιπτώσεις παρόμοιες με την αναπήδηση μιας λαστιχένιας μπάλας, και ότι δεν πρέπει να συγχέεται με τέτοια συναισθήματα όπως *αγάπη, μίσος, συμπάθεια, και αποστροφή*. Ο Goethe, επίσης, στο μυθιστόρημά του. «Εκλεκτικές συγγένειες» (Wahlverwandtschaft), αναδεικνύει μερικές όμορφες εικόνες

όπου τις κάνει να φαίνονται ως εάν τα άτομα αγάπησαν και μισήθηκαν, από το γεγονός ότι ορισμένα στοιχεία συνδυάζονται εύκολα, ενώ άλλες ουσίες που αρνούνται να συγχωνευτούν, ένα φαινόμενο που παράγεται από τις διάφορες τιμές της ταχύτητας στην οποία τα διάφορα στοιχεία δονούνται και μια άνιση κλίση των αξόνων τους. Μόνο όταν υπάρχει αισθανόμενη ζωή μπορούν να υπάρξουν συναισθήματα της ευχαρίστησης και του πόνου, λύπης ή χαράς.

Η ΑΙΘΕΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Εκτός από τα στερεά, υγρά και αέρια που συνθέτουν την ΧΗΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ του Φυσικού Κόσμου υπάρχει επίσης ένας λεπτότερος βαθμός της ύλης που ονομάζεται αιθέρας, ο οποίος διαπερνά την ατομική δομή της γης και της ατμόσφαιρας της ουσιαστικά όπως η επιστήμη διδάσκει. Οι επιστήμονες δεν έχουν δει ποτέ, ούτε έχουν ζυγίσει, μετρήσει ή αναλύσει την ουσία αυτή, αλλά υποθέτουν ότι πρέπει να υπάρχει, προκειμένου να αιτιολογήσουν τη μετάδοση του φωτός και διάφορα άλλα φαινόμενα. Αν ήταν δυνατόν για μας να ζούμε σε ένα δωμάτιο στο οποίο είχε εξαντληθεί ο αέρας, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε στη μεγαλύτερη ένταση της φωνής μας, θα μπορούσαμε να χτυπήσουμε το μεγαλύτερο κουδούνι, ή θα μπορούσαμε ακόμη να εκπυρσοκροτήσουμε ένα κανόνι κοντά στο αυτί μας και δεν θα ακούαμε κανένα ήχο, γιατί ο αέρας είναι το μέσο που μεταδίδει τις ηχητικές δονήσεις στο τύμπανο του αυτιού μας, και αυτό το μέσο θα έλειπε. Αλλά αν ανάβαμε ένα ηλεκτρικό φως, θα έπρεπε αμέσως να αντιλαμβανόμασταν τις ακτίνες του. Θα μπορούσε να φωτίσει το δωμάτιο, παρά την έλλειψη αέρα. Ως εκ τούτου, πρέπει να

υπάρχει μια ουσία ικανή να ρυθμίζεται σε δόνηση, μεταξύ του ηλεκτρικού φωτός και των ματιών μας. Το μέσο αυτό οι επιστήμονες αποκαλούν αιθέρα, αλλά είναι τόσο λεπτό ώστε να μην έχει σχεδιαστεί ακόμη κανένα όργανο με το οποίο να μπορεί να μετρηθεί ή να αναλυθεί, και ως εκ τούτου οι επιστήμονες είναι χωρίς πολλές πληροφορίες σχετικά με αυτό, αν αναγκαστεί, παρόλο υποχρεωμένοι, να υποθέσουν την ύπαρξή του.

Δεν επιδιώκουμε να μειώσουμε τα επιτεύγματα των σύγχρονων επιστημόνων. Έχουμε τον μεγαλύτερο θαυμασμό για αυτούς και έχουμε υψηλές προσδοκίες για το τι οι φιλοδοξίες τους μπορεί ακόμα να υλοποιήσουν, αλλά αντιλαμβανόμαστε τον περιορισμό στο γεγονός ότι όλες οι ανακαλύψεις του παρελθόντος έχουν γίνει από την εφεύρεση θαυμάσιων οργάνων που εφαρμόζονται με τον πιο έξυπνο τρόπο για την επίλυση φαινομενικά άλυτων και πολύπλοκων προβλημάτων. Η δύναμη της επιστήμης βρίσκεται μέσα στα όργανα της, γιατί ο επιστήμονας μπορεί να πει σε κάποιον: «Πήγαινε, προμηθεύσου μια σειρά από γυαλιά επεξεργασμένα με ένα ορισμένο τρόπο, τοποθετήστε τα σε ένα σωλήνα, κατεύθυνε τον σωλήνα προς ένα συγκεκριμένο σημείο στον ουρανό, όπου τώρα δεν εμφανίζεται τίποτα στο γυμνό μάτι σας. Στη συνέχεια θα δείτε ένα όμορφο αστέρι που ονομάζεται Ουρανός». Εάν οι οδηγίες αυτές ακολουθήθηκαν πιστά, καθένας είναι *γρήγορα και χωρίς προετοιμασία,* σε θέση να αποδείξει για τον εαυτό του την αλήθεια του ισχυρισμού του επιστήμονα. Αλλά ενώ τα όργανα της επιστήμης είναι ο πύργος της δύναμης της, επίσης σηματοδοτούν και το τέλος του πεδίου της έρευνας, διότι είναι αδύνατη η επικοινωνία με τον κόσμο των πνευμάτων με *φυσικά* όργανα. Έτσι η έρευνα των αποκρυφιστών αρχίζει εκεί όπου ο

φυσικός επιστήμονας βρίσκει το όριο του και συνεχίζει με *πνευματικά* μέσα.

Αυτές οι έρευνες είναι τόσο λεπτομερείς και τόσο αξιόπιστες όσο και οι έρευνες από επιστήμονες της ύλης, αλλά δεν είναι τόσο εύκολα αποδείξιμες στο ευρύ κοινό. Οι πνευματικές δυνάμεις παραμένουν αδρανείς μέσα σε κάθε ανθρώπινο ον, και όταν ξυπνήσουν, αντισταθμίζουν και τα δύο, το τηλεσκόπιο και το μικροσκόπιο. Επιτρέπουν στον ιδιοκτήτη τους να διερευνήσει τα πράγματα πέρα από το πέπλο της ύλης, αλλά αναπτύχθηκαν μόνο από μια ασθενική εφαρμογή και διατήρηση σε καλές ενέργειες. Επεκτάθηκαν με την πάροδο ετών, και λίγοι είναι αυτοί που έχουν πίστη για να ξεκινήσουν από την πορεία προς την επίτευξη, και την επιμονή για να περάσουν κατευθείαν με τη δοκιμασία. Ως εκ τούτου, οι ισχυρισμοί του αποκρυφιστή, γενικά δεν πιστώνονται.

Μπορούμε εύκολα να δούμε ότι μεγάλη δοκιμασία πρέπει να προηγείται της επίτευξης, γιατί ένα άτομο εξοπλισμένο με πνευματική όραση είναι σε θέση να διεισδύσει τοίχους σπιτιών τόσο εύκολα όσο περπατάμε μέσα από την ατμόσφαιρα, ικανό να διαβάζει κατά βούληση τις ενδόμυχες σκέψεις εκείνων γύρω του, και εάν δεν ενεργοποιείται από τα πιο αγνά και ανιδιοτελή κίνητρα, θα γίνει μια μάστιγα για την ανθρωπότητα. Ως εκ τούτου, εκείνη η δύναμη διασφαλίζεται όπως θα παρακρατήσουμε τη βόμβα δυναμίτη από έναν αναρχικό και από ένα με καλές προθέσεις αλλά ανίδεο πρόσωπο, ή, όπως θα παρακρατήσουμε ένα βαρέλι με πυρίτιδα από ένα παιδί.

Στα χέρια ενός έμπειρου μηχανικού η βόμβα δυναμίτη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να ανοίξει ένα εμπορικό αυτοκινητόδρομο, και ένας ευφυής γεωργός μπορεί να

χρησιμοποιήσει την πυρίτιδα, με καλό τρόπο, για το καθάρισμα του χωραφιού του από κούτσουρα δέντρων, αλλά στα χέρια ενός κακόβουλου κακοποιού ή ανίδεου παιδιού, ένα εκρηκτικό μπορεί να καταστρέψει πολλά ακίνητα και να σκοτώσει πολλές ζωές. Η δύναμη είναι η ίδια, αλλά χρησιμοποιημένη διαφορετικά, ανάλογα με την ικανότητα ή την πρόθεση του χρήστη, τότε μπορεί να παράγει αποτελέσματα μιας διαμετρικά αντίθετης φύσης. Έτσι είναι, επίσης, με τις πνευματικές δυνάμεις, υπάρχει μια χρονική κλειδαριά επάνω τους, όπως σε ένα χρηματοκιβώτιο τράπεζας, η οποία κρατά έξω μέχρι να κερδίσουν το προνόμιο και ο χρόνος είναι ώριμος για την άσκηση τους.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο αιθέρας είναι φυσική ύλη και ανταποκρίνεται στους ίδιους νόμους που διέπουν άλλες φυσικές ουσίες πάνω σε αυτό το επίπεδο της ύπαρξης. Ως εκ τούτου, απαιτεί μια ελάχιστη επέκταση της *φυσικής* όρασης για να δείτε αιθέρα (ο οποίος διατίθεται σε τέσσερις βαθμίδες πυκνότητας). Η μπλε θολότητα που φαίνεται στα φαράγγια βουνών είναι στην πραγματικότητα αιθέρας του είδους που είναι γνωστός στους ερευνητές αποκρυφιστές ως ΧΗΜΙΚΟΣ ΑΙΘΕΡΑΣ. Πολλοί άνθρωποι που βλέπουν αυτό τον αιθέρα, αγνοούν ότι διακατέχονται από μια ικανότητα που δεν απολαμβάνουν όλοι. Άλλοι, οι οποίοι έχουν αναπτύξει πνευματική όραση, δεν είναι προικισμένοι με αιθερική όραση, ένα γεγονός το οποίο φαίνεται μια ανωμαλία μέχρι το θέμα της διόρασης, κατανοηθεί εντελώς.
Ο λόγος είναι, ότι καθώς ο αιθέρας είναι φυσική ύλη, η αιθερική όραση εξαρτάται από την ευαισθησία του οπτικού νεύρου, ενώ η πνευματική όραση αποκτάται με την ανάπτυξη των λανθανουσών δονητικών δυνάμεων σε δύο μικρά όργανα που βρίσκονται στον εγκέφαλο: την υπόφυση και την επίφυση. Ακόμη και άτομα με πρεσβυωπία μπορούν να έχουν αιθερική

όραση. Αν και δεν είναι σε θέση να διαβάσουν την εκτύπωση σε ένα βιβλίο, μπορεί να είναι σε θέση να «δουν μέσα από έναν τοίχο», λόγω του γεγονότος ότι το οπτικό νεύρο τους ανταποκρίνεται πιο γρήγορα στις λεπτές παρά στις χονδροειδείς δονήσεις.

Όταν κάποιος βλέπει ένα αντικείμενο με αιθερική όραση, βλέπει *μέσα από* αυτό το αντικείμενο με έναν τρόπο παρόμοιο με τον τρόπο που μια ακτίνα-Χ διαπερνά αδιαφανείς ουσίες. Αν αυτός κοιτάζει μια ραπτομηχανή, θα αντιληφθεί πρώτα, ένα εξωτερικό περίβλημα. Στη συνέχεια, τις εργασίες μέσα, και πίσω από τα δύο, το απώτατο περίβλημα μακριά από αυτόν. Αν έχει αναπτύξει το βαθμό της πνευματικής όρασης η οποία ανοίγει για αυτόν τον Κόσμο της Επιθυμίας και αυτός κοιτάζει το ίδιο αντικείμενο, θα το δει τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Αν κοιτάξει προσεκτικά, θα αντιληφθεί κάθε μικρό άτομο να περιστρέφεται κατά τον άξονά του και κανένα μέρος ή σωματίδιο δεν θα αποκλεισθεί από την αντίληψη του.
Αλλά αν έχει αναπτυχθεί πνευματική όρασή του σε ένα τέτοιο μέτρο ώστε να μπορεί να βλέπει τη ραπτομηχανή με την όραση που προσιδιάζεται στον κόσμο της σκέψης, θα δει μια κοιλότητα όπου είχε προηγουμένως δει τη μορφή.

Τα πράγματα που φαίνονται με αιθερική όραση είναι πάρα πολύ όμοια χρωματικά. Είναι σχεδόν κόκκινα-μπλε, μοβ ή βιολετί, σύμφωνα με την πυκνότητα του αιθέρα, αλλά όταν βλέπουμε κάποιο αντικείμενο με την πνευματική μας όραση σχετικά με τον Κόσμο της Επιθυμίας, αυτό σπινθηροβολεί και αστράφτει με χίλια συνεχώς μεταβαλλόμενα χρώματα, τόσο απερίγραπτα όμορφα ώστε να μπορούν να συγκριθούν μόνο με ζωντανή φωτιά. Ως εκ τούτου, ο γράφων αποκαλεί αυτό τον βαθμό της όρασης ΧΡΩΜΑΤΙΚΗ ΟΡΑΣΗ, αλλά όταν η πνευματική όραση

του Κόσμου της Σκέψης είναι το μέσο της αντίληψης, ο μάντης διαπιστώνει ότι εκτός από τα ακόμα πιο όμορφα χρώματα, τα θέματα εκεί από την κοιλότητα, περιγράφουν μια σταθερή ροή ενός ορισμένου αρμονικού *τόνου*. Έτσι, αυτός ο κόσμος όπου τώρα συνειδητά ζούμε και που αντιλαμβανόμαστε τον Κόσμο της Μορφής, ο Κόσμος της Επιθυμίας, είναι ιδικά ο κόσμος του *χρώματος*, και του Κόσμου της Σκέψης. Είναι το βασίλειο του *τόνου*.

Λόγω της σχετικής εγγύτητας ή απόστασης αυτών των κόσμων, ένα άγαλμα, μια *μορφή*, αντέχει τη φθορά του χρόνου για χιλιετίες, αλλά τα χρώματα σε μια ζωγραφική ξεθωριάζουν σε πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα, γιατί προέρχονται από τον Κόσμο της Επιθυμίας. Και η *μουσική*, η οποία είναι η μητρική στον κόσμο, απώτατα απομακρυσμένη από εμάς, ο Κόσμος της Σκέψης, είναι σαν μια οφθαλμαπάτη που κανένας δεν μπορεί να πιάσει ή να κρατήσει. Φεύγει πάλι αμέσως μόλις έχει κάνει την εμφάνισή της. Αλλά υπάρχει στο χρώμα και τη μουσική μια αποζημίωση για την αυξανόμενη εξαφάνιση.

Το άγαλμα είναι κρύο και νεκρό όπως το ορυκτό από το οποίο αποτελείται και έχει λίγα όμως θέλγητρα, παρόλο που η μορφή του είναι μια απτή πραγματικότητα.

Οι μορφές σε ένα ζωγραφικό πίνακα είναι απατηλές, αλλά εκφράζουν *ζωή*, λόγω του *χρώματος* που έχει έλθει από μια περιοχή όπου τίποτα δεν είναι αδρανές και άψυχο. Ως εκ τούτου, απολαμβάνουν τον πίνακα πολλοί.

Η μουσική είναι άυλη και εφήμερη, αλλά έρχεται από τον οίκο του κόσμου του Πνεύματος και παρόλο έτσι φευγαλέα, αναγνωρίζεται από το Πνεύμα ως φρέσκα *ομιλία-ψυχής* από τα

ουράνια βασίλεια, μια ηχώ από τον οίκο πού είμαστε τώρα εξόριστοι. Ως εκ τούτου, αγγίζει μια χορδή την ύπαρξή μας, ανεξάρτητα από το αν συνειδητοποιούμε την πραγματική αιτία ή όχι.

Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχουν διάφορες βαθμίδες της πνευματικής όρασης, κάθε μια κατάλληλη στο υπερφυσικό βασίλειο το οποίο ανοίγει στην αντίληψη μας: αιθερική όραση, χρωματική όραση και τονική όραση.

Ο απόκρυφος ερευνητής διαπιστώνει ότι ο αιθέρας είναι τεσσάρων ειδών, ή βαθμών πυκνότητας: ο *Χημικός Αιθέρας*, ο *Αιθέρας Ζωής*, ο *Αιθέρας Φωτός*, και ο *Αντανακλαστικός Αιθέρας*.

Ο *Χημικός Αιθέρας* είναι η λεωφόρος της έκφρασης για τις δυνάμεις που προωθούν την αφομοίωση, τη ανάπτυξη, καθώς και τη διατήρηση της μορφής.

Ο *Αιθέρας Ζωής* είναι η πλεονεκτική θέση των δυνάμεων που δραστηριοποιούνται στην διάδοση, ή η κατασκευή νέων μορφών.

Ο *Αιθέρας Φωτός* μεταδίδει την κινητήρια δύναμη του Ήλιου κατά μήκος των διαφόρων νεύρων των ζωντανών οργανισμών και κάνει δυνατή την κίνηση.

Ο *Αντανακλαστικός Αιθέρας* λαμβάνει μια εντύπωση όλων αυτών που είναι, που ζουν και που κινούνται. Επίσης καταγράφει κάθε αλλαγή, με παρόμοιο τρόπο όπως το φιλμ επάνω σε μια κινηματογραφική μηχανή. Σε αυτή την καταγραφή τα διάμεσα (μέντιουμς) και οι ψυχομετρικοί

μπορούν να διαβάσουν το παρελθόν, πάνω στην ίδια αρχή όπως, υπό κατάλληλες συνθήκες, οι κινούμενες εικόνες αναπαράγονται ξανά και ξανά.

Έχουμε μιλήσει για τον αιθέρα ως μια λεωφόρο των *Δυνάμεων*, μια λέξη που δεν μεταφέρει κανένα νόημα στο μέσο (συνηθισμένο) μυαλό, γιατί η δύναμη είναι αόρατη. Αλλά σε ένα απόκρυφο ερευνητή οι δυνάμεις δεν είναι απλώς ονόματα όπως ο ατμός, ο ηλεκτρισμός, κλπ. Τις βρίσκει να είναι ευφυείς υπάρξεις διαφόρων βαθμών, τόσο υπάνθρωπες όσο και υπεράνθρωπες. Αυτό που ονομάζουμε «νόμοι της φύσης», είναι μεγάλες Διάνοιες που καθοδηγούν τις στοιχειακές υπάρξεις, σύμφωνα με ορισμένους κανόνες που αποσκοπούν στην περαιτέρω εξέλιξή τους.
Κατά τον Μεσαίωνα όταν οι άνθρωποι ήταν προικισμένοι με ένα απομεινάρι *αρνητικής* διόρασης, μιλούσαν για γνόμες[1], ξωτικά, νεράιδες που περιπλανιόνταν στα βουνά και τα δάση. Αυτά ήταν τα πνεύματα της *Γης*. Επίσης, έλεγαν για τις Ουντίνες ή ξωτικά του *Νερού*, που κατοικούσαν στα ποτάμια και στα ρέματα, και για τις Συλφίδες που λεγόταν ότι κατοικούσαν στις ομίχλες, πάνω από τις τάφρους και τα έλη ως πνεύματα του *Αέρα*. Αλλά δεν ειπώθηκαν πολλά για τις Σαλαμάνδρες καθώς είναι πνεύματα της *Φωτιάς* και ως εκ τούτου δεν είναι τόσο εύκολο να εντοπιστούν, ή τόσο εύκολα προσιτά, στη πλειοψηφία των ανθρώπων.

Οι παλιές λαϊκές ιστορίες θεωρούνται τώρα ως δεισιδαιμονίες, αλλά στη πραγματικότητα, ένας προικισμένος με αιθερική ενόραση μπορεί ακόμα να αντιλαμβάνεται τα μικρά ξωτικά να

[1] Gnomes. Αγγλικός όρος για τους στοιχειονάνους, τα στοιχειακά της Γης.

κτίζουν πράσινη χλωροφύλλη στα φύλλα των φυτών και να δίνουν στα λουλούδια την πολλαπλότητα των ευαίσθητων αποχρώσεων που ευχαριστούν τα μάτια μας.

Οι επιστήμονες έχουν προσπαθήσει ξανά και ξανά να προσφέρουν μια επαρκή εξήγηση του φαινομένου του ανέμου και των καταιγίδων αλλά έχουν αποτύχει εμφανώς, ούτε μπορούν να πετύχουν, ενώ επιδιώκουν μια μηχανική λύση στο τι είναι στην πραγματικότητα μια εκδήλωση της ζωής. Θα μπορούσαν να βλέπουν τις στρατιές των Συλφίδων να φτερουγίζουν τον δρόμο τους εδώ και εκεί, θα μπορούσαν να *Γνωρίζουν* ποιος και τι ευθύνεται για την αστάθεια του ανέμου. Θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν μια καταιγίδα στη θάλασσα από αιθερική άποψη, θα μπορούσαν να αντιλη-φθούν ότι το ρητό «ο πόλεμος των στοιχείων» δεν είναι μια φράση κενή περιεχομένου, γιατί η συνωστισμένη θάλασσα είναι πραγματικά τότε ένα πεδίο μάχης των Συλφίδων και των Ουντίνων, και το ουρλιαχτό της θύελλας είναι η πολεμική κραυγή των πνευμάτων στον αέρα.

Επίσης οι Σαλαμάνδρες βρίσκονται παντού και καμιά φωτιά δεν ανάβει, χωρίς τη βοήθεια τους. Εντούτοις, δρουν κατά το πλείστον υπογείως, και είναι υπαίτιες για τις εκρήξεις, τις ηφαιστειακές επίσης εκρήξεις.

Οι κατηγορίες των υπάρξεων που έχουμε αναφέρει είναι ακόμα υπάνθρωπες, αλλά όλες σε κάποια στιγμή θα φτάσουν σε ένα στάδιο στην εξέλιξη που θα αντιστοιχεί στο ανθρώπινο, αν και κάτω από διαφορετικές συνθήκες από εκείνες από τις οποίες έχουμε εξελιχθεί. Αλλά προς το παρόν οι υπέροχες Διάνοιες για τις οποίες μιλάμε ως τους νόμους της φύσης, διοικούν τις

στρατιές των λιγότερο εξελιγμένων οντοτήτων που αναφέρθηκαν.

Για να φτάσουμε σε μια καλύτερη κατανόηση του τι είναι αυτά τα διάφορα όντα και τη σχέση τους με μας, μπορούμε να πάρουμε ένα παράδειγμα: Ας υποθέσουμε ότι ένας μηχανικός φτιάχνει μια μηχανή, και εν τω μεταξύ τον παρακολουθεί ένα σκυλί. *Βλέπει* τον άνδρα στην εργασία του, και το πώς χρησιμοποιεί τα διάφορα εργαλεία για να διαμορφώσει τα υλικά του, και πώς, από τον ακατέργαστο σίδηρο, χάλυβα, ορείχαλκο και άλλα μέταλλα, ο κινητήρας παίρνει σιγά-σιγά μορφή. Ο σκύλος είναι ένα ον από μια χαμηλότερη εξέλιξη και δεν κατανοεί το σκοπό του μηχανικού, αλλά βλέπει τόσο τον εργάτη, την εργασία του, και το αποτέλεσμα αυτής, η οποία εκδηλώνεται ως μια μηχανή.

Ας υποθέσουμε τώρα ότι ο σκύλος ήταν σε θέση να βλέπει τα υλικά που αλλάζουν σιγά-σιγά το σχήμα τους, να συναρμολογούνται, και να γίνονται μια μηχανή, αλλά ότι δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί τον εργάτη και να δει τη δουλειά που κάνει. Ο σκύλος τότε θα είναι στην ίδια σχέση με τον μηχανικό που είμαστε εμείς στις μεγάλες Διάνοιες που καλούμε νόμους της φύσης, και οι βοηθοί τους, τα πνεύματα της φύσης, διότι βλέπουμε τις εκδηλώσεις της εργασίας τους ως *Δύναμη* που κινεί την ύλη με διάφορους τρόπους, αλλά πάντα κάτω από αμετάβλητες συνθήκες.
Στον αιθέρα μπορούμε επίσης να παρατηρήσουμε τους Αγγέλους, των οποίων το πυκνότερο σώμα είναι φτιαγμένο από αυτό το υλικό, όπως πυκνό σώμα μας αποτελείται από αέρια, υγρά και στερεά. Αυτά τα Όντα είναι ένα βήμα πέρα από το ανθρώπινο στάδιο, όπως εμείς είμαστε σε κάποιο βαθμό μπροστά από την εξέλιξη των ζώων. Εμείς ποτέ δεν υπήρξαμε

ζώα όπως η παρούσα πανίδα μας, εν τούτοις, αλλά σε προηγούμενο στάδιο στην εξέλιξη του πλανήτη μας είχαμε μια, όπως τα ζώα, συγκρότηση. Τότε, οι Άγγελοι ήταν άνθρωποι, αν και ποτέ δεν διέθεταν ένα πυκνό σώμα όπως το δικό μας, ούτε λειτούργησαν ποτέ σε οποιοδήποτε υλικό πυκνότερο από τον αιθέρα. Σε κάποια εποχή, σε μια μελλοντική κατάσταση, η Γη θα γίνει και πάλι αιθερική. Στη συνέχεια, ο άνθρωπος θα είναι σαν τους Αγγέλους. Ως εκ τούτου, η Βίβλος μας λέει ότι ο άνθρωπος έγινε *λίγο κατώτερος* από τους αγγέλους. (Εβραίους 2: 7).

Καθώς ο αιθέρας είναι η λεωφόρος των ζωτικών, δημιουργικών δυνάμεων, και όπως οι Άγγελοι είναι τέτοιοι ειδικοί οικοδόμοι του αιθέρα, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε ότι είναι κατ' εξοχήν τοποθετημένοι για να είναι φύλακες των πολλαπλασιαστικών δυνάμεων των φυτών, των ζώων και του ανθρώπου. Όλους μέσα από την Αγία Γραφή τους βρίσκουμε να απασχολούνται έτσι: Δύο *άγγελοι* ήρθαν στον Αβραάμ και ανακοίνωσαν τη γέννηση του Ισαάκ, υποσχέθηκαν ένα παιδί στον άνθρωπο που είχε υπακούσει στο Θεό. Αργότερα, οι ίδιοι αυτοί Άγγελοι κατέστρεψαν τα Σόδομα για την κατάχρηση της δημιουργικής δύναμης. *Άγγελοι* προείπαν στους γονείς του Σαμουήλ και του Σαμψών την γέννηση αυτών των γιγάντων του εγκεφάλου και της δύναμης. Στην Ελισάβετ ήρθε ο άγγελος (όχι Αρχάγγελος) Γαβριήλ και ανακοίνωσε τη γέννηση του Ιωάννη. Αργότερα εμφανίστηκε επίσης στην Μαρία με το μήνυμα ότι είχε επιλεγεί να γεννήσει τον Ιησού.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Όταν αναπτυχθεί πνευματική ενόραση έτσι ώστε να καταστεί δυνατό να φανεί ο Κόσμος της Επιθυμίας, ο νεοφερμένος αντιμετωπίζει πολλά θαυμαστά, γιατί οι συνθήκες είναι τόσο

πολύ διαφορετικές από ότι εδώ που μια περιγραφή πρέπει να ακούγεται ως τόσο απίστευτη όπως ένα παραμύθι σε όποιον δεν τον έχει ο ίδιος δει.

Πολλοί δεν μπορούν να πιστέψουν ότι υπάρχει ένας τέτοιος κόσμος, και ότι άλλοι άνθρωποι μπορούν να δουν αυτό που είναι αόρατο σε αυτούς, εντούτοις μερικοί άνθρωποι είναι τυφλοί στις ομορφιές αυτού του κόσμου τον οποίον βλέπουμε. Ένας άνθρωπος που γεννήθηκε τυφλός, μπορεί να μας πει: «Ξέρω ότι υπάρχει αυτός ο κόσμος που μπορώ να τον ακούσω, μπορώ να τον μυρίσω, μπορώ να τον δοκιμάσω, και πάνω από όλα μπορώ να τον αισθανθώ, αλλά όταν μιλάτε για το φως και το χρώμα, είναι ανύπαρκτα για μένα. Λέτε ότι *βλέπετε* αυτά τα πράγματα. Δεν μπορώ να το πιστέψω γιατί δεν μπορεί να τα ΔΩ ο ίδιος. Λέτε ότι το φως και το χρώμα είναι όλα γύρω μου, αλλά καμία από τις αισθήσεις με εντολή μου, τα αποκαλύπτει σε μένα και εγώ δεν πιστεύω ότι η αίσθηση σας που αποκαλείται όραση, υπάρχει. Νομίζω ότι πάσχετε από παραισθήσεις». Θα μπορούσαμε πολύ ειλικρινά να συμπαθήσουμε τον φτωχό άνθρωπο που έχει έτσι πληγεί, αλλά παρά τους σκεπτικισμούς, τους συλλογισμούς, τις αντιρρήσεις και τους χλευασμούς του, θα είμαστε υποχρεωμένοι να υποστηρίξουμε ότι αντιλαμβανόμαστε το φως και το χρώμα.

Ο άνδρας ή η γυναίκα του οποίου η πνευματική όραση έχει αφυπνισθεί είναι σε παρόμοια θέση σε σχέση με όσους δεν αντιλαμβάνονται τον Κόσμο της Επιθυμίας για τον οποίο μιλάει.

Αν ο τυφλός άνθρωπος αποκτά την ικανότητα της όρασης από μια εγχείρηση, τα μάτια του άνοιξαν και θα είναι υποχρεωμένος να διεκδικήσει την ύπαρξη του φωτός και του χρώματος που

είχε προηγουμένως αρνηθεί, και όταν η πνευματική όραση έχει αποκτηθεί από οποιονδήποτε, ο ίδιος αντιλαμβάνεται επίσης για τον εαυτό του γεγονότα που σχετίζονται με τους άλλους. Ούτε αποτελεί ένα επιχείρημα κατά της ύπαρξης των πνευματικών βασιλείων (σφαιρών) που μάντεις έρχονται σε αντίθεση με τις περιγραφές τους για τις συνθήκες στον αόρατο κόσμο. Πρέπει όμως να εξετάσουμε βιβλία για ταξίδια και να συγκρίνουμε ιστορίες που έφεραν πίσω οι εξερευνητές της Κίνας, της Ινδίας, ή της Αφρικής. Θα βρούμε να είναι διαφορετικές σε μεγάλο βαθμό και συχνά αντιφατικές, διότι κάθε ταξιδιώτης είδε τα πράγματα από τη δική του σκοπιά, υπό άλλες συνθήκες από εκείνες που συνάντησε ο συγγραφέας αδελφός του. Εμείς υποστηρίζουμε ότι ο άνθρωπος που έχει διαβάσει πιο ευρέως αυτές τις διαφορετικές ιστορίες σχετικά με μια συγκεκριμένη χώρα *και πάλεψε με τις αντιφάσεις των αφηγητών*, θα έχει μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα της χώρας ή τους ανθρώπους για τους οποίους έχει διαβάσει, από τον άνθρωπο που έχει διαβάσει μόνο μια ιστορία για την οποίαν συγκατατέθηκαν όλοι οι συγγραφείς. Ομοίως, οι ποικίλες ιστορίες των επισκεπτών στον Κόσμο των Επιθυμιών έχουν αξία, γιατί δίνοντας μια άποψη πληρέστερη και πιο στρογγυλεμένη, από ότι εάν όλοι είχαν δει τα πράγματα από την ίδια οπτική γωνία.

Σε αυτόν τον κόσμο ύλη και δύναμη είναι πολύ διαφορετικά. Το κύριο χαρακτηριστικό της ύλης εδώ είναι η *αδράνεια*: η τάση να παραμένει σε ηρεμία μέχρι να ενεργοποιηθεί από μια δύναμη η οποία τη θέτει σε κίνηση. Στον Κόσμο της Επιθυμίας, αντιθέτως, δύναμη και ύλη είναι σχεδόν δυσδιάκριτες η μία από την άλλη. Θα μπορούσαμε σχεδόν να περιγράψουμε την επιθυμίας-ύλη όπως την δύναμης-ύλη, γιατί βρίσκεται σε μια αδιάκοπη κίνηση, ανταποκρίνεται στην παραμικρή αίσθηση ενός τεράστιου πλήθους των όντων που κατοικούν αυτό τον

θαυμαστό κόσμο στη φύση. Συχνά μιλάμε για τα «γεμάτα εκατομμύρια» της Κίνας και της Ινδίας, ακόμη και των μεγάλων μας πόλεων, το Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη, το Παρίσι ή το Σικάγο. Τις θεωρούμε συνωστισμένες υπέρ το δέον, αλλά ακόμη και ο πυκνότερος πληθυσμός σε οποιοδήποτε σημείο της Γης είναι αραιοκατοικημένος σε σχέση με τις συνθήκες συνωστισμού του Κόσμου της Επιθυμίας. Καμιά ενόχληση δεν γίνεται αισθητή από οποιονδήποτε από τους κατοίκους του εν λόγω βασιλείου, ωστόσο, γιατί, ενώ σε αυτόν τον κόσμο δύο πράγματα δεν μπορούν να καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο την ίδια στιγμή, είναι διαφορετικά εκεί.
Ένας αριθμός ατόμων και πραγμάτων μπορεί να υπάρχουν *στο ίδιο μέρος και στην ίδια στιγμή* και να ασχολούνται με τις πιο διαφορετικές δραστηριότητες, ανεξάρ-τητα από το τι κάνουν οι άλλοι, τέτοια είναι η υπέροχη ελαστικότητα της επιθυμίας-ύλης. Ως παράδειγμα μπορούμε να αναφέρουμε μια περίπτωση όπου ο συγγραφέας, ενώ συμμετείχε σε μια θρησκευτική υπηρεσία, σαφώς αντιλήφθηκε στο βωμό ορισμένα όντα που ενδιαφέρονταν για την προώθηση εκείνης της υπηρεσίας και εργάζονταν για την επίτευξη αυτού του στόχου. Ταυτόχρονα παρασύρθηκαν μέσα από το δωμάτιο και τον βωμό, ένα τραπέζι, στο οποίο τέσσερα άτομα έπαιζαν χαρτιά. Ήταν σαν να αγνοούσαν την ύπαρξη των όντων που ασχολούνταν με την προώθηση της θρησκευτικής υπηρεσίας μας, σαν και αν αυτά, να μην υπήρχαν.

Ο Κόσμος της Επιθυμίας είναι η κατοικία εκείνων που έχουν πεθάνει, για κάποιο χρονικό διάστημα μετά από αυτό το γεγονός, και μπορούμε να αναφέρουμε στην παραπάνω σχέση ότι οι αποκαλούμενοι «νεκροί» πολύ συχνά παραμένουν για μεγάλο χρονικό διάστημα μεταξύ των φίλων τους που εξακολουθούν να ζουν. Αθέατοι από τους συγγενείς τους

περιφέρονται στα οικεία δωμάτια. Στην αρχή συχνά αγνοούν την κατάσταση που αναφέρεται: *ότι δύο άτομα μπορούν να είναι στον ίδιο χώρο την ίδια στιγμή,* και όταν οι ίδιοι καθίσουν σε μια καρέκλα ή στο τραπέζι, ένας ζωντανός συγγενής τους μπορεί να λάβει τη δήθεν άδεια θέση. Ο άνθρωπος που λανθασμένα ονομάζουμε νεκρό θα βιαστεί πρώτος να φύγει από τη θέση, για να αποφύγει να καθίσουν πάνω του, αλλά σύντομα μαθαίνει ότι το να καθίσουν πάνω του, δεν τον βλάπτει στην αλλαγμένη κατάσταση του, και ότι μπορεί να παραμείνει στην καρέκλα του, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ο ζωντανός συγγενής του, κάθεται επίσης εκεί.

Στις χαμηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας ολόκληρο το σώμα του κάθε όντος μπορεί να είναι ορατό, αλλά στις υψηλότερες περιοχές μόνο το κεφάλι φαίνεται να παραμένει. Ο Ραφαήλ, ο οποίος όπως και πολλοί άλλοι άνθρωποι στον Μεσαίωνα ήταν προικισμένος με τη λεγόμενη ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΡΑΣΗ, απεικονίζει αυτή την κατάσταση για μας στην Sistine Madonna του, που τώρα βρίσκεται στην Πινακοθήκη της Δρέσδης, όπου η Μαντόνα και ο Χριστός-παιδί εκπροσωπούνται ως να επιπλέουν σε μια χρυσή ατμόσφαιρα και περιβάλλονται από μια στρατιά από κεφάλια τζίνι: συνθήκες που ο απόκρυφος ερευνητής γνωρίζει ότι είναι σε αρμονία με πραγματικά γεγονότα.

Μεταξύ των φορέων που είναι, να το πω έτσι, «ντόπιοι» σε αυτό το βασίλειο της φύσης, κανένας δεν είναι ίσως περισσότερο γνωστός για τον χριστιανικό κόσμο από τους Αρχαγγέλους. Αυτά τα υπερυψωμένα Όντα ήταν ανθρώπινα σε μια εποχή στην ιστορία της Γης, όταν ακόμη μοιάζαμε όπως τα φυτά. Από τότε έχουμε προχωρήσει δύο βήματα. Μέσω του ζώου και προς το ανθρώπινο στάδιο της ανάπτυξης. Οι τωρινοί

Αρχάγγελοι έχουν επίσης κάνει δύο βήματα στην πρόοδο. Ένα, στο οποίο ήταν όμοιο με αυτό που είναι οι Άγγελοι τώρα, και άλλο ένα βήμα που τους έκανε αυτό που αποκαλούμε Αρχαγγέλους.

Το πυκνότερο σώμα τους, αν και διαφέρει από το δικό μας ως προς το σχήμα, και είναι κατασκευασμένο από επιθυμία-ύλη, χρησιμοποιείται από αυτούς ως όχημα της συνείδησης με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιούμε το σώμα μας. Είναι έμπειροι χειριστές των δυνάμεων στον Κόσμο της Επιθυμίας, και αυτές οι δυνάμεις, όπως θα δούμε, κινούν όλο τον κόσμο σε δράση. Ως εκ τούτου, οι Αρχάγγελοι συνεργάζονται *βιομηχανικά και πολιτικά* ως διαιτητές του πεπρωμένου των λαών και των εθνών. Οι Άγγελοι μπορεί να ειπωθεί ότι είναι *Οικογενειακά Πνεύματα,* αποστολή των οποίων είναι να ενώσουν μερικά πνεύματα ως μέλη μιας οικογένειας, και να τους εδραιώσει με δεσμούς αίματος και συγγενική αγάπη, ενώ οι Αρχάγγελοι μπορεί να ονομάζονται φυλετικά και εθνικά πνεύματα, καθώς ενώνουν ολόκληρα έθνη από πατριωτισμό ή την αγάπη της πατρίδας και της χώρας. Αυτοί είναι υπεύθυνοι για την άνοδο και την πτώση των εθνών, δίνουν τον πόλεμο ή την ειρήνη, τη νίκη ή την ήττα, όπως εξυπηρετεί το συμφέρον των ανθρώπων που διοικούν. Αυτό μπορούμε να το δούμε, για παράδειγμα, στο βιβλίο του Δανιήλ, όπου ο Αρχάγγελος Μιχαήλ αποκαλείται πρίγκιπας των τέκνων του Ισραήλ. Ένας άλλος Αρχάγγελος λέει ο Δανιήλ (στο δέκατο κεφάλαιο) ότι σκοπεύει να καταπολεμήσει τον Πρίγκιπα της Περσίας με τη βοήθεια των Ελλήνων.

Υπάρχουν διάφοροι βαθμοί ευφυΐας μεταξύ των ανθρώπων. Μερικοί έχουν τα προσόντα να κατέχουν υψηλές θέσεις, εντελώς πέρα από την ικανότητα των άλλων. Γι 'αυτό είναι επίσης μεταξύ των ανώτερων όντων. Δεν είναι όλοι οι

Αρχάγγελοι ικανοί να κυβερνούν ένα έθνους και να διοικούν τη μοίρα ενός γένους, ανθρώπων, ή φυλής. Μερικοί δεν είναι καθόλου ικανοί να κυβερνούν ανθρώπινα όντα, αλλά καθώς τα ζώα έχουν επίσης τη φύση επιθυμίας, αυτές οι χαμηλότερες βαθμίδες των Αρχαγγέλων διέπουν τα ζώα ως Ομάδες Πνευμάτων και εξελίσσονται με μεγαλύτερη ικανότητα με αυτόν τον τρόπο. Το έργο του Πνεύματος της Φυλής είναι εύκολα ορατό στον λαό που κυβερνά. Όσο χαμηλότερα στην κλίμακα της εξέλιξης οι άνθρωποι, τόσο περισσότερο δείχνουν μια ορισμένη φυλετική ομοιότητα. Αυτό οφείλεται στο έργο του Πνεύματος της Φυλής. Ένα εθνικό Πνεύμα είναι υπεύθυνο για την μελαψή χροιά, κοινή στους Ιταλούς, για παράδειγμα, ενώ ένα άλλο κάνει τους Σκανδιναβούς να είναι ξανθοί. Στις πιο προηγμένες μορφές της ανθρωπότητας, υπάρχει μια ευρύτερη απόκλιση από τον κοινό τύπο, λόγω του εξατομικευμένου Εγώ, το οποίο ως εκ τούτου εκφράζει τη μορφή και τα χαρακτηριστικά, τη δική του ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία. Μεταξύ των κατώτερων τύπων της ανθρωπότητας, όπως οι Μόγγολοι, οι ιθαγενείς Νέγροι της Αφρικής και Νησιώτες της Νότιας Θάλασσας, η ομοιότητα των ατόμων σε κάθε φυλή, το καθιστά σχεδόν αδύνατο για τους πολιτισμένους Δυτικούς να τους διακρίνουν μεταξύ τους. Μεταξύ των ζώων, όπου το χωριστό Πνεύμα δεν είναι εξατομικευμένο και αυτό-συνείδητο, η ομοιότητα δεν είναι μόνο πολύ πιο έντονη σωματικά αλλά επεκτείνεται ακόμη και σε γνωρίσματα και χαρακτηριστικά. Μπορούμε να γράψουμε τη βιογραφία ενός ανθρώπου, γιατί οι εμπειρίες του καθενός διαφέρουν από εκείνη των άλλων και οι πράξεις του είναι διαφορετικές, αλλά εμείς δεν μπορούμε να γράψουμε τη βιογραφία ενός ζώου, γιατί τα μέλη της κάθε φυλής, όλα ενεργούν το ίδιο, κάτω από παρόμοιες συνθήκες. Αν επιθυμούμε να γνωρίζουμε τα γεγονότα σχετικά με τον Εδουάρδο VII, δεν θα μας ωφελήσει σε τίποτα να μελετήσουμε

την ζωή της Πριγκιπικής Συζύγου, του πατέρα του, ή του Γεώργιου V, του γιού του, καθώς και οι δύο θα είναι εντελώς διαφορετικοί από τον Εδουάρδο. Για να μάθουμε τι είδους άνθρωπος ήταν, πρέπει να μελετήσουμε τη δική του ατομική ζωή. Εάν, από την άλλη πλευρά, θέλουμε να γνωρίσουμε τα χαρακτηριστικά για τους κάστορες, μπορούμε να παρατηρήσουμε οποιοδήποτε άτομο της φυλής, και όταν έχουμε μελετήσει τις ιδιοσυγκρασίες του, θα γνωρίζουμε τα χαρακτηριστικά του συνόλου της φυλής των καστόρων. Αυτό που ονομάζουμε «ένστικτο» είναι στην πραγματικότητα οι επιταγές της «Ομάδος Πνευμάτων» που διέπουν ξεχωριστά άτομα της φυλής της, τηλεπαθητικά, όπως ήταν.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι γνώριζαν για αυτά τα ζωώδη Ομαδικά πνεύματα και σχεδίασαν πολλά από αυτά, μ' ένα κακόγουστο τρόπο, πάνω στους ναούς και τους τάφους τους. Τέτοιες φιγούρες με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι ενός ζώου, πραγματικά ζουν στον Κόσμο της Επιθυμίας. Μπορούν να μιλήσουν, και θα βρεθούν πολύ πιο έξυπνα από τον μέσο άνθρωπο.
Η δήλωση αυτή φέρνει μια άλλη ιδιαιτερότητα των συνθηκών στον Κόσμο των Επιθυμιών σε σχέση με τη γλώσσα. Εδώ σε αυτόν τον κόσμο η ανθρώπινη ομιλία είναι τόσο διαφοροποιημένη που υπάρχουν χώρες όπου οι άνθρωποι που ζουν μόνο λίγα μίλια μακριά, μιλούν μεταξύ τους μια διάλεκτο τόσο διαφορετική ώστε να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον με μεγάλη δυσκολία, και κάθε έθνος έχει τη δική του γλώσσα, που διαφέρει εντελώς από την ομιλία των άλλων λαών.

Στις χαμηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας, υπάρχει η ίδια ποικιλία των γλωσσών, όπως στη Γη, και ο ονομαζόμενος έτσι «νεκρός» ενός έθνους, το βρίσκει αδύνατο να συνομιλήσει

με όσους ζούσαν σε άλλη χώρα. Ως εκ τούτου, τα γλωσσικά επιτεύγματα έχουν μεγάλη αξία για τους Αόρατους Βοηθούς, για τους οποίους θα ακούσουμε αργότερα, καθώς η σφαίρα της χρησιμότητας τους έχει πάρα πολύ επεκταθεί από αυτή την ικανότητα.

Ακόμα, εκτός από τις διαφορές της γλώσσας ο τρόπος ομιλίας μας είναι εξαιρετικά παραγωγικός σε παρεξηγήσεις. Οι ίδιες λέξεις συχνά μεταφέρουν τις πιο αντίθετες ιδέες στα διαφορετικά μυαλά. Αν μιλάμε για ένα «σώμα του νερού», ένα άτομο μπορεί να σκεφτεί ότι εννοούμε μια λίμνη μικρών διαστάσεων, οι σκέψεις ενός άλλου μπορεί να κατευθυνθούν προς την περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, και οι σκέψεις ενός τρίτου ατόμου μπορεί να στραφούν προς τον Ατλαντικό ή Ειρηνικό Ωκεανό. Αν μιλάμε για ένα «φως», μπορεί κανείς να σκεφτεί ένα φως αερίου, ένας άλλος, φως από ένα λαμπτήρα πυρακτώσεως, ή αν πούμε «κόκκινο», ένα άτομο μπορεί να σκεφτεί ότι εννοούμε μια λεπτή απόχρωση του ροζ και το άλλο παίρνει την ιδέα του βυσσινί. Οι παρανοήσεις για το τι σημαίνουν οι λέξεις πηγαίνουν ακόμη μακρύτερα, όπως παρουσιάζεται στη συνέχεια.

Ο συγγραφέας άνοιξε άλλη μια αίθουσα ανάγνωσης σε μια μεγάλη πόλη, όπου θα διδάσκει, και κάλεσε τους ακροατές του να την χρησιμοποιήσουν. Ανάμεσα σε αυτούς που επωφελήθηκαν από την ευκαιρία ήταν ένας κύριος που για πολλά χρόνια ήταν ένας πραγματικός «μεταφυσικός οδοιπόρος», περιφερόμενος από διάλεξη σε διάλεξη, ακούγοντας τις διδασκαλίες του καθενός και ασκώντας τίποτα. Όπως και οι Αθηναίοι στον Λόφο του Άρη, έψαχνε πάντα για κάτι «νέο», ιδιαίτερα στη γραμμή των φαινομένων, και το μυαλό του ήταν σε αυτή την κοχλάζουσα χαοτική κατάσταση, που είναι ένα από τα πιο γνωστά συμπτώματα της «ψυχικής δυσπεψίας».

Έχοντας παρακολουθήσει μια σειρά διαλέξεων, ήξερε από το πρόγραμμα ότι: «Ο λέκτορας δεν δίνει αναγνώσεις ή φτιάχνει ωροσκόπια επί *πληρωμή*». Αλλά βλέποντας την πόρτα της πρόσφατα ανοιγμένης αίθουσας ανάγνωσης, την επιγραφή: «Δωρεάν Αναγνωστήριο», το εκκεντρικό μυαλό του αμέσως πήδηξε στο συμπέρασμα ότι παρόλο που είμαστε αντίθετοι να λέμε τη μοίρα επί πληρωμή, επρόκειτο τώρα να δίνουμε δωρεάν αναγνώσεις για το μέλλον στο Ελεύθερο Αναγνωστήριο. Είχε πολύ απογοητευτεί που δεν σκοπεύαμε να λέμε τη τύχη, είτε δωρεάν είτε έναντι ανταλλάγματος, και αλλάξαμε την πινακίδα μας σε «Ελεύθερη Βιβλιοθήκη», προκειμένου να αποφευχθεί η επανάληψη του σφάλματος.

Στις υψηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας, η σύγχυση των γλωσσών δίνει τη θέση της σ' ένα παγκόσμιο τρόπο έκφρασης που εμποδίζει απολύτως τις παρεξηγήσεις των νοημάτων μας. Εκεί κάθε μία από τις σκέψεις μας παίρνει μια συγκεκριμένη μορφή και χρώμα αντιληπτά σε όλους, και αυτή η σκέψη-σύμβολο εκπέμπει ένα συγκεκριμένο τόνο, ο οποίος δεν είναι μια λέξη, αλλά μεταφέρει τις έννοιες μας σε εκείνον στον οποίον απευθυνόμαστε, χωρίς να έχει σημασία η γλώσσα που μιλούσαμε στη γη.

Για να καταλήξουμε σε μια κατανόηση του πώς καθίσταται δυνατή μια τέτοια παγκόσμια γλώσσα και ταυτόχρονα γίνεται κατανοητή από όλους, χωρίς προετοιμασία, μπορούμε να πάρουμε ως παράδειγμα τον τρόπο με τον οποίο ένας μουσικός διαβάζει μουσική. Ένας Γερμανός ή ένας Πολωνός συνθέτης μπορεί να γράψει μια όπερα. Καθένας από αυτούς έχει τη δική του ιδιόμορφη ορολογία και την εκφράζει στη δική του γλώσσα. Όταν η όπερα αυτή είναι να παιχτεί από έναν Ιταλό αρχιμουσικό, ή από ένα Ισπανό ή Αμερικανό μουσικό, δεν

χρειάζεται να μεταφραστεί. Οι σημειώσεις και τα σύμβολα πάνω στη σελίδα, είναι μια παγκοσμίως κατανοητή γλώσσα των συμβόλων που είναι κατανοητή από τους μουσικούς, χωρίς να έχει σημασία τι εθνικότητας είναι. Ομοίως με εικόνες, ο Γερμανός μετράει: ein, zwei, drei, ο Γάλλος λέει: un, deux, trois, και στα αγγλικά χρησιμοποιούμε τις λέξεις: one, two, three, αλλά οι αριθμοί: 1,2,3, αν και μιλιούνται με διαφορετικό τρόπο, είναι κατανοητοί σε όλους και σημαίνουν το ίδιο. Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα παρανόησης στις περιπτώσεις είτε της μουσικής είτε των αριθμών. Το ίδιο επίσης συμβαίνει με την παγκόσμια γλώσσα που προσιδιάζει στις υψηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας και στα ακόμα πιο λεπτά βασίλεια στη φύση, είναι κατανοητή σε όλους, ένας ακριβής τρόπος της έκφρασης.

Επιστρέφοντας στην περιγραφή μας για τις οντότητες που συνήθως συναντούνται στον χαμηλότερο Κόσμο της Επιθυμίας, μπορούμε να σημειώσουμε ότι και άλλα θρησκευτικά συστήματα εκτός του *αιγυπτιακού,* που ήδη αναφέρθηκε, έχουν μιλήσει για διάφορες κατηγορίες των όντων εγγενή σε αυτά τα βασίλεια. Η Ζωροαστρική θρησκεία, για παράδειγμα, αναφέρει *επτά Amshaspands* και *Izzards* ως έχοντα κυριαρχία σε ορισμένες ημέρες του μήνα και ορισμένους μήνες μέσα στο έτος. Η Χριστιανική θρησκεία μιλάει για Επτά Πνεύματα πριν από το Θρόνο, τα οποία είναι τα ίδια όντα που οι Πέρσες ονομάζουν Amshaspands[2]. Κάθε ένα από αυτά κυβερνά πάνω από δύο μήνες το έτος, ενώ το έβδομο: ο Μιχαήλ, ο υψηλότερος, είναι ο ηγέτης τους, γιατί είναι πρεσβευτής από τον Ήλιο στη Γη. Οι άλλοι είναι πρεσβευτές από τους πλανήτες. Η

[2] Αμέσα Σπέντας. Αντίστοιχοι των χριστιανικών Αρχαγγέλων.

Καθολική θρησκεία με τις άφθονες απόκρυφες πληροφορίες της, παίρνει την περισσότερη προσοχή από αυτούς τα «αστέρια-αγγέλους» και γνωρίζει πάρα πολλά για την επιρροή τους επί των υποθέσεων της γης.
Οι Amshaspands, ωστόσο, δεν κατοικούν στις χαμηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας, αλλά επηρεάζουν τους Izzards. Σύμφωνα με τον παλιό Περσικό μύθο αυτά τα όντα χωρίζονται σε δύο ομάδες: μία από είκοσι οκτώ τάξεις, και μία άλλη από τις τρεις τάξεις. Κάθε μία από αυτές τις κατηγορίες εξουσιάζει ή παίρνει την αρχηγία από όλες τις άλλες τάξεις σε μια συγκεκριμένη ημέρα του μήνα. Ρυθμίζουν τις καιρικές συνθήκες εκείνης της ημέρας και εργάζονται με το ζώο και ειδικότερα με τον άνθρωπο. Τουλάχιστον οι είκοσι οκτώ κατηγορίες κάνουν αυτό, η άλλη ομάδα με τις τρεις τάξεις δεν έχει τίποτα να κάνει με τα ζώα, επειδή έχουν μόνο είκοσι οκτώ ζεύγη νωτιαίων νεύρων, ενώ τα ανθρώπινα όντα έχουν τριάντα ένα. Έτσι, τα ζώα είναι εναρμονισμένα με τον σεληνιακό μήνα των είκοσι οκτώ ημερών, ενώ ο άνθρωπος συσχετίζεται με τον ηλιακό μήνα των τριάντα ή τριάντα μία ημερών. Οι αρχαίοι Πέρσες ήταν αστρονόμοι, αλλά όχι φυσιολόγοι. Δεν είχαν καμία δυνατότητα να γνωρίζουν τη διαφορετική νευρική σύσταση του ζώου και του ανθρώπου, αλλά έβλεπαν διορατικά αυτά τα υπερφυσικά όντα. Σημείωναν και κατέγραφαν το έργο τους με τα ζώα και τους ανθρώπους, και οι δικές μας ανατομικές έρευνες μπορεί να μας δείξουν την αιτία για αυτές τις διαιρέσεις των κατηγοριών Izzards που καταγράφονται σε εκείνο το αρχαίο σύστημα της φιλοσοφίας.

Ακόμα πρέπει να αναφερθεί και μια άλλη κατηγορία των όντων: Εκείνων που μπήκαν στον Κόσμο της Επιθυμίας από την πύλη του θανάτου και τώρα κρύβονται από τη φυσική μας όραση. Αυτά, οι λεγόμενοι «νεκροί», είναι στην πραγματικότητα πολύ

πιο ζωντανοί από οποιονδήποτε από εμάς, οι οποίοι συνδέονται με ένα πυκνό σώμα και υπόκειται σε όλους τους περιορισμούς του, οι οποίοι αναγκάζονται σιγά-σιγά να μεταφέρουν αυτό το φράγμα μαζί μας στο ρυθμό λίγων μιλίων την ώρα, που πρέπει να δαπανήσει ένα τέτοιο τεράστιο ποσό ενέργειας κατά την προώθηση εκείνου του οχήματος, έτσι ώστε εύκολα και γρήγορα κουραζόμαστε, ακόμη και όταν έχουμε την καλύτερη υγεία, και οι οποίοι συχνά περιορίζονται σε ένα κρεβάτι, μερικές φορές για χρόνια, από την ανημποριά αυτού του βαριά θνητού περιτυλίγματος. Αλλά όταν αυτό αποβληθεί μία φορά και το ελευθερωμένο Πνεύμα μπορεί να λειτουργήσει και πάλι στο πνευματικό σώμα του, η ασθένεια είναι μια άγνωστη κατάσταση, και η απόσταση έχει εκμηδενιστεί, ή τουλάχιστον σχεδόν έτσι, γιατί παρά το γεγονός ότι ήταν απαραίτητο για τον Σωτήρα να παρομοιάζει το απελευθερωμένο Πνεύμα σαν άνεμο που πνέει όπου θέλει, εκείνη η παρομοίωση δίνει μόνο μια φτωχή περιγραφή του τι πραγματοποιείται σήμερα στις πτήσεις των ψυχών μας. Ο χρόνος είναι ανύπαρκτος εκεί, όπως θα εξηγήσουμε, έτσι ο συγγραφέας δεν μπόρεσε ποτέ να χρονομετρήσει τον εαυτό του, αλλά έχει επανειλημμένα χρονομετρήσει άλλους όταν ήταν στο φυσικό σώμα και, στη συνέχεια, και μετά επιταχύνοντας μέσα στο χώρο για ένα ορισμένο θέλημα. Αποστάσεις όπως από την Ακτή του Ειρηνικού στην Ευρώπη, η παράδοση ενός σύντομου μηνύματος εκεί και η επιστροφή στο σώμα, έχει επιτευχθεί σε ελαφρώς λιγότερο από ένα λεπτό. Ως εκ τούτου ο ισχυρισμός μας, ότι αυτοί τους οποίους αποκαλούμε νεκρούς, είναι στη πραγματικότητα πολύ πιο ζωντανοί από ότι εμείς, στηρίζεται πολύ σε γεγονότα.

Μιλήσαμε για το πυκνό σώμα μέσα στο οποίο ζούμε τώρα, ως «φραγμός και δεσμά». Δεν πρέπει να συναχθεί, ωστόσο, το

συμπέρασμα ότι θα συμφωνήσουμε με τη στάση ορισμένων ανθρώπων που, όταν έμαθαν με τι ευκολία οι πτήσεις της ψυχής επιτυγχάνονται, αρχίζουν να θρηνούν για το γεγονός ότι είναι τώρα φυλακισμένοι. Συνεχώς σκέφτονται, και λαχταρούν για την ημέρα εκείνη όταν θα είναι σε θέση να αφήσουν αυτό το θνητό περιτύλιγμα πίσω και να πετάξουν μακριά μέσα στο πνευματικό τους σώμα. Μια τέτοια στάση του νου είναι αναμφισβήτητα λανθασμένη. Τα μεγάλα και σοφά Όντα που είναι αόρατοι ηγέτες της εξέλιξής μας δεν μας έχουν τοποθετήσει εδώ, χωρίς κανένα λόγο. Πολύτιμα μαθήματα πρέπει να μάθουμε σε αυτόν τον ορατό κόσμο όπου ζούμε, μαθήματα που δεν μπορεί να μάθουμε σε οποιοδήποτε άλλο βασίλειο της φύσης, και οι ίδιες οι συνθήκες της πυκνότητας και της αδράνειας των ανωτέρω, που οι άνθρωποι διαμαρτύρονται, είναι παράγοντες που το κάνουν δυνατό να αποκτήσει τη γνώση την οποία αυτός ο κόσμος σχεδιάστηκε για να δώσει. Αυτό το γεγονός απεικονίζεται τόσο ευρέως σε μια πρόσφατη εμπειρία του συγγραφέα:

Μια φίλη μου μελετούσε αποκρυφισμό για πολλά χρόνια, αλλά δεν είχε μελετήσει ποτέ αστρολογία. Πέρυσι ανάπτυξε ενδιαφέρον για τη σπουδαιότητα αυτού του κλάδου της μελέτης ως κλειδί για την αυτογνωσία και ένα μέσο για την κατανόηση της φύσης των άλλων, επίσης για την ανάπτυξη της συμπόνιας για τα λάθη τους, τόσο απαραίτητης στην καλλιέργεια της αγάπης για τον πλησίον κάποιου. Για την αγάπη για τον πλησίον μας, ο Σωτήρας μας έδωσε ως την Ανώτατη Εντολή, η οποία είναι η εκπλήρωση όλων των νόμων, και όπως η αστρολογία μας διδάσκει να αντέχουμε και να υπομένουμε, βοηθά όσο τίποτα άλλο, στην ανάπτυξη αυτής της υπέρτατης αρετής. Ως εκ τούτου προσχώρησε σε μία από τις τάξεις που ξεκίνησε στο Λος Άντζελες ο συγγραφέας, αλλά μια ξαφνική ασθένεια κατέληξε

γρήγορα στο θάνατο και έτσι τερμάτισε τις σπουδές της επί του θέματος στο φυσικό σώμα, που είχε καλά αρχίσει.
Σε μία από τις πολλές περιπτώσεις, όταν επισκέφθηκε το συγγραφέα μετά την απελευθέρωσή της από το σώμα, εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι φαινόταν τόσο δύσκολο να προχωρήσει στη μελέτη της αστρολογίας. Ο συγγραφέας συμβούλεψε συνεχή συμμετοχή στις τάξεις, και πρότεινε ότι θα μπορούσε σίγουρα να βρει κάποιον «στην άλλη πλευρά» για να βοηθήσει τη μελέτη της.
Σε αυτό φώναξε ανυπόμονα: «Ω, ναι, φυσικά παρακολουθώ τα μαθήματα και τα έχω κάνει σωστά μαζί. Επίσης έχω βρει ένα φίλο που με βοηθάει εδώ, αλλά δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρωθείς εδώ σε μαθηματικούς υπολογισμούς και στη κρίση του ωροσκοπίου ή στην πραγματικότητα σε οποιοδήποτε θέμα εδώ, όπου κάθε μικρή σκέψη, σας παίρνει μίλια μακριά από τη μελέτη σας. Συνήθιζα να πιστεύω ότι ήταν δύσκολο να συγκεντρωθώ όταν είχα ένα φυσικό σώμα, αλλά αυτό είναι ένα τίποτα στα εμπόδια που αντιμετωπίζει ο μαθητής εδώ».

Το φυσικό σώμα ήταν μια άγκυρα σε αυτήν, και αυτό είναι ότι σε όλους μας. Όντας πυκνό, είναι επίσης σε μεγάλο βαθμό αδιαπέραστο στις ανησυχητικές επιρροές από τις οποίες τα πιο λεπτά πνευματικά σώματα δεν μας προστατεύουν. Αυτό μας δίνει τη δυνατότητα να φέρουμε τις ιδέες μας σε ένα λογικό συμπέρασμα με πολύ λιγότερη προσπάθεια σε συγκέντρωση από ό, τι είναι απαραίτητο σε αυτό το βασίλειο, όπου όλα είναι σε τέτοια αδιάκοπη και ταραχώδη κίνηση. Έτσι, σταδιακά αναπτύσσουμε την ικανότητα να κρατούμε τις σκέψεις μας σε ένα κέντρο από την ύπαρξη σε αυτόν τον κόσμο, και πρέπει να εκτιμούμε τις ευκαιρίες μας εδώ, αντί να θρηνούμε για τους περιορισμούς που βοηθούν σε μια κατεύθυνση περισσότερο από

ότι δεσμεύουν σε μια άλλη. Στην πραγματικότητα, δεν πρέπει ποτέ να αποδοκιμάζουμε οποιαδήποτε κατάσταση, η κάθε μια έχει το μάθημά της. Αν προσπαθήσουμε να μάθουμε τι είναι εκείνο το μάθημα και να αφομοιώσουμε την εμπειρία που μπορεί να εξαχθεί από αυτό, είμαστε σοφότεροι από ότι εκείνοι που σπαταλούν το χρόνο σε μάταιες στενοχώριες.

Έχουμε πει ότι δεν υπάρχει χρόνος στον Κόσμο της Επιθυμίας, και ο αναγνώστης θα αντιληφθεί αμέσως ότι αυτό συμβαίνει από το γεγονός, που έχει προαναφερθεί, ότι τίποτα εκεί είναι αδιαφανή.

Σε αυτόν τον κόσμο η περιστροφή της αδιαφανούς γης κατά τον άξονά της είναι υπεύθυνη για τις εναλλασσόμενες συνθήκες της ημέρας και της νύχτας. Το ονομάζουμε *ημέρα*, όταν το σημείο όπου ζούμε είναι στραμμένο προς τον ήλιο και οι ακτίνες του φωτίζουν το περιβάλλον μας, αλλά όταν το σπίτι μας είναι στραμμένο μακριά από τον ήλιο και οι ακτίνες του παρεμποδίζονται από την αδιαφανή γη, ονομάζουμε το σκοτάδι που προκύπτει, *νύχτα*. Το πέρασμα της γης στην τροχιά της γύρω από τον Ήλιο παράγει τις εποχές και το έτος, που είναι οι διαιρέσεις μας του χρόνου. Αλλά στον Κόσμο της Επιθυμίας όπου όλα εκεί είναι φως, δεν υπάρχει παρά μια μακριά μόνο ημέρα. Το Πνεύμα εκεί δεν είναι εγκλωβισμένο από ένα βαρύ φυσικό σώμα, γι' αυτό δεν χρειάζεται τον ύπνο και η ύπαρξη είναι αδιάσπαστη. Οι Πνευματικές ουσίες δεν υπόκεινται σε συστολή και διαστολή, όπως προκύπτουν εδώ από τη ζέστη και το κρύο, ως εκ τούτου, το καλοκαίρι και ο χειμώνας είναι επίσης ανύπαρκτα. Έτσι, δεν υπάρχει τίποτα να διαφοροποιήσει τη μια στιγμή από την άλλη, όσον αφορά τις συνθήκες του φωτός και του σκότους, το καλοκαίρι και τον χειμώνα, που σηματοδοτούν το χρόνο για μας. Ως εκ τούτου, ενώ οι λεγόμενοι «νεκροί»

μπορεί να έχουν μια πολύ ακριβή μνήμη του χρόνου, όσον αφορά τη ζωή που έζησαν εδώ στο σώμα, δεν είναι συνήθως σε θέση να πουν τίποτα για τη χρονολογική σχέση των γεγονότων που έχουν συμβεί σε αυτούς στον Κόσμο της Επιθυμίας, και αυτό είναι ένα πολύ κοινό πράγμα να διαπιστώσετε ότι δεν γνωρίζουν ακόμα ούτε πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που πέρασαν έξω από αυτό το επίπεδο της ύπαρξης. Μόνο μαθητές της αστρικής επιστήμης είναι σε θέση να υπολογίσουν το πέρασμα του χρόνου μετά από τη μεταβίβασή τους.

Όταν ο απόκρυφος ερευνητής επιθυμεί να μελετήσει ένα γεγονός στη παρελθούσα ιστορία του ανθρώπου, μπορεί πιο εύκολα να καλέσει την εικόνα από τη *Μνήμη της Φύσης*, αλλά αν θέλει να καθορίσει τη στιγμή του συμβάντος, θα είναι υποχρεωμένος να μετρά προς τα πίσω, ανάποδα από η κίνηση των ουρανίων σωμάτων. Για το σκοπό αυτό γενικά χρησιμοποιεί το μέτρο που παρέχεται από την μετάπτωση του Ήλιου: κάθε χρόνο, ο ήλιος διασχίζει τον ισημερινό της Γης γύρω στην εικοστή πρώτη του Μαρτίου. Τότε, μέρα και νύχτα έχουν την ίδια διάρκεια, ως εκ τούτου, αυτό ονομάζεται εαρινή ισημερία. Αλλά εξαιτίας μιας συγκεκριμένης κίνησης ταλάντευσης του άξονα της Γης, ο Ήλιος δεν διασχίζει τον ισημερινό πάντα πάνω στην ίδια θέση στον ζωδιακό κύκλο. Φθάνει τον ισημερινό λίγο πολύ νωρίς, *προηγείται*, χρόνο με το χρόνο κινείται λίγο προς τα πίσω. Κατά τη στιγμή της γέννησης του Χριστού, για παράδειγμα, η εαρινή ισημερία ήταν περίπου επτά μοίρες του ζωδιακού σημείου του Κριού. Κατά τη διάρκεια των δύο χιλιάδων χρόνων που μεσολάβησαν μεταξύ εκείνης της περίπτωσης και της παρούσας στιγμής, ο Ήλιος έχει οπισθοχωρήσει περίπου είκοσι επτά μοίρες, έτσι ώστε να είναι τώρα περίπου δέκα μοίρες του σημείου των Ιχθύων. Κινείται γύρω από τον κύκλο του ζωδιακού σε περίπου 25.868 χρόνια. Ο

απόκρυφος ερευνητής μπορεί, επομένως, να υπολογίσει ξανά τον αριθμό των σημείων, ή ολόκληρους κύκλους, που ο Ήλιος έχει *προηγηθεί* μεταξύ του σήμερα και του χρόνου της εκδήλωσης που ερευνά. Έτσι χρησιμοποιώντας τον ουράνιο χρόνο διατηρεί ένα περίπου σωστό μέτρο του χρόνου, ακόμη κι αν είναι στον Κόσμο της Επιθυμίας, και αυτός είναι ένας άλλος λόγος για τη μελέτη της αστρικής επιστήμης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Όταν έχουμε επιτύχει την πνευματική ανάπτυξη που είναι αναγκαία συνειδητά για να εισέλθουμε στον Κόσμο της Σκέψης και να αφήσουμε τον Κόσμο της Επιθυμίας, η οποία είναι το βασίλειο του φωτός και του χρώματος, περνάμε από μια κατάσταση την οποία ο αποκρυφιστής ερευνητής αποκαλεί Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΙΩΠΗ (The Great Silence).

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, οι υψηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας εκθέτουν την αξιοσημείωτη ιδιαιτερότητα της ανάμειξης της μορφής και ήχου, αλλά όταν κάποιος περνά μέσα από τη Μεγάλη Σιωπή, όλος ο κόσμος φαίνεται να εξαφανίζεται και το Πνεύμα έχει την αίσθηση ότι επιπλέει σε έναν ωκεανό έντονου φωτός, εντελώς μόνος, αλλά απολύτως άφοβος, γιατί διαποτισμένος με μια αίσθηση της απόρθητης ασφάλειας της, δεν υπόκειται πλέον στη μορφή ή τον ήχο, στο παρελθόν ή το μέλλον. Όλα είναι ένα αιώνιο ΤΩΡΑ.

Φαίνεται να μην υπάρχει ούτε ευχαρίστηση ούτε πόνος και εντούτοις δεν υπάρχει καμία απουσία συναισθήματος αλλά όλα φαίνονται να επικεντρώνονται στη μία ιδέα: «*Εγώ Είμαι*». Το

ανθρώπινο Εγώ, στέκεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον εαυτό του, όπως ήταν, και προς το παρόν όλοι οι άλλοι είναι αποκλεισμένοι. Αυτή είναι η εμπειρία όποιου περνά εκείνο το ρήγμα μεταξύ του Κόσμου της Επιθυμίας και του Κόσμου της Σκέψης, είτε χωρίς τη θέλησή τους, κατά τη διάρκεια ενός συνηθισμένου κυκλικού προσκυνήματος του Πνεύματος, που θα διευκρινίσουμε αργότερα, όταν θα μιλήσουμε για την ύπαρξη μετά τον θάνατο, ή με πράξη της θέλησης, όπως στην περίπτωση του εκπαιδευμένου αποκρυφιστή ερευνητή. Όλα έχουν την ίδια εμπειρία σε μεταβατικό στάδιο.

Υπάρχουν δύο κύριες διαιρέσεις στον φυσικό κόσμο: η Χημική Περιοχή και η Αιθερική Περιοχή. Ο Κόσμος της Σκέψης έχει επίσης δύο μεγάλες υποδιαιρέσεις: Την Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης και την Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης.
Όπως εξειδικεύομε το υλικό του Φυσικού Κόσμου και το σχηματίζουμε σε ένα πυκνό σώμα, και όπως σχηματίζουμε τη δύναμη-ύλη του Κόσμου της Επιθυμίας σε ένα επιθυμητό σώμα, έτσι επίσης και εμείς οικειοποιούμαστε ένα ορισμένο ποσό του υλικού-σκέψης από την Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης. Αλλά εμείς, ως Πνεύματα, ντύνουμε τον εαυτό μας σε πνευματική ουσία από την Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης και έτσι γινόμαστε ατομικά, ξεχωριστά Εγώ.

Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΓΟΥΣ ΣΚΕΨΗΣ

Η Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης δεν είναι, ούτε σκιώδης ούτε απατηλή. Είναι το αποκορύφωμα της πραγματικότητας, και αυτός ο κόσμος που εμείς λανθασμένα θεωρούμε ως τη μόνη

Αλήθεια, δεν είναι παρά ένα παροδικό αντίγραφο εκείνης της περιοχής.

Μια μικρή αντανάκλαση θα δείξει την ορθότητα αυτής της δήλωσης και θα αποδείξει τον ισχυρισμό μας ότι όλα που βλέπουμε εδώ είναι στη πραγματικότητα κρυσταλλωμένη σκέψη. Τα σπίτια μας, τα μηχανήματα μας, οι καρέκλες και τα τραπέζια μας, όλα που έχουν γίνει από το χέρι του ανθρώπου, είναι η ενσάρκωση της σκέψης. Όπως οι χυμοί του μαλακού σώματος του σαλιγκαριού σταδιακά κρυσταλλώνονται στο σκληρό και πυρολιθικό κέλυφος που μεταφέρει επάνω στη πλάτη του, και το οποίο το κρύβει, έτσι κάθε τι, τα πάντα που χρησιμοποιούνται στον πολιτισμό μας, είναι μια σύμπηξη της αόρατης, άυλης νοητικής ουσίας.

Η σκέψη του James Watt σε χρονικό διάστημα έπηξε σε μια μηχανή ατμού και έφερε την επανάσταση στον κόσμο. Η σκέψη του Edison συμπυκνώθηκε σε μια ηλεκτρική γεννήτρια η οποία είχε μετατρέψει τη νύχτα σε μέρα, και αν δεν ήταν στη σκέψη του Morse και Marconi, ο τηλέγραφος δεν θα είχε εκμηδενίσει αποστάσεις όπως συμβαίνει σήμερα. Ένας σεισμός μπορεί να καταστρέψει μια πόλη και να κατεδαφίσει τον σταθμό φωτισμού και το τηλεγραφείο, αλλά οι σκέψεις των Watt, Edison, και Μορς παραμένουν, και πάνω στη βάση των άφθαρτων ιδεών τους, μπορούν να κατασκευαστούν νέα μηχανήματα και να επαναλαμβάνονται οι δραστηριότητες. Έτσι, οι σκέψεις είναι περισσότερο μόνιμες από ότι τα πράγματα.

Το ευαίσθητο αυτί του μουσικού ανιχνεύει μια ορισμένη μουσική νότα σε κάθε πόλη η οποία είναι διαφορετική από εκείνη μιας άλλης πόλης. Ακούει σε κάθε μικρό ρυάκι μια νέα μελωδία, και σ' αυτόν, το θρόισμα του ανέμου στις κορυφές των

δέντρων στα διάφορα δάση δίνει ένα μεταβαλλόμενο ήχο. Στον Κόσμο της Επιθυμίας διαπιστώσαμε την ύπαρξη μορφών παρόμοιων με τα σχήματα των πραγμάτων εδώ, επίσης, ότι φαινομενικά *ο ήχος προέρχεται από τη μορφή*. Αλλά στην Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης, είναι διαφορετικά, γιατί ενώ η κάθε μορφή καταλαμβάνει και επισκιάζει ένα συγκεκριμένο χώρο εδώ, η μορφή είναι ανύπαρκτη, όταν την παρατηρούμε από τη σκοπιά της Περιοχής της Συμπαγούς Σκέψης. Όπου υπήρχε η μορφή, είναι αισθητός ένας διαφανής κενός χώρος. *Από αυτό το άδειο κενό έρχεται ένας ήχος* που είναι ο «τόνος» που δημιουργεί και διατηρεί τη μορφή απ' όπου *φαίνεται* να προέρχεται, όπως ο σχεδόν αόρατος πυρήνας μιας φλόγας αερίου, είναι η πηγή του φωτός που αντιλαμβανόμαστε.

Ο ήχος από ένα κενό δεν μπορεί να ακουστεί στον Φυσικό Κόσμο, αλλά η αρμονία που προέρχεται από την κενή κοιλότητα από ένα ουράνιο *αρχέτυπο* είναι «η Φωνή της Σιγής», και γίνεται ακουστή όταν έχουν πάψει όλοι οι γήινοι ήχοι. Ο Ηλίας τον άκουσε όχι όταν μαινόταν η καταιγίδα. Ούτε ήταν φανερή κατά την αναταραχή του σεισμού, ούτε στο τρίξιμο και τη ζωηρή φωτιά, αλλά όταν οι καταστροφικοί και δυσαρμονικοί ήχοι αυτού του κόσμου είχαν λιώσει μέσα στη σιωπή, «η ακόμα μικρή φωνή» έδωσε τις εντολές της για να σώσει τη ζωή του Ηλία.

Εκείνος ο «τόνος» είναι μια άμεση εκδήλωση του Ανώτερου Εαυτού, που τον χρησιμοποιεί για να εντυπωσιάσει και να κυβερνήσει την προσωπικότητα που έχει δημιουργήσει. Αλλά, δυστυχώς, μέρος της ζωής του έχει εμποτίσει την υλική πλευρά της ύπαρξής του, το οποίο με αυτό τον τρόπο έλαβε μια ορισμένη βούληση της δικής του και μόνο, πολύ συχνά βρίσκονται οι δύο πλευρές της φύσης μας σε πόλεμο.

Επιτέλους έρχεται κάποια στιγμή, κατά την οποία το Πνεύμα είναι πάρα πολύ κουρασμένο για να αγωνιστεί με την απείθαρχη σάρκα. Όταν «η Φωνή της Σιγής» παύει. Δεν έχει σημασία πόσο πολύ γήινη τροφή μπορεί να επιδιώξουμε να δώσουμε, δεν θα ωφεληθεί να διατηρήσει μια μορφή όταν αυτός ο αρμονικός ήχος, αυτή η «λέξη από τον ουρανό» δεν αντηχεί πλέον μέσα από το άδειο κενό του ουράνιου αρχέτυπου. «Ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί», αλλά από τη *Λέξη*, και ο τελευταίος ήχος-δόνηση του «τόνου» είναι το προμήνυμα θανάτου του φυσικού σώματος.

Σε αυτόν τον κόσμο είμαστε αναγκασμένοι να ερευνήσουμε και να μελετήσουμε ένα πράγμα προτού μάθουμε γι 'αυτό, και αν και οι διευκολύνσεις για την απόκτηση πληροφοριών είναι από ορισμένες απόψεις πολύ μεγαλύτερες στον Κόσμο της Επιθυμίας, ένα ορισμένο ποσό της έρευνας είναι απαραίτητο, εντούτοις, για να να αποκτηθεί γνώση. Αντίθετα, στον Κόσμο της Σκέψης, είναι διαφορετικά. Όταν θέλουμε να γνωρίσουμε σχετικά για κάθε συγκεκριμένο πράγμα εκεί, και στρέψουμε την προσοχή μας σε αυτό, τότε αυτό το πράγμα μιλάει σε εμάς, όπως ήταν. Ο ήχος που εκπέμπει μας δίνει αμέσως μια πιο φωτεινή κατανόηση της κάθε φάσης της φύσης του. Αποκτούμε μια υλοποίηση της παρελθούσας ιστορία του. Ολόκληρη η ιστορία της άνθισης του ξεγυμνώνεται και φαινόμαστε να έχουμε ζήσει μέσα από όλες αυτές τις εμπειρίες μαζί με το πράγμα που ερευνούμε.

Εάν δεν ήταν για μία τεράστια δυσκολία, η ιστορία που λαμβάνεται με αυτό τον τρόπο, θα ήταν εξαιρετικά πολύτιμη. Αλλά όλη αυτή η πληροφόρηση, αυτή η εικόνα-ζωής, ρέει μέσα πάνω μας με μια τεράστια ταχύτητα, σε μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, έτσι ώστε να μην έχει ούτε αρχή ούτε τέλος, γιατί,

όπως λέγεται, στον Κόσμο της Σκέψης, όλα είναι ένα μεγάλο ΤΩΡΑ. Ο *χρόνος* δεν υπάρχει.

Ως εκ τούτου, όταν θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε τις αρχέτυπες πληροφορίες στον Φυσικό Κόσμο, θα πρέπει να διαχωρίσουμε και να μεριμνήσουμε σε χρονολογική σειρά με την αρχή και το τέλος, πριν καταστεί κατανοητή από τα όντα που ζουν σε ένα βασίλειο όπου ο χρόνος είναι ένας πρωταρχικός παράγοντας. Αυτή η αναδιάταξη είναι ένα πολύ δύσκολο έργο, καθώς όλες οι λέξεις πλάστηκαν σε σχέση με τις τρεις διαστάσεις του χώρου και της εφήμερης μονάδας του χρόνου, τη φευγαλέα στιγμή. Ως εκ τούτου, μεγάλο μέρος της πληροφορίας παραμένει μη διαθέσιμο.

Μεταξύ των κατοίκων αυτής της Περιοχής της Συμπαγούς Σκέψης, θα μπορέσουμε να παρατηρήσουμε ειδικά δύο κατηγορίες. Η μία ονομάζεται από τον Παύλο, Δυνάμεις του Σκότους, και ο μυστικιστής ερευνητής του Δυτικού Κόσμου τις γνωρίζει ως Κυρίους του Νου. Ήταν άνθρωποι κατά τη στιγμή που η Γη ήταν σε μια κατάσταση του σκότους, όπως οι κόσμοι-στη-δημιουργία περνούν πριν γίνουν φωτεινοί και φτάσουν το στάδιο της ομίχλης της φωτιάς. Εκείνη την εποχή ήμασταν στην ορυκτή εξέλιξή μας. Δηλαδή: το ανθρώπινο Πνεύμα το οποίο έχει πλέον ξυπνήσει ήταν επιστρωμένο στην σφαίρα του υλικού του νου, που ήταν τότε η Γη. Εκείνη την εποχή τα παρόντα ανθρώπινα Πνεύματα ήταν όσο κοιμισμένα όπως είναι η ζωή που εμψυχώνει τα σημερινά ορυκτά μας, και καθώς εργαζόμαστε με τα ορυκτά χημικά συστατικά της γης, διαμορφώνοντας τα σε σπίτια, σιδηροδρόμους, ατμόπλοια, καρέκλες, κλπ, κ.λπ., έτσι εκείνα τα Όντα, που είναι τώρα Κύριοι του Νου, εργάστηκαν μαζί μας όταν ήμασταν όπως τα ορυκτά. Έκτοτε έχουν προχωρήσει τρία βήματα, μέσα από

στάδια παρόμοια με εκείνα των Αγγέλων και Αρχαγγέλων, πριν φθάσουν την παρούσα θέση τους και γίνουν δημιουργικές Νοημοσύνες.
Είναι εμπειρογνώμονες οικοδόμοι της νοητικής-ουσίας, όπως είμαστε οικοδόμοι των παρόντων ανόργανων ουσιών, και ως εκ τούτου μας έχουν δώσει την απαραίτητη βοήθεια για να αποκτήσουμε ένα μυαλό, που είναι η υψηλότερη ανάπτυξη του ανθρώπινου όντος.
Σύμφωνα με την ανωτέρω εξήγηση φαίνεται να είναι μια ανωμαλία, όταν ο Παύλος μιλάει για αυτούς, ως κακούς και μας προτρέπει να τους αντικρούσουμε. Η δυσκολία εξαφανίζεται, όμως, όταν καταλάβουμε ότι το καλό και το κακό είναι, παρά συγγενικές ιδιότητες. Ένα παράδειγμα θα κάνει το σημείο σαφές: Ας υποθέσουμε ότι ένας εμπειρογνώμονας κατασκευαστής οργάνου, έχει κατασκευάσει ένα θαυμάσιο όργανο, ένα αριστούργημα. Στη συνέχεια ακολούθησε την κλίση του με τον κατάλληλο τρόπο, και ως εκ τούτου θα πρέπει να επαινεθεί για το καλό που έχει κάνει. Αλλά αν δεν είναι ικανοποιημένος να αφήσει αρκετά καλά μόνος, αν αυτός αρνείται να αφήσει το προϊόν του στον μουσικό που καταλαβαίνει πώς να παίξει το όργανο, αν εισβάλλει την παρουσία του στην αίθουσα συναυλιών, είναι εκτός τόπου και θα επικριθεί ως κακός. Ομοίως, οι Άρχοντες (οι Κύριοι) του Νου έκαναν τη μεγαλύτερη δυνατή υπηρεσία στην ανθρωπότητα όταν μας βοήθησαν να αποκτήσουμε το μυαλό μας, αλλά πολλές λεπτές επιρροές σκέψης προέρχονται από αυτούς, και θα αντισταθούν, όπως ο Παύλος τονίζει πολύ σωστά.
Η άλλη κατηγορία των όντων, η οποία πρέπει να αναφερθεί καλούνται Αρχέτυπες Δυνάμεις από την Δυτική Σχολή του αποκρυφισμού. Κατευθύνουν τις ενέργειες των δημιουργικών αρχέτυπων εγγενή σε αυτό το βασίλειο. Πρόκειται για μια σύνθετη κατηγορία όντων από πολλές διαφορετικές βαθμίδες

της νοημοσύνης, και υπάρχει ένα στάδιο στο κυκλικό ταξίδι του ανθρώπινου πνεύματος, που εκείνο εργάζεται επίσης, και αποτελεί μέρος εκείνης της μεγάλης στρατιάς των όντων. Γιατί το ανθρώπινο Πνεύμα προορίζεται επίσης να γίνει μια μεγάλη δημιουργική νοημοσύνη σε κάποιο μελλοντικό χρόνο, και αν δεν υπήρχε σχολείο όπου θα μπορούσε σταδιακά να μάθει να δημιουργεί, δεν θα ήταν σε θέση να προχωρήσει, γιατί τίποτα στη φύση, δεν γίνεται ξαφνικά. Ένα βελανίδι που φυτεύτηκε στο έδαφος δεν θα γίνει μια μαγευτική βελανιδιά, από τη μια μέρα στην άλλη, αλλά απαιτούνται πολλά χρόνια αργής, επίμονης ανάπτυξης, προτού αποκτήσει το ανάστημα ενός γίγαντα του δάσους. Ένας άνθρωπος δεν θα γίνει ποτέ ένας Άγγελος από το απλό γεγονός γιατί πέθανε και μπήκε σε ένα νέο κόσμο, περισσότερο από ένα ζώο που προοδεύει για να γίνει ένας άνθρωπος με την ίδια διαδικασία. Αλλά με τον καιρό όλα αυτά που ζει, συναρμολογούν την κλίμακα του Όντος, από τον χωμάτινο σβόλο, στο Θεό. Δεν υπάρχει πιθανός περιορισμός στο Πνεύμα, και έτσι σε διάφορα στάδια, στην άνθηση του το ανθρώπινο Πνεύμα, συνεργάζεται με τις άλλες δυνάμεις της φύσης, ανάλογα με το στάδιο της νοημοσύνης που έχει αποκτήσει. Δημιουργεί, αλλαγές, και αναδιαμορφώνει τη Γη πάνω στην οποία πρόκειται να ζήσει. Έτσι, κάτω από το μεγάλο Νόμο της Αιτίας και του Αποτελέσματος, τον οποίο παρατηρούμε σε κάθε βασίλειο της φύσης, θερίζει πάνω στη γη αυτό που έχει σπείρει στον ουρανό, και το αντίστροφο. Αναπτύσσεται αργά αλλά σταθερά και προχωρεί συνεχώς.

Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Διάφορα θρησκευτικά συστήματα έχουν δοθεί στην ανθρωπότητα σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, το καθένα

κατάλληλο για να καλύψει τις πνευματικές ανάγκες των ανθρώπων στους οποίους αυτό είχε διαδοθεί, και προέρχονται όλα, από την ίδια θεϊκή πηγή: τον Θεό. Όλες οι θρησκείες παρουσιάζουν παρόμοια βασικά στοιχεία των πρώτων αρχών.

Όλα τα συστήματα διδάσκουν ότι υπήρχε μια εποχή που το *σκοτάδι* κυριαρχούσε. Τα πάντα που τώρα αντιλαμβανόμα-στε, ήταν τότε ανύπαρκτα. Η Γη, ο ουρανός, και τα ουράνια σώματα δεν είχαν δημιουργηθεί, όπως ήταν οι πολυπληθείς μορφές που ζουν και κινούνται πάνω στους διάφορους πλανήτες. Όλα, όλα, ήταν ακόμα σε ρευστή κατάσταση και το Παγκόσμιο Πνεύμα σε βαθιά περισυλλογή *ήσυχο* στο απεριόριστο Διάστημα, όπως η Μία Ύπαρξη.

Οι Έλληνες ονόμαζαν αυτή την κατάσταση της ομοιογένειας *χάος*, και την κατάσταση του ομαλού διαχωρισμού που βλέπουμε τώρα: τις παρελαύνοντες σφαίρες που φωτίζουν τον θολωτό θόλο του ουρανού, την αρχοντική πορεία των πλανητών γύρω από ένα κεντρικό φως, τον μαγευτικό Ήλιο, την αδιάσπαστη αλληλουχία των εποχών και την αναλλοίωτη εναλλαγή της παλιρροιακής άμπωτης και της ροής - όλο αυτό το σύνολο της συστηματικής τάξης, ονομαζόταν *Κόσμος*, και που υποτίθενται να έχουν προηγηθεί του Χάους.

Ο Χριστιανός Μυστικιστής αποκτά μια βαθύτερη κατανόηση όταν ανοίγει τη Βίβλο του και συλλογίζεται τα πέντε πρώτα εδάφια εκείνου του φωτεινότερου κοσμήματος όλων των πνευματικών μεταλλευμάτων: το Ευαγγέλιο του Αγίου Ιωάννη.

Όπως ο ίδιος ευλαβικά ανοίγει τη φιλόδοξη καρδιά του για να αποκτήσει κατανόηση εκείνης της υπέροχης μυστικής διδασκαλίας, ξεπερνά τη μορφή-πλευρά της φύσης, η οποία

περιλαμβάνει διάφορα βασίλεια για τα οποία έχουμε μιλήσει, και βρίσκει τον εαυτό του «μέσα στο πνεύμα», όπως έκαναν οι προφήτες σε παλιότερες εποχές. Μετά στη συνέχεια είναι στη Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης στην Περιφέρεια και βλέπει τις αιώνιες αλήθειες που επίσης ο Παύλος είδε σ' αυτό, τον Τρίτο Ουρανό.

Για εκείνους από εμάς που δεν μπορούν να λάβουν γνώση εκτός από το σκεπτικό επί του θέματος, ωστόσο, θα είναι απαραίτητο να εξεταστεί η βασική έννοια των λέξεων που χρησιμοποιούνται από τον Άγιο Ιωάννη για να ντύσει τις θαυμάσιες διδασκαλίες του. Αρχικά είχε δοθεί στην ελληνική γλώσσα, ένα πολύ απλούστερο θέμα από ότι συνήθως υποτίθεται, γιατί οι ελληνικές λέξεις έχουν ελεύθερα εισαχθεί στις σύγχρονες γλώσσες μας, ιδιαίτερα σε επιστημονικούς όρους, και θα δείξουμε πώς αυτή η αρχαία διδασκαλία υποστηρίζεται από τις τελευταίες ανακαλύψεις της σύγχρονης επιστήμης.

Ο στίχος ανοίγματος του Ευαγγελίου του Αγίου Ιωάννη έχει ως εξής: «Στην *Αρχή* ήταν ο *Λόγος* και ο *Λόγος* ήταν με τον *Θεό*, και *Θεός* ήταν ο *Λόγος*». Θα εξετάσουμε τις λέξεις: «Αρχή», «Λόγος» και «Θεός». Μπορούμε επίσης να παρατηρήσουμε ότι στην ελληνική έκδοση η καταληκτική φράση έχει ως εξής: «και Θεός ήταν ο Λόγος», μια διαφορά που κάνει μια μεγάλη διάκριση.

Είναι μια αξιωματική αλήθεια ότι «από το τίποτα, τίποτα δεν προέρχεται», και έχει συχνά υποστηριχθεί από χλευαστές, ότι η Αγία Γραφή διδάσκει την δημιουργία «από το τίποτα». Μπορούμε εύκολα να συμφωνήσουμε ότι οι μεταφράσεις στις σύγχρονες γλώσσες διαδίδουν αυτή την λανθασμένη διδασκαλία, αλλά έχουμε δείξει στην ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΗ

ΚΟΣΜΟ-ΑΝΤΙΛΗΨΗ (The Rosicrucian Cosmo-Conception), στο κεφάλαιο με θέμα «Η Απόκρυφη Ανάλυση της Γένεσης», ότι το εβραϊκό κείμενο μιλάει για μια ΑΙΩΝΙΑ ουσία, ως τη βάση από όπου όλες οι μορφές, η Γη και τα ουράνια φώτα περιλαμβανομένων, δημιουργήθηκαν, και ο Ιωάννης δίνει επίσης την ίδια διδασκαλία.

Η Ελληνική λέξη *Αρχή* στη φράση ανοίγματος του Ευαγγελίου του Αγίου Ιωάννη έχει μεταφραστεί *Στην Αρχή*, και μπορεί να ειπωθεί ότι είναι μια ερμηνεία, αλλά έχει επίσης και άλλες ισχύουσες ερμηνείες, πολύ πιο σημαντικές από την ιδέα που ο Ιωάννης ήθελε να μεταδώσει. Αυτό σημαίνει: μια στοιχειώδη κατάσταση, μια κύρια πηγή, μια πρώτη αρχή, πρωταρχική ύλη.

Υπήρξε μια εποχή που η επιστήμη επέμενε ότι τα στοιχεία ήταν αμετάβλητα, δηλαδή, ότι ένα άτομο σιδήρου ήταν ένα άτομο σιδήρου από τότε που σχηματίστηκε η Γη και έτσι θα παραμείνει μέχρι το τέλος του χρόνου. Οι αλχημιστές αναφέρονταν σαρκαστικά ως ευφάνταστοι ονειροπόλοι ή τρελοί, αλλά μετά την ανακάλυψη του ηλεκτρονίου από τον καθηγητή J. J. Thomson, η ατομική θεωρία της ύλης, δεν είναι πλέον ανεκτή. Η αρχή της ραδιενέργειας αργότερα δικαίωσε τους αλχημιστές. Η επιστήμη και η Βίβλος συμφωνούν με τη διδασκαλία ότι όλα όσα υπάρχουν, έχουν σχηματιστεί από μια ομοιογενή ουσία.

Είναι η βασική αρχή που ονομάζεται από τον Ιωάννη *Αρχή*: πρωταρχική ύλη, και το λεξικό ορίζει την αρχαιολογία ως: «Την επιστήμη της προέλευσης (*Αρχή*) των πραγμάτων». Οι Τέκτονες χαρακτηρίζουν τον Θεό «Μεγάλο Αρχιτέκτονα», γιατί η Ελληνική λέξη *Τέκτων* σημαίνει οικοδόμος, και ο Θεός είναι ο

Αρχηγός Κτίστης (*Τέκτων*) της *Αρχής*, η αρχέγονη παρθένα ουσία, η οποία είναι επίσης η κύρια πηγή όλων των πραγμάτων.

Έτσι βλέπουμε ότι όταν η πρόταση ανοίγματος του Ευαγγελίου του Αγίου Ιωάννη είναι σωστά μεταφρασμένη, η Χριστιανική μας θρησκεία διδάσκει ότι μια φορά μια παρθενική ουσία ξεδίπλωσε τον θεϊκό Στοχαστή: τον Θεό.

Αυτή είναι η πανομοιότυπη κατάσταση που οι πρώτοι Έλληνες αποκαλούσαν Χάος. Μια λίγη σκέψη θα το καταστήσει σαφές ότι δεν είμαστε αυθαίρετα στην εύρεση σφαλμάτων με τη μετάφραση του Ευαγγελίου, διότι είναι αυτονόητο ότι μια λέξη δεν μπορεί να είναι η αρχή, μια σκέψη πρέπει να προηγηθεί της λέξης, και ένας στοχαστής πρέπει να αρχίσει μια σκέψη πριν μπορέσει να εκφραστεί ως μια λέξη. Όταν μεταφράζεται σωστά η διδασκαλία του Ιωάννη ενσωματώνει πλήρως αυτή την ιδέα, γιατί ο ελληνικός όρος *Λόγος* σημαίνει τόσο τη λογική σκέψη (μπορούμε επίσης να πούμε λογική) όσο και τη λέξη που εκφράζει αυτή την (λογική) σκέψη.

1) Στην αρχέγονη ουσία ήταν η σκέψη, και η σκέψη ήταν με τον Θεό, και ο Θεός ήταν η λέξη,

2) Αυτή (Η Λέξη), ήταν επίσης με τον Θεό στην αρχέγονη κατάσταση.

Αργότερα η θεία *Λέξη*, το Δημιουργικό Φως, αντηχεί μέσα στο χώρο και απομονώνει την ομοιογενή παρθένο ουσία σε ξεχωριστές μορφές.

3) Κάθε πράγμα έχει έρθει σε ύπαρξη, λόγω εκείνου του αρχέγονου γεγονότος, (Του Λόγου του Θεού), και δεν υπάρχει κανένα πράγμα, χωριστά από το γεγονός αυτό.

4) Σε αυτό ήταν η ζωή.

Στο αλφάβητο έχουμε μερικούς στοιχειώδεις ήχους από τους οποίους μπορεί να κατασκευαστούν λέξεις. Αποτελούν βασικά στοιχεία της έκφρασης, όπως τα τούβλα, ο σίδηρος και η ξυλεία είναι οι πρώτες ύλες της αρχιτεκτονικής, της μουσικής, της λογοτεχνίας, της ποίησης, αλλά το περίγραμμα του τελικού προϊόντος και ο σκοπός που θα εξυπηρετήσει, εξαρτάται από τη διάταξη των πρώτων υλών, η οποία υπόκειται στον σχεδιασμό του κατασκευαστή.

Αλλά ένας σωρός από τούβλα, σίδηρο και ξυλεία, δεν είναι ένα σπίτι, ούτε μια μπερδεμένη μάζα από μουσικές νότες, ούτε μπορούμε να αποκαλούμε λέξη μια τυχαία διάταξη αλφαβητικών ήχων. Αυτές οι πρώτες ύλες είναι πρωταρχικής ανάγκης για την κατασκευή της αρχιτεκτονικής, της μουσικής, της λογοτεχνίας, της ποίησης, αλλά το περίγραμμα του τελικού προϊόντος και ο σκοπός που θα εξυπηρετήσει εξαρτάται από τη διάταξη των πρώτων υλών, η οποία υπόκειται στο σχεδιασμό του κατασκευαστή του. Τα οικοδομικά υλικά μπορούν να διαμορφωθούν σε φυλακή ή παλάτι. Οι νότες μπορούν να τακτοποιηθούν, σε τυμπανοκρουσίες ή μοιρολόι κηδείας. Οι λέξεις μπορεί να τακτοποιηθούν για να εμπνεύσουν το πάθος ή την ειρήνη, όλα σύμφωνα με το θέλημα του σχεδιαστή. Έτσι, επίσης, ο μαγευτικός ρυθμός του Λόγου του Θεού έχει σφυρηλατήσει την αρχέγονη ουσία, ΑΡΧΗ, στις πολυπληθείς μορφές που αποτελούν τον φαινομενικό κόσμο, σύμφωνα με το θέλημά Του.

Μήπως ο αναγνώστης σταμάτησε ποτέ να εξετάσει την υπέροχη δύναμη της ανθρώπινης λέξης; Ερχόμενες σε μας στις γλυκές αποχρώσεις της αγάπης, μπορούν να μας δελεάσουν από μονοπάτια της ευθύτητας σε επαίσχυντη ατίμωση και να καταστρέψουν τη ζωή μας με θλίψη και τύψεις, ή μπορούν να μας ωθήσουν στις ευγενέστερες προσπάθειες να αποκτήσουμε δόξα και τιμή, από εδώ και στο εξής. Σύμφωνα με την κλίση της φωνής μια λέξη μπορεί να προκαλέσει τον τρόμο στην πιο γενναία καρδιά ή να ηρεμήσει ένα δειλό παιδί σε ήσυχο ύπνο. Η λέξη του αναδευτήρα μπορεί να ξυπνήσει τα πάθη του όχλου και να τον ωθήσει σε φοβερή αιματοχυσία, όπως στην Γαλλική Επανάσταση, όπου δικτατορικές εντολές του όχλου, διοίκησαν, σκότωσαν και εξόρισαν με ευχαρίστηση, ή, το στέλεχος του «Σπίτι, Γλυκό Σπίτι» μπορεί παγιώσει τη ρύθμιση ενός οικογενειακού κύκλου πέρα από τη δυνατότητα της ρήξης.

Οι σωστές λέξεις είναι αληθινές και, ως εκ τούτου δωρεάν. Ποτέ δεν δεσμεύονται ή εγκλωβίζονται από τον χρόνο ή τον χώρο. Πηγαίνουν στις πιο απομακρυσμένες γωνιές της γης, και όταν τα χείλη που τις πρωτομίλησαν έχουν από καιρό λειώσει στον τάφο, άλλες φωνές καταλαμβάνουν με ανείπωτο ενθουσιασμό το μήνυμα τους της ζωής και της αγάπης, όπως για παράδειγμα, το μυστικιστικό «Ελάτε σε μένα» που ακούστηκε από αναρίθμητες γλώσσες και έφερε ωκεανούς από βάλσαμο στις ταραγμένες καρδιές.

Τα λόγια της ειρήνης ήταν νικητές όπου ο πόλεμος θα σήμαινε ήττα, και κανένα ταλέντο δεν είναι περισσότερο επιθυμητό από την ικανότητά πάντα να λέει τα σωστά λόγια στον κατάλληλο χρόνο.

Θεωρώντας έτσι την τεράστια δύναμη και την ισχύ του ανθρώπινου λόγου, μπορούμε ίσως να αντιληφθούμε αμυδρά το δυνητικό μέγεθος του Λόγου του Θεού, το Δημιουργικό Φως, όταν, ως μια ισχυρή δυναμική δύναμη, αντήχησε πρώτα μέσα στο χώρο και άρχισε να σχηματίζει πρωταρχική ύλη σε κόσμους, όπως ο ήχος από ένα δοξάρι βιολιού καλουπώνει την άμμο σε γεωμετρικά σχήματα. Επιπλέον, *ο Λόγος του Θεού ακόμα ηχεί* για να διατηρήσει τις σφαίρες που πορεύονται και να τις ωθήσει μπροστά μετά στις κυκλικές τους πορείες. Η Δημιουργική Λέξη συνεχίζει να παράγει μορφές, βαθμιαίας αύξησης της αποδοτικότητας, ως μέσο που εκφράζει ζωή και συνείδηση.

Η αρμονική έκφραση των διαδοχικών συλλαβών στο Θείο Δημιουργικό Έργο, σηματοδοτεί διαδοχικά στάδια στην εξέλιξη του κόσμου και του ανθρώπου. Όταν η τελευταία συλλαβή έχει ειπωθεί και η πλήρης λέξη ηχήσει, θα έχουμε φτάσει την τελειότητα ως ανθρώπινα όντα. Τότε ο *χρόνος* θα είναι σε ένα τέλος, και με την τελευταία δόνηση του Λόγου του Θεού, οι κόσμοι θα διαλυθούν στα αρχικά τους στοιχεία. Η ζωή μας τότε θα είναι «κρυμμένη με τον Χριστό στο Θεό», μέχρι την Κοσμική Νύχτα, το Χάος, τελειώσει,, και ξυπνήσουμε για να κάνουμε «μεγαλύτερα πράγματα» σε ένα «νέο ουρανό και μια καινούρια γη».

Σύμφωνα με την γενική ιδέα Χάος και Κόσμος είναι μεταξύ τους υπερθετικές αντιθέσεις. Το Χάος θεωρείται ως τελευταία κατάσταση της σύγχυσης και αταξίας που έχει προ πολλού εξ ολοκλήρου αντικατασταθεί από την κοσμική τάξη που επικρατεί σήμερα.

Στη πραγματικότητα, το Χάος είναι ο σπόρος-έδαφος του Κόσμου, η βάση όλης της προόδου, γιατί από εκεί προέρχονται όλες οι *ιδέες* που αργότερα υλοποιούνται ως σιδηρόδρομοι, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, τηλέφωνα, κ.λπ.

Μιλάμε για τις σκέψεις ως να «σχεδιάστηκαν από το μυαλό», αλλά όπως και ο πατέρας και η μητέρα είναι απαραίτητοι στην παραγωγή ενός παιδιού, έτσι επίσης πρέπει να υπάρχουν τόσο η *ιδέα* όσο και ο *νους*, πριν να συλληφθεί μια *σκέψη*. Όπως το σπέρμα που φυτρώνει στο θετικό αρσενικό όργανο προβάλλεται στην αρνητική μήτρα κατά τη σύλληψη, έτσι και οι ιδέες παράγονται από ένα θετικό ανθρώπινο Εγώ στο πνεύμα-ουσία της Περιοχής της Αφηρημένης Σκέψης. Αυτή η ιδέα προβάλλεται πάνω στο δεκτικό μυαλό, και μια σύλληψη πραγματοποιείται. Στη συνέχεια, όπως ο σπερματοζωικός πυρήνας αντλεί από το μητρικό σώμα τα υλικά για να διαμορφώσει ένα σώμα κατάλληλο για την ατομική έκφραση του, έτσι κάθε ιδέα ντύνεται σε μια ιδιόμορφη μορφή της νοητικής ουσίας. Είναι τότε μια σκέψη, τόσο ορατή στην εσωτερική όραση του σύνθετου ανθρώπου, όπως ένα παιδί είναι στους γονείς του.

Ως εκ τούτου βλέπουμε ότι οι ιδέες είναι εμβρυϊκές σκέψεις, πυρήνες του πνεύματος-ουσίας από την Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης. Οι σκέψεις που συλλαμβάνονται ακατάλληλα σε ένα άρρωστο μυαλό γίνονται ιδιοτροπίες και αυταπάτες, αλλά όταν κυοφορούνται σε ένα υγιές μυαλό και διαμορφωθούν σε ορθολογικές σκέψεις, είναι η βάση όλων των υλικών, της ηθικής και πνευματικής προόδου. Όσο στενότερη η επαφή μας με το Χάος, τόσο καλύτερος θα είναι Κόσμος μας, γιατί σε εκείνο το βασίλειο της αφηρημένης πραγματικότητας η αλήθεια δεν επισκιάζεται από την ύλη, είναι αυτονόητη.

Ο Πιλάτος ρώτησε «Τι είναι η Αλήθεια»; αλλά καμία απάντηση δεν καταγράφεται. Είμαστε ανίκανοι να γνωρίσουμε την αλήθεια στον αφηρημένο, ενώ ζούμε στον φαινομενικό κόσμο, γιατί η ενυπάρχουσα φύση της ύλης είναι ψευδαίσθηση και αυταπάτη, και συνεχώς κάνουμε παραχωρήσεις και διορθώσεις είτε έχουμε είτε όχι, επίγνωση του γεγονότος. Η ηλιαχτίδα που προχωρά για 90 εκατομμύρια μίλια σε ευθεία γραμμή διαθλάται ή κάμπτεται από τη στιγμή που χτυπά στην πυκνή ατμόσφαιρα μας, και ανάλογα με τη γωνία της διάθλασης της, *φαίνεται* να έχει ένα χρώμα ή ένα άλλο. Το πιο ίσιο ραβδί εμφανίζεται στραβό, όταν είναι βυθισμένο εν μέρει στο νερό, και οι αλήθειες που είναι τόσο αυταπόδεικτες στους ανώτερους κόσμους είναι επίσης δυσδιάκριτες, διαθλώμενες ή στριμμένες έξω από κάθε επίφαση κάτω από τις απατηλές συνθήκες αυτού του υλικού κόσμου.

«Η αλήθεια θα σας ελευθερώσει», είπε ο Χριστός, και όσο στρέφουμε τις προσδοκίες μας από την υλική απληστία και επιδιώκουμε να συσσωρεύσουμε θησαυρό πάνω, τόσο περισσότερο σκοπεύουμε να σηκωθούμε, «όσο πιο συχνά μπαίνουμε στο πνεύμα», «τόσο πιο εύκολα θα γνωρίζουμε την αλήθεια» και θα φτάσουμε στην απελευθέρωση από τα δεσμά της σάρκας, που μας δεσμεύει σε περιορισμένο περιβάλλον, και να επιτύχουμε σε ένα βασίλειο μεγαλύτερης χρησιμότητας.

Η μελέτη της φιλοσοφίας και της επιστήμης έχει μια τάση να προάγει περαιτέρω την αντίληψη της αλήθειας, και καθώς η επιστήμη έχει προχωρήσει σταδιακά, έχει υποχωρήσει από τον πάλαι ποτέ ωμό υλισμό της. Η μέρα δεν είναι μακριά, όταν θα είναι πιο ευλαβικά θρησκευτική από την ίδια την εκκλησία. Τα Μαθηματικά λέγεται ότι είναι «στεγνά», γιατί δεν ανακατεύουν τα συναισθήματα. Όταν διδάσκεται ότι «το άθροισμα των

γωνιών ενός τριγώνου είναι 180 μοίρες», η ρήση γίνεται αμέσως αποδεκτή, επειδή η αλήθεια της είναι αυταπόδεικτη και κανένα συναίσθημα δεν εμπλέκεται στην υπόθεση. Αλλά όταν μια διδασκαλία, όπως της Άσπιλου Σύλληψης της Θεοτόκου διακηρύσσεται και τα συναισθήματά μας ανακατεύονται, το αποτέλεσμα που θα προκληθεί μπορεί να είναι είναι ένας αιματηρός πόλεμος, ή μια θερμή αντιπαράθεση, και ακόμα να αφήσει το θέμα σε αμφιβολία. Ο Πυθαγόρας απαίτησε οι μαθητές του να μελετούν μαθηματικά, γιατί ήξερε το ανυψωτικό αποτέλεσμα της αύξησης του μυαλού τους πάνω από τη σφαίρα του συναισθήματος, όπου υπόκειται σε αυταπάτη, και ανυψώνοντας το προς την Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης που είναι η πρωταρχική πραγματικότητα.

Σε αυτό το μέρος έχουμε να κάνουμε ειδικά με κόσμους, και ως εκ τούτου θα αναβάλουμε σχόλιο στο υπόλοιπο των πρώτων πέντε στίχων του Ευαγγελίου του Αγίου Ιωάννη:

Και η Ζωή έγινε Φως στον άνθρωπο,
Και το Φως λάμπει στο Σκοτάδι.

Έχουμε τώρα δει ότι η Γη αποτελείται από τρεις κόσμους που διαπερνούν ο ένας τον άλλο, έτσι ώστε να είναι απολύτως αληθές, όταν ο Χριστός είπε ότι «ο ουρανός είναι μέσα σου» ή, όπως η μετάφραση θα πρέπει μάλλον να ήταν, *ανάμεσά σας.* Έχουμε δει επίσης ότι από τις τρεις αυτές σφαίρες, οι δύο υποδιαιρούνται. Έχει επίσης εξηγηθεί ότι κάθε διαίρεση εξυπηρετεί ένα μεγάλο σκοπό στο ξεδίπλωμα των διαφόρων μορφών της ζωής που κατοικούν σε κάθε ένα από αυτούς τους κόσμους, και μπορεί να σημειώσουμε συμπερασματικά, ότι οι χαμηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας συγκροτούν το τι η Καθολική θρησκεία καλεί *Καθαρτήριο,* ένα μέρος όπου το κακό από την περασμένη ζωή μεταλλάσσεται σε καλό, που

μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το Πνεύμα ως συνείδηση στις μετέπειτα ζωές. Οι υψηλότερες περιοχές του Κόσμου της Επιθυμίας είναι ο *Πρώτος Ουρανός*, όπου όλα τα καλά που ένας άνθρωπος έχει κάνει, αφομοιώνονται από το Πνεύμα ως *ψυχική* δύναμη. Η Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης είναι ο *Δεύτερος Ουρανός*, όπου, όπως έχει ήδη ειπωθεί, το Πνεύμα προετοιμάζει το μελλοντικό του περιβάλλον πάνω στη Γη, και η Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης είναι ο *Τρίτος Ουρανός*, αλλά όπως είπε ο Παύλος, είναι σπάνια νόμιμο να μιλήσουμε σχετικά με αυτόν.

Κάποιοι θα ρωτήσουν: Τότε δεν υπάρχει κόλαση; Όχι! Το *Έλεος του Θεού* τείνει κατά προς την αρχή του *καλού* όπως η *απανθρωπιά* του ανθρώπου προς τη σκληρότητα, έτσι ώστε θα αποστείλει τους άνδρες αδελφούς του στις φλόγες της κόλασης κατά τη διάρκεια της αιωνιότητας για τα παιδαριώδη λάθη που διαπράχθηκαν κατά τη διάρκεια λίγων χρόνων, ή ίσως για μια μικρή διαφορά στην πίστη. Ο συγγραφέας έχει ακούσει για έναν ιερέα ο οποίος ήθελε να εντυπωσιάσει τους «πιστούς» του με την πραγματικότητα μιας αιώνιας φλόγας της κολάσεως, και να αποδείξει την πλάνη των αιρετικών ιδεών που διατηρούνταν από μερικούς από τους ενορίτες του: ότι όταν οι αμαρτωλοί πηγαίνουν στην κόλαση καίγονται σε στάχτες και αυτό είναι το τέλος.

Πήρε μαζί του μια λάμπα οινοπνεύματος και λίγο αμίαντο στον άμβωνα και είπε στο ακροατήριό του ότι ο Θεός θα μετατρέψει τις ψυχές τους σε μια ουσία που μοιάζει με τον αμίαντο. Τους έδειξε ότι παρόλο που ο αμίαντος θερμάνθηκε στο καυτό κόκκινο δεν αποσυντέθηκε σε στάχτη. Ευτυχώς, που η ημέρα του διάβολο-ιεροκήρυκα έχει περάσει, και αν πιστεύουμε την Βίβλο που λέει ότι «στο Θεό ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε», μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε ότι *μια χαμένη ψυχή θα είναι κάτι αδύνατο*, γιατί αν χαθεί μια απλή ψυχή

(Πνεύμα), τότε λογικά ένα μέρος του ίδιου του Θεού θα χαθεί. Δεν έχει σημασία τι είναι το χρώμα μας, η φυλή μας, ή η θρησκεία μας, είμαστε όλοι εξίσου τα παιδιά του Θεού και με τους διάφορους τρόπους μας θα αποκτήσουμε ικανοποίηση. Συνεπώς, ας κοιτάξουμε στο Χριστό και ας ξεχάσουμε το θρήσκευμα.

ΠΙΣΤΗ ή ΧΡΙΣΤΟΣ;

Κανένας άνθρωπος που μισεί το είδος του, δεν αγαπά τον Θεό·
Που καταπατά στην καρδιά και την ψυχή του αδελφού του,
Που επιδιώκει να αλυσοδέσει, σύννεφο ή ομίχλη στο μυαλό
Από τους φόβους της Κόλασης δεν έχει αντιληφθεί τον στόχο μας.

Θεόσταλτες είναι όλες οι ευλογημένες θρησκείες·
Και ο Χριστός, η Οδός, η Αλήθεια, η Ζωή,
Για να δώσει στον βαριά-φορτωμένο, ανάπαυση,
Και ειρήνη από τη θλίψη, την αμαρτία, και τον αγώνα.

Στο αίτημά του το Παγκόσμιο Πνεύμα ήρθε
σε όλες τις εκκλησίες, όχι σε μία μόνο·
Την αυγή της Πεντηκοστής, μια γλώσσα φωτιάς
Τύλιξε *κάθε* απόστολο ως μια λάμπουσα αύρα.

Από τότε, όπως γύπες αρπάζουν με απληστία,
Συχνά έχουμε αγωνιστεί για ένα άδειο όνομα,
Και ζητήσαμε από δόγμα, διάταγμα, θρήσκευμα,
Για να στείλει ο ένας τον άλλο στη πυρά.

Είναι ο Χριστός τότε δίδυμος; Ο Πέτρος , ο Παύλος
Για να σώσουν τον κόσμο καρφώθηκαν στο δέντρο;
Τότε υπάρχουν εδώ σε όλα διαιρέσεις;
Η αγάπη του θεού αγκαλιάζει και τους δύο, εσένα και εμένα.

Η καθαρή γλυκιά αγάπη του δεν περιορίζεται
Με δόγματα που διαχωρίζουν και να σηκώνουν έναν τοίχο,
Η αγάπη του περιβάλλει, αγκαλιάζει το ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΕΙΔΟΣ,
Δεν έχει σημασία τί εμείς Τον αποκαλούμε.

Τότε γιατί να μην Τον δεχτούν στο λόγο Του;
Γιατί κρατάτε τις θρησκείες χωριστικές;
Αλλά ένα πράγμα είναι το θέμα, ας ακουστεί,
Ότι ο αδελφός-αγάπη γεμίζει κάθε καρδιά.

Υπάρχει όμως ένα πράγμα που ο κόσμος έχει ανάγκη να ξέρει·
Υπάρχει παρά μόνο ένα βάλσαμο για όλες τις ανθρώπινες συμφορές μας.
Υπάρχει παρά μόνο ένας τρόπος που οδηγεί στον ουρανό ψηλά-
Αυτός ο τρόπος είναι η ανθρώπινη συμπάθεια και η αγάπη.

Κεφ. IV

Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΖΩΤΙΚΟ ΣΩΜΑ - ΣΩΜΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ – ΝΟΥΣ

Η επικεφαλίδα μας στο Κεφάλαιο, «Η Σύσταση του Ανθρώπου» μπορεί να εκπλήξει τον αναγνώστη που δεν έχει προηγουμένως μελετήσει τις Μυστικές Διδασκαλίες, ή μπορεί να φανταστεί ότι έχουμε την πρόθεση να δώσουμε μια ανατομική διατριβή, αλλά αυτή δεν είναι η πρόθεσή μας. Έχουμε μιλήσει για τη Γη πάνω στην οποία ζούμε ότι αποτελείται από πολλά αόρατα βασίλεια επιπλέον από τον κόσμο που αντιλαμβανόμαστε μέσω των αισθήσεών μας. Έχουμε, επίσης, μιλήσει για τον άνθρωπο όπως συσχετίζεται με αυτές τις διάφορες διαιρέσεις στη φύση, και λίγη σκέψη πάνω στο θέμα, θα μας πείσει γρήγορα ότι προκειμένου να λειτουργήσουμε στα διάφορα επίπεδα της ύπαρξης που περιγράφονται, είναι απαραίτητο ότι ένας άνθρωπος θα πρέπει να έχει ένα σώμα που αποτελείται από την ουσία τους, ή τουλάχιστον να έχουν εξειδικεύσει για τη δική του ή τη δική της χρήση, μέρος του υλικού του καθενός από αυτούς τους κόσμους.

Έχουμε πει ότι η λεπτότερη ύλη, που ονομάζεται ουσία-επιθυμίας και ουσία-νου, διαπερνά την ατμόσφαιρα μας και τη στερεά Γη, ακόμα όπως το αίμα διεισδύει μέσα από όλα τα μέρη της σάρκας μας. Αλλά αυτό δεν αποτελεί επαρκή εξήγηση να λογαριασμό όλων των γεγονότων της ζωής. Αν αυτό ήταν όλο, τότε, τα ανόργανα άλατα, τα οποία διεισδύουν από τον Κόσμο της Σκέψης και τον Κόσμο της Επιθυμίας, θα είχαν σκέψεις και επιθυμίες, καθώς και ο άνθρωπος. Αυτή δεν είναι η περίπτωση, έτσι κάτι περισσότερο από απλή διείσδυση πρέπει να είναι απαραίτητο για να αποκτηθούν οι ικανότητες της σκέψης και του συναισθήματος.

Γνωρίζουμε ότι για να λειτουργήσουμε σε αυτόν τον κόσμο, να ζήσουμε σαν ένα φυσικό ον, μεταξύ άλλων παρόμοιων όντων, πρέπει να έχουμε ένα φυσικό σώμα όλο δικό μας, χτισμένο από τα χημικά συστατικά αυτού του ορατού κόσμου. Όταν το χάσουμε με τον θάνατο, δεν μας αποφέρει τίποτα που ο κόσμος είναι γεμάτος ακριβώς μόνο από τις χημικές ουσίες που απαιτούνται για την κατασκευή ενός τέτοιου φορέα. Δεν μπορούμε στη συνέχεια να τους εξειδικεύσουμε, και ως εκ τούτου είμαστε αόρατοι σε όλους τους άλλους. Ομοίως, αν δεν διαθέτουμε ένα ειδικό σώμα από αιθέρα, δεν θα είμαστε σε θέση να αναπτυχθούμε και να διαδοθούμε. Αυτή είναι η περίπτωση με το ορυκτό. Αν δεν είμαστε ξεχωριστό σώμα επιθυμιών, δεν θα είμαστε ικανοί να αισθανθούμε επιθυμίες και συναισθήματα, δεν θα υπήρχε κίνητρο για να μετακινούμαστε από το ένα μέρος στο άλλο. Τότε θα είμαστε ακίνητοι όπως τα φυτά και δεν θα είχαμε ένα μυαλό, θα είμαστε ανίκανοι να σκεφτούμε και να ενεργούμε κατά την παρόρμηση και το ένστικτο, όπως κάνουν τα ζώα.

Κάποιος μπορεί φυσικά να αντιδράσει με την τελευταία αυτή δήλωση, και να υποστηρίξει ότι τα ζώα πράγματι σκέφτονται. Μέχρι στιγμής, όσον αφορά τα εξημερωμένα ζώα μας, το γεγονός αυτό είναι εν μέρει αλήθεια, αλλά δεν είναι εντελώς με τον ίδιο τρόπο που σκεφτόμαστε και αιτιολογούμε. Η διαφορά μπορεί ίσως να γίνει καλύτερα κατανοητή αν πάρουμε ένα παράδειγμα από το ηλεκτρικό πεδίο. Όταν ένα ηλεκτρικό ρεύμα *υψηλής τάσης* περνά μέσω ενός χάλκινου πηνίου, και ένα άλλο σύρμα τοποθετείται στο κέντρο των πηνίων, εκείνο το σύρμα θα φορτισθεί με ηλεκτρισμό *χαμηλότερης τάσης*, έτσι επίσης το ζώο, όταν μπει στη σφαίρα των ανθρώπινων σκέψεων, εξελίσσει μια διανοητική δραστηριότητα μιας κατώτερης τάξης.

Ο Παύλος, στα γραπτά του, αναφέρει επίσης το *φυσικό σώμα* και το *πνευματικό σώμα*, ενώ ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ένα Πνεύμα που κατοικεί αυτά τα οχήματα. Θα σημειώσουμε εν συντομία τη σύνθεση των διαφόρων σωμάτων του ανθρώπου, αόρατα στη φυσική όραση, αλλά τόσο αντικειμενικά στην πνευματική όραση, όσο το πυκνό σώμα στη συνηθισμένη όραση.

ΤΟ ΖΩΤΙΚΟ ΣΩΜΑ

Εκείνο το σώμα μας που αποτελείται από αιθέρα ονομάζεται *ζωτικό σώμα* στα Μυστηριακά Σχολεία της Δύσης, γιατί, όπως έχουμε ήδη δει, ο αιθέρας είναι η λεωφόρος της εισχώρησης για την ζωτική δύναμη από τον Ήλιο και ο τομέας των οργανισμών στη φύση που προωθεί τέτοιες ζωτικής σημασίας δραστηριότητες όπως αφομοίωση, ανάπτυξη και πολλαπλασιασμό.

Το όχημα αυτό είναι ένα ακριβές πανομοιότυπο του ορατού σώματος μας, μόριο προς μόριο, όργανο για όργανο, με μία εξαίρεση, την οποία θα εξετάσουμε αργότερα. Αλλά είναι ελαφρώς μεγαλύτερο, που εκτείνεται περίπου μια και μισή ίντσες πέρα από την περιφέρεια του πυκνού οχήματος μας

Η σπλήνα είναι η πύλη εισόδου των δυνάμεων που ζωοποιούν το σώμα. Στο αιθερικό πανομοιότυπο του εν λόγω οργάνου, η ηλιακή ενέργεια μετουσιώνεται σε ζωτικά υγρά ενός απαλού ροζ χρώματος. Από εκεί απλώνεται σε όλο το νευρικό σύστημα, και αφού έχει χρησιμοποιηθεί στο σώμα, ακτινοβολεί σε ρεύματα, όπως τα αγκάθια προεξέχουν από ένα σκαντζόχοιρο.

Οι ακτίνες του ήλιου μεταδίδονται είτε άμεσα, είτε αντανακλώνται μέσω των πλανητών και της Σελήνης. Οι ακτίνες απευθείας από τον Ήλιο δίνουν πνευματική φώτιση. Οι ακτίνες που συλλαμβάνονται μέσω των πλανητών παράγουν ευφυΐα, ηθική, και ανάπτυξη της ψυχής, αλλά οι ακτίνες που αντανακλώνται από την Σελήνη κάνουν για την σωματική ανάπτυξη, όπως φαίνεται στην περίπτωση των φυτών, που αναπτύσσονται διαφορετικά όταν φυτεύονται υπό το φως της Σελήνης από τι συμβαίνει όταν φυτεύονται όταν το φεγγάρι είναι σκοτεινό. Υπάρχει επίσης μια διαφορά στα φυτά που σπέρνονται όταν η Σελήνη βρίσκεται σε άγονα και γόνιμα σημεία του Ζωδιακού.

Η ηλιακή ακτίνα απορροφάται από το ανθρώπινο Πνεύμα το οποίο έχει την έδρα του στο κέντρο του μετώπου. Η αστρική ακτίνα απορροφάται από τον εγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό. και η σεληνιακή ακτίνα εισέρχεται στο σύστημά μας μέσα από την σπλήνα.

Οι ηλιακές, αστρικές, και σεληνιακές ακτίνες είναι όλες τριών χρωμάτων, και στη σεληνιακή η οποία προμηθεύει τις ζωτικές μας δυνάμεις, η μπλε δέσμη είναι η ζωή του *Πατέρα*, που προκαλεί τη βλάστηση. Η κίτρινη δέσμη είναι η ζωή του *Υιού*, που είναι η ενεργητική αρχή στη διατροφή και την ανάπτυξη. Και η κόκκινη δέσμη είναι η ζωή του *Αγίου Πνεύματος*, η οποία διεγείρει σε δράση, διαχέοντας την ενέργεια που αποθηκεύεται από τη κίτρινη δύναμη. Η αρχή αυτή είναι ιδιαίτερα δραστήρια στην παραγωγή.

Τα διάφορα βασίλεια απορροφούν αυτή τη δύναμη-ζωής με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με τη σύσταση τους. Τα ζώα έχουν μόνο 28 ζεύγη νωτιαίων νεύρων. Είναι κλειδωμένα στον σεληνιακό μήνα των 28 ημερών και κατά συνέπεια εξαρτώνται από μια Ομάδα Πνεύματος για μια έγχυση των αστρικών αχτίνων που είναι αναγκαίες για την παραγωγή συνείδησης. Είναι εντελώς ανίκανες να απορροφήσουν τις κατ' ευθεία ακτίνες του Ήλιου.

Ο άνθρωπος είναι σε ένα μεταβατικό στάδιο, έχει 31 ζεύγη νωτιαίων νεύρων που τον συνδέουν με τον ηλιακό μήνα, αλλά τα νεύρα στο αποκαλούμενο cauda-equina (κυριολεκτικά, αλογοουρά) στο τέλος της σπονδυλικής μας στήλης, είναι ακόμη πολύ υπανάπτυκτα για να ενεργήσουν ως λεωφόροι για την πνευματική ακτίνα του Ήλιου. Σε αναλογία καθώς σύρουμε την δημιουργική μας δύναμη προς τα πάνω με πνευματική σκέψη, αναπτύσσουμε αυτά τα νεύρα και αφυπνίζουμε αδρανείς ιδιότητες του Πνεύματος. Αλλά είναι επικίνδυνο να επιχειρήσουμε την εξέλιξη αυτή παρά μόνο υπό την καθοδήγηση ενός καταρτισμένου δασκάλου, και ο αναγνώστης προειδοποιείται σοβαρά να μην χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε

μέθοδο που δημοσιεύεται σε βιβλία, είτε πωλείται, γιατί η άσκηση τους συνήθως οδηγεί σε παραφροσύνη. Η ασφαλής μέθοδος δεν πωλείται ποτέ για χρήματα ή οποιοδήποτε επίγειο αντάλλαγμα, όσο μεγάλο ή μικρό. Δίδεται πάντα δωρεάν ως ανταμοιβή της αξίας. «Ζητήστε και θα λάβετε, αναζητήστε και θα βρείτε, χτυπήστε και θα ανοίξει», είπε ο Χριστός. Αν η ζωή μας είναι μια προσευχή για φωτισμό, η αναζήτηση δεν θα είναι αβέβαιη, ούτε το χτύπημα χωρίς απάντηση.

Όταν η ηλιακή ενέργεια έχει μεταλλαχθεί μέσα στη σπλήνα, διασχίζει ολόκληρο το νευρικό σύστημα του σώματος, λάμποντας με ένα πιο όμορφο χρώμα μια λεπτής ρόδινης απόχρωσης. Απαντά τον ίδιο σκοπό με τον ηλεκτρισμό σε ένα τηλεγραφικό σύστημα. Μπορούμε να απλώσουμε καλώδια μεταξύ των πόλεων, να στήσουμε τηλεγραφικούς σταθμούς, να εγκαταστήσουμε δέκτες και πομπούς. Μπορεί να έχουμε ακόμη χειριστές έτοιμους στα πλήκτρα, αλλά μέχρις ότου τρέξει ηλεκτρικό ρευστό μέσα στα καλώδια μας, τα πλήκτρα του τηλέγραφου, θα αρνηθούν να ηχήσουν.

Έτσι και στο σώμα, το ανθρώπινο Πνεύμα είναι χειριστής, και από τον κεντρικό σταθμό του εγκεφάλου, τα νεύρα διακλαδώνονται, να περάσουν από ολόκληρο το σώμα σε όλες τις διαφορετικούς μυς. Όταν αυτό το ζωογόνο ρευστό για το οποίου μιλάμε διασχίζει το νευρικό σύστημα, το Εγώ μπορεί να στείλει τις εντολές του προς τους μυς και να τους αναγκάσει να κινηθούν, αλλά αν το ζωτικό υγρό για οποιοδήποτε λόγο δεν ρέει σε ένα συγκεκριμένο μέρος του σώματος, όπως ένα βραχίονα ή ένα άκρο, τότε το Πνεύμα είναι ανίσχυρο να κινήσει εκείνο το μέρος του σώματος και λέμε ότι είναι παράλυτο.

Όταν είμαστε υγιείς, χρησιμοποιούμε την ηλιακή ενέργεια σε τέτοιες μεγάλες ποσότητες που δεν μπορούμε να την χρησιμοποιήσουμε όλη στο σώμα και ως εκ τούτου ακτινοβολεί μέσα από τους πόρους του δέρματός μας σε ίσια ρεύματα και εξυπηρετεί παρόμοιο σκοπό, όπως ένας εξαεριστήρας. Αυτή η μηχανή οδηγεί όλο τον αέρα έξω από ένα δωμάτιο ή ένα κτίριο και διατηρεί μέσα την ατμόσφαιρα, καθαρή και γλυκιά. Η πλεονάζουσα ζωτική δύναμη που ακτινοβολεί από το σώμα οδηγεί έξω δηλητηριώδη αέρια, επιβλαβή μικρόβια, και εξαντλημένη ύλη, τείνοντας έτσι να διατηρήσει μια υγιή κατάσταση. Επίσης, αποτρέπει στρατιές των μικροβίων ασθένειας, τα οποία συρρέουν στην ατμόσφαιρα, από το να εισέλθουν, βάσει της ίδιας αρχής, ότι μια μύγα δεν μπορεί να πετάξει μέσα σε ένα κτίριο μέσω του εξαεριστήρα. Έτσι, εξυπηρετεί ένα πιο ευεργετικό σκοπό, ακόμη και αφού έχει χρησιμοποιηθεί στο σώμα μας και επιστρέφει στην ελεύθερη κατάσταση.

Πρόκειται για ένα περίεργο και πολύ εκπληκτικό θέαμα, όταν πρώτα παρατηρεί κανείς πώς, από τα εκτεθειμένα μέρη του σώματος, όπως τα χέρια και το πρόσωπο, εκεί ξαφνικά αρχίζει να ρέει ένα ρεύμα από αστέρια, κύβους, πυραμίδες, και μια ποικιλία από άλλα γεωμετρικά σχήματα. Ο συγγραφέας έχει περισσότερες από μία φορά τρίψει τα μάτια του, όταν αντιλήφθηκε για πρώτη φορά το φαινόμενο, γιατί φαινόταν ότι θα πρέπει να υπέφερε από παραισθήσεις. Οι μορφές που παρατηρούνται είναι χημικά άτομα, όμως, που έχουν εξυπηρετήσει το σκοπό τους στο σώμα και αποβάλλονται μέσω των πόρων.

Όταν κάποιος έχει φάει ένα γεύμα, ζωτικό υγρό καταναλώνεται από τον οργανισμό σε μεγάλες ποσότητες, γιατί αυτό είναι το

τσιμέντο με το οποίο οι δυνάμεις της φύσης οικοδομούν το φαγητό μας μέσα στο σώμα. Συνεπώς, οι ακτινοβολίες είναι ασθενέστερες κατά την περίοδο της χώνευσης. Αν το γεύμα ήταν βαρύ, η εκροή είναι πολύ αισθητά μειωμένη και τότε δεν καθαρίζει το σώμα μας, τόσο καλά όπως όταν έχει χωνευτεί το φαγητό, ούτε οι ακτινοβολίες είναι τόσο ισχυρές στο να διατηρούν έξω τα εχθρικά μικρόβια. Ως εκ τούτου, ένας είναι πιο εκτεθειμένος να πιάσει κρύο ή άλλες ασθένειες από την υπερκατανάλωση τροφής.

Κατά τη διάρκεια της κακής υγείας το ζωτικό σώμα ειδικεύει παρά μόνο λίγη ηλιακή ενέργεια. Στη συνέχεια, για ένα χρονικό διάστημα, το ορατό σώμα φαίνεται να τρέφεται από το ζωτικό σώμα, ως να ήταν, έτσι ώστε το όχημα γίνεται πιο διαφανές και εξασθενίζει με τον ίδιο ρυθμό όπως το ορατό σώμα παρουσιάζει μια κατάσταση απίσχνανσης. Οι καθαριστικές επιβεβλημένες ακτινοβολίες είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου απούσες κατά τη διάρκεια ασθένειας, ως εκ τούτου, μπαίνουν εύκολα οι επιπλοκές.

Αν και η επιστήμη δεν έχει παρατηρήσει άμεσα αυτό το ζωτικό σώμα του ανθρώπου, έχει επανειλημμένως σε πολλές περιπτώσεις υποθέσει την ύπαρξη ενός τέτοιου οχήματος ως απαραίτητου για να αιτιολογηθούν τα γεγονότα στη ζωή, και οι ακτινοβολίες έχουν παρατηρηθεί από έναν αριθμό επιστημόνων σε διαφορετικούς χρόνους και κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Οι Blondlot και Charpentier τις έχουν καλέσει ακτίνες-**N,** από την πόλη Nantes, όπου οι ακτινοβολίες παρατηρήθηκαν από αυτούς τους επιστήμονες. Άλλοι τις έχουν ονομάσει «Το ρευστό *Odic*». Επιστημονικοί ερευνητές που έχουν διεξάγει έρευνες σε ψυχικά φαινόμενα, το έχουν ακόμη και φωτογραφήσει όταν εξαγόταν μέσα από τον σπλήνα, από

υλοποιημένα Πνεύματα. Για παράδειγμα ο Δρ. Hotz, πήρε δύο φωτογραφίες της υλοποίησης μέσω του Γερμανού μέντιουμ, Minna-Demmler. Σε ένα σύννεφο αιθέρα φαίνεται να στάζει έξω, μέσω της αριστερής πλευράς του μέντιουμ, χωρίς σχήμα και μορφή. Η δεύτερη φωτογραφία, η οποία ελήφθη λίγες στιγμές αργότερα, δείχνει το υλοποιημένο Πνεύμα να στέκεται στο πλευρό του μέντιουμ. Άλλες φωτογραφίες που λήφθηκαν από τους επιστήμονες από την Ιταλίδα μέντιουμ, Eusapio Palladino, δείχνουν ένα φωτεινό σύννεφο να κρέμεται στην αριστερή πλευρά του.

Είπαμε στην αρχή αυτής της περιγραφής ότι το ζωτικό είναι ένα ακριβές αντίγραφο του πυκνού σώματος, με μία εξαίρεση: Είναι του αντίθετου φύλου, ή ίσως θα πρέπει μάλλον να πούμε, αντίθετης *πολικότητας*. Καθώς το ζωτικό σώμα τρέφει το πυκνό όχημα, μπορούμε να καταλάβουμε εύκολα ότι το αίμα είναι στην υψηλότερη ορατή έκφραση του, και, επίσης, ότι ένα θετικά πολωμένο ζωτικό σώμα θα παράγει περισσότερο αίμα από ένα αρνητικά πολωμένο. Η Γυναίκα, η οποία είναι φυσικά αρνητική, έχει ένα θετικό ζωτικό σώμα, ως εκ τούτου, αυτή δημιουργεί ένα πλεόνασμα από αίμα, από το οποίο απαλλάσσεται, από την ροή της περιόδου. Είναι επίσης πιο επιρρεπής σε δάκρυα, που είναι λευκή αιμορραγία, από ότι ο άνθρωπος, του οποίου το αρνητικό ζωτικό σώμα δεν παράγει περισσότερο αίμα από ότι μπορεί να πάρει άνετα να φροντίζει. Ως εκ τούτου, δεν είναι απαραίτητο γι' αυτόν να έχει τις εξόδους που ανακουφίζουν την περίσσεια αίματος στη γυναίκα.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Εκτός από το ορατό σώμα και το ζωτικό σώμα έχουμε επίσης ένα σώμα κατασκευασμένο από υλικά επιθυμίας από τα οποία σχηματίζουμε τα αισθήματα και τα συναισθήματα μας. Αυτό το όχημα μας ωθεί επίσης να αναζητούμε την αίσθηση της ικανοποίησης. Αλλά ενώ τα δύο όργανα για τα οποία έχουμε ήδη μιλήσει είναι καλά οργανωμένα, το σώμα επιθυμίας φαίνεται στη πνευματική όραση ως ωοειδές νέφος που εκτείνεται 16 έως 20 ίντσες πέρα από το φυσικό σώμα. Είναι πάνω από το κεφάλι και κάτω από τα πόδια, έτσι ώστε το πυκνό σώμα μας βρίσκεται στο κέντρο σε αυτό το σύννεφο ωοειδούς σχήματος, όπως ο κρόκος βρίσκεται στο κέντρο ενός αυγού.

Ο λόγος για την υποτυπώδη κατάσταση αυτού του οχήματος είναι ότι έχει προστεθεί στην ανθρώπινη σύσταση πιο πρόσφατα από τους φορείς που αναφέρθηκαν προηγουμένως.
Η εξέλιξη της μορφής μπορεί να παρομοιαστεί με τον τρόπο με τον οποίο οι χυμοί στο σαλιγκάρι πρώτα συμπυκνώνονται σε σάρκα και αργότερα γίνονται ένα σκληρό κέλυφος. Όταν το σημερινό ορατό σώμα μας βλαστήσει για πρώτη φορά στο Πνεύμα, ήταν μια σκέψη-μορφή, αλλά σταδιακά έγινε πυκνότερη και πιο συμπαγής μέχρι που τώρα είναι μια χημική κρυστάλλωση. Το ζωτικό σώμα μετά προήλθε από το Πνεύμα, ως μια σκεπτομορφή, και είναι στο τρίτο στάδιο της σύμπηξης το οποίο είναι αιθερικό. Το σώμα επιθυμίας είναι μια ακόμα μεταγενέστερη απόκτηση. Αυτό ήταν επίσης μια σκεπτομορφή κατά την έναρξη της, αλλά τώρα έχει συμπυκνωθεί στην ουσία-επιθυμία, και το μυαλό, το οποίο λάβαμε μόλις πρόσφατα, είναι ακόμα, παρά μια απλή θολή σκεπτομορφή.
Τα χέρια και τα άκρα, τα αυτιά και τα μάτια δεν είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήσουν το σώμα επιθυμίας, γιατί αυτό

μπορεί να γλιστρήσει μέσα στο χώρο πιο γρήγορα από ότι ο άνεμος, χωρίς τέτοια μέσα μετακίνησης που χρειαζόμαστε σε αυτόν τον ορατό κόσμο.

Όταν παρατηρείται από την πνευματική όραση, φαίνεται ότι υπάρχουν σε αυτό το σώμα επιθυμίας μια σειρά από στροβιλιζόμενες δίνες. Έχουμε ήδη εξηγήσει ότι είναι ένα χαρακτηριστικό της επιθυμίας-ουσίας να είναι σε συνεχή κίνηση, και από την κύρια δίνη στην περιοχή του ήπατος, υπάρχει μια συνεχής πηγάζουσα προς τα έξω ροή, που ακτινοβολεί προς την περιφέρεια αυτού του σε σχήματος αυγού σώματος και επιστρέφει στο κέντρο μέσω ενός αριθμού άλλων δινών. Το σώμα επιθυμίας εμφανίζει όλα τα χρώματα και αποχρώσεις που ξέρουμε και ένα τεράστιο αριθμό άλλων που δεν περιγράφονται στη γήινη γλώσσα. Τα χρώματα αυτά διαφέρουν σε κάθε άτομο ανάλογα με τα χαρακτηριστικά και την ιδιοσυγκρασία του, και επίσης ποικίλουν από στιγμή σε στιγμή ως μεταβαλλόμενες διαθέσεις, φαντασίες, ή συναισθήματα που βιώνονται από τον ίδιο. Υπάρχει, ωστόσο, σε κάθε ένα, ένα ορισμένο βασικό χρώμα που εξαρτάται από τον κυβερνήτη αστέρα κατά τη στιγμή της του ή της γέννησής. Ο άνθρωπος στου οποίου το ωροσκόπιο Άρης είναι ιδιαίτερα ισχυρό, συνήθως έχει μια απόχρωση βυσσινί στην αύρα του. Όπου ο Δίας είναι ο ισχυρότερος πλανήτης, η επικρατούσα απόχρωση φαίνεται να είναι ένας γαλαζωπός τόνος. Και ούτω καθεξής με τους άλλους πλανήτες.

Υπήρχε μια φορά στην ιστορία του παρελθόντος της Γης όταν η κρούστα δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί, και τα ανθρώπινα όντα εκείνης της εποχής ζούσαν πάνω σε νησιά εδώ και εκεί, μέσα σε κοχλάζοντες θάλασσες. Δεν είχαν ακόμα εξελίξει τα μάτια ή τα αυτιά, αλλά μόνο ένα μικρό όργανο: την επίφυση, που ανατόμοι

την έχουν αποκαλέσει το *τρίτο μάτι*, που προεξείχε μέσα από το πίσω μέρος του κεφαλιού και ήταν το *τοπικό όργανο της αίσθησης*. Προειδοποιούσε τον άνθρωπο όταν έφτανε πολύ κοντά σε ένα ηφαιστειακό κρατήρα και με τον τρόπο αυτό του έδινε τη δυνατότητα να αποφύγει την καταστροφή. Από τότε τα εγκεφαλικά ημισφαίρια έχουν καλύψει την επίφυση, και αντί για ένα ενιαίο όργανο της αίσθησης, ολόκληρο το σώμα, μέσα και έξω είναι ευαίσθητο στα χτυπήματα, και αυτό φυσικά είναι μια πολύ υψηλότερη κατάσταση της ανάπτυξης.

Στο σώμα επιθυμίας κάθε σωματίδιο είναι ευαίσθητο στις δονήσεις παρόμοιες με εκείνες που ονομάζουμε όραση, ήχους και συναισθήματα, και κάθε σωματίδιο είναι σε κίνηση αδιάκοπη, γρήγορα στροβιλιζόμενο γύρω έτσι ώστε την ίδια στιγμή μπορεί να είναι στη κορυφή και τον πάτο, του σώματος-επιθυμίας και να προσδίδει σε όλα τα σημεία σε όλες τα άλλα σωματίδια μια αίσθηση αυτού που έχει βιώσει. Έτσι, κάθε σωματίδιο της επιθυμίας-ουσίας σε αυτό το όχημα μας, θα νιώσει αμέσως οποιαδήποτε αίσθηση που βιώνει κάθε σωματίδιο. Ως εκ τούτου, το σώμα-επιθυμίας είναι ενός εξαιρετικά ευαίσθητου χαρακτήρα, ικανό για τα πιο έντονα συναισθήματα και συγκινήσεις.

Ο ΝΟΥΣ

Αυτό είναι το τελευταίο απόκτημα του ανθρώπινου Πνεύματος, και στους περισσότερους ανθρώπους που δεν έχουν ακόμα συνηθίσει τον εαυτό τους σε μεθοδική, διαδοχική σκέψη, είναι απλώς ένα ατελές σύννεφο, που είναι διατεθειμένο κυρίως στην περιοχή του κεφαλιού. Κατά την εξέταση ενός προσώπου διορατικά φαίνεται, να υπάρχει ένας κενός χώρος στο κέντρο

του μετώπου ακριβώς πάνω και ανάμεσα στα φρύδια. Μοιάζει με το μπλε μέρος μιας φλόγας αερίου. Αυτό είναι ο νους-ουσία που σκεπάζει το ανθρώπινο Πνεύμα, ή Εγώ, και έχει ειπωθεί στον συγγραφέα ότι ακόμη και ο πιο ταλαντούχος μάντης δεν μπορεί να διαπεράσει αυτό το πέπλο, που λέγεται ότι έχει αναφερθεί στην αρχαία Αίγυπτο ως «*το πέπλο της Ίσιδας*». Κανείς δεν μπορεί να το ανασηκώσει και να ζήσει, γιατί πίσω από αυτό το πέπλο είναι τα Άγια των Αγίων, ο ναός του σώματός μας, όπου το Πνεύμα είναι να μένει ασφαλές από κάθε εισβολή.

Για όσους δεν έχουν προηγουμένως μελετήσει τις βαθύτερες φιλοσοφίες, μπορεί να προκύψει το ερώτημα: Μα γιατί όλα αυτές οι διαιρέσεις; Ακόμη και η Αγία Γραφή μιλάει μόνο για τη ψυχή και το σώμα, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν την ψυχή και το Πνεύμα ότι είναι συνώνυμοι όροι. Μπορούμε να απαντήσουμε μόνο ότι η διαίρεση αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά είναι αναγκαία, και στηρίζεται πάνω σε γεγονότα στη φύση. Ούτε είναι σωστό να θεωρούμε την ψυχή και το Πνεύμα ως συνώνυμα. Ο ίδιος ο Παύλος μιλάει για το *φυσικό σώμα* το οποίο αποτελείται από φυσικές ουσίες: στερεές, υγρές, αέριες, και αιθέρες. Αναφέρει ένα *πνευματικό σώμα*, το όχημα του Πνεύματος, που αποτελείται από το μυαλό και το σώμα-επιθυμίας, και *το ίδιο το πνεύμα*, το οποίο ονομάζεται «*Ego»* (Εγώ), στα Λατινικά ή «*I»* (Εγώ) στα Αγγλικά.

Ο όρος *«I»* είναι μια εφαρμογή που μπορεί να γίνει μόνο από το ανθρώπινο πνεύμα του εαυτού του. Όλοι μας μπορεί να αποκαλέσουμε ένα σκυλί, σκύλο, ή μπορούμε να αποκαλέσουμε ένα τραπέζι, τραπέζι, καθώς και κάθε άλλος μπορεί να εφαρμόσει το ίδιο όνομα με το σκυλί και με το τραπέζι, αλλά μόνο ένα ανθρώπινο ον μπορεί να ονομαστεί *«I».* Μόνο αυτός

ο ίδιος μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτή την πιο αποκλειστική από όλες τις λέξεις, *«Ι»,* γιατί ατή είναι το σήμα της αυτοσυνείδησης, η αναγνώριση από το ανθρώπινο πνεύμα του *ευατού* ως οντότητα, ξεχωριστή και πέρα από όλες τις άλλες.

Έτσι βλέπουμε ότι η σύσταση του ανθρώπου είναι πιο περίπλοκη από ό, τι φαίνεται επιφανειακά, και τώρα θα προχωρήσουμε για να παρατηρήσουμε την επίδραση πάνω σε αυτή την πολυσύνθετη ύπαρξη των διαφόρων συνθηκών της ζωής.

Κεφ. V

ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΟΡΑΤΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΚΑΙ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Στον κόσμο υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων. Στη μία κατηγορία τα ζωτικά και πυκνά σώματα είναι τόσο σταθερά στερεωμένα ώστε οι αιθέρες δεν μπορεί να εξαχθούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, αλλά παραμένουν με το πυκνό σώμα ανά πάσα στιγμή και κάτω από όλες τις συνθήκες, από τη γέννηση μέχρι το θάνατο. Αυτοί οι άνθρωποι είναι αναίσθητοι σε οποιαδήποτε υπεραισθητή όραση ή ήχους. Επομένως, είναι, συνήθως εξαιρετικά επιφυλακτικοί, και πιστεύουν ότι δεν υπάρχει τίποτα, εκτός από το τι οι *ίδιοι* μπορούν να δουν.
Υπάρχει και μια άλλη κατηγορία των ανθρώπων στους οποίους η σύνδεση μεταξύ των σωμάτων πυκνού και ζωτικού, είναι κατά το πλείστον χαλαρή, έτσι ώστε ο αιθέρας των ζωτικών τους σωμάτων δονείται σε υψηλότερο βαθμό από ότι έχουν αναφερθεί στην πρώτη κατηγορία. Αυτοί οι άνθρωποι είναι, συνεπώς, περισσότερο ή λιγότερο ευαίσθητοι στον πνευματικό κόσμο.

Αυτή η κατηγορία των ευαίσθητων μπορεί και πάλι να διαιρεθεί. Μερικοί είναι αδύναμοι χαρακτήρες, που κυριαρχούνται από τη θέληση των άλλων, με *αρνητικό* τρόπο,

ως μέντιουμ, που είναι το θήραμα των εξωσωματικών Πνευμάτων που επιθυμούν την απόκτηση ενός φυσικού σώματος, όταν έχουν χάσει το δικό τους κατά τον θάνατο.
Η άλλη κατηγορία των ευαίσθητων είναι ισχυροί *θετικοί* χαρακτήρες που ενεργούν μόνο από μέσα, σύμφωνα με τη δική τους θέληση. Μπορούν να αναπτυχθούν σε εκπαιδευμένους μάντεις, και να είναι οι κύριοι του εαυτού τους, αντί σκλάβοι ενός εξωσωματικού Πνεύματος. Σε ορισμένους ευαίσθητους και των δυο κατηγοριών είναι δυνατόν να εξαχθεί μέρος του αιθέρα που σχηματίζει το ζωτικό σώμα. Όταν ένα εξωσωματικό Πνεύμα αποκτά ένα υποκείμενο αυτής της φύσεως, αναπτύσσει το ευαίσθητο *μέσο* (Μέντιουμ) *υλοποίησης*.
Ο άνθρωπος που είναι ικανός να εξάγει το δικό του ζωτικό σώμα με μια πράξη θέλησης, γίνεται ένας πολίτης των δύο κόσμων, ανεξάρτητος και ελεύθερος. Αυτοί είναι συνήθως γνωστοί ως *αόρατοι βοηθοί*. Υπάρχουν ορισμένες άλλες μη φυσιολογικές συνθήκες όπου το ζωτικό σώμα και το πυκνό σώμα διαχωρίζονται πλήρως ή εν μέρει, όπως για παράδειγμα, αν έχουμε τοποθετήσει το άκρου μας σε μια μη άνετη θέση, έτσι ώστε η κυκλοφορία του αίματος να σταματά. Τότε, μπορούμε να δούμε το αιθερικό άκρο να κρέμεται κάτω από το ορατό άκρο ως μια γυναικεία κάλτσα. Όταν αποκαταστήσουμε την κυκλοφορία και το αιθερικό άκρο αναζητά να εισέλθει στη θέση του, είναι αισθητή μια ακανθώδης αίσθηση, λόγω του γεγονότος ότι τα μικρά ρεύματα της δύναμης, τα οποία εκπέμπουν όλα μέσα από τον αιθέρα, επιδιώκουν να διαπεράσουν τα μόρια του άκρου και τα ανακατεύουν σε ανανεωμένη δόνηση. Όταν ένα άτομο πνίγεται, το ζωτικό σώμα χωρίζει επίσης από το πυκνό όχημα και το περιστατικό του έντονου ακανθώδη πόνου, οφείλεται επίσης στην αιτία που αναφέρθηκε.

Ενώ είμαστε ξύπνιοι και ασχολούμαστε με την εργασία μας στον Φυσικό Κόσμο, το σώμα επιθυμίας και το μυαλό διαπερνούν και τα δύο, τόσο το πυκνό όσο και το ζωτικό σώμα, και υπάρχει ένας συνεχής πόλεμος μεταξύ της φύσης επιθυμίας και του ζωτικού σώματος. Το ζωτικό σώμα ασχολείται συνεχώς με την δημιουργία του ανθρώπινου οργανισμού, ενώ οι παρορμήσεις του σώματος επιθυμίας έχουν την τάση να κουράζονται και να το διασπούν. Σταδιακά, κατά τη διάρκεια της ημέρας, το ζωτικό σώμα χάνει έδαφος από τις επιθέσεις του σώματος επιθυμίας, σιγά σιγά συσσωρεύονται δηλητήρια της φθοράς, και η ροή του ζωτικού υγρού γίνεται όλο και πιο υποτονική μέχρι που στο τέλος είναι ανίκανο να κινήσει τους μύες. Το σώμα τότε αισθάνεται βαρύ και έχει υπνηλία. Στο τέλος το ζωτικό σώμα καταρρέει, όπως ήταν. Τα μικρά ρεύματα της δύναμης που διαπερνούν κάθε άτομο φαίνεται να μαραίνονται, και το Εγώ αναγκάζεται να εγκαταλείψει το σώμα για τις επανορθωτικές δυνάμεις του ύπνου.

Όταν ένα κτίριο ερειπώνεται και πρέπει να αποκατασταθεί και να *επισκευαστεί* σε βάθος, οι ενοικιαστές πρέπει να βγουν έξω για να αφήσουν στους εργάτες να έχουν ελεύθερο πεδίο. Έτσι, επίσης, όταν το κτίριο του Πνεύματος έχει καταστεί ακατάλληλο για περαιτέρω χρήση, θα πρέπει να αποσυρθεί από αυτήν. Καθώς το σώμα επιθυμίας είναι που προκάλεσε τη ζημιά, το λογικό συμπέρασμα είναι ότι, επίσης, πρέπει να αφαιρεθεί. Κάθε βράδυ, όταν το σώμα μας είναι κουρασμένο, τα υψηλότερα οχήματα αποσύρονται, και μόνο τα πυκνά και τα ζωτικά σώματα μείνουν επάνω στο κρεβάτι.

Μετά αρχίζει η διαδικασία αποκατάστασης και κρατά μια μεγαλύτερη διάρκεια, ανάλογα με τις περιπτώσεις.

Μερικές φορές, όμως, το κράτημα του σώματος επιθυμίας πάνω στα πυκνότερα οχήματα μας είναι τόσο ισχυρό που αρνείται να το αφήσει να πάει. Όταν έχει γίνει τόσο ενδιαφερόμενο για τις εργασίες της ημέρας, συνεχίζει να στοχάζεται πάνω τους μετά την κατάρρευση του φυσικού σώματος, και ίσως μόνο το μισό έχει εξαχθεί από το εν λόγω όχημα. Τότε μπορεί να μεταδώσει εικόνες και ήχους του Κόσμου Επιθυμίας στον εγκέφαλο. Αλλά, καθώς οι συνδέσεις είναι απαραίτητα στραβές κάτω από αυτές τις συνθήκες, το αποτέλεσμα είναι τα πιο συγκεχυμένα όνειρα. Επιπλέον, καθώς το σώμα επιθυμία αναγκάζει την κίνηση, το πυκνό σώμα είναι πολύ ικανό να πετάξει, όταν το σώμα επιθυμίας δεν έχει εξαχθεί πλήρως. Εξ ου και ο ανήσυχος ύπνος που συνοδεύει συνήθως τα όνειρα μιας συγκεχυμένης φύσης.

Υπάρχουν φορές, βέβαια, που τα όνειρα είναι προφητικά και γίνονται πραγματικότητα, αλλά τέτοια όνειρα συμβαίνουν μόνο *μετά* την πλήρη εξαγωγή του σώματος επιθυμίας. Κάτω από συνθήκες όπου το Πνεύμα έχει δει κάποιο κίνδυνο, ίσως, που μπορεί να συμβεί, τότε εντυπωσιάζει το γεγονός πάνω στον εγκέφαλο *κατά τη στιγμή της αφύπνισης*.

Συμβαίνει, επίσης, ότι το Πνεύμα πηγαίνει σε μια πτήση ψυχής και παραλείπει να εκτελέσει το μέρος του έργου του της αποκατάστασης. Τότε το σώμα δεν θα είναι ικανό να εισέλθει εκ νέου το πρωί, και έτσι κοιμάται. Το Πνεύμα μπορεί έτσι να περιφέρεται μακριά για έναν αριθμό ημερών ή ακόμα και εβδομάδων, προτού εισέλθει ξανά στο φυσικό σώμα του και αναλάβει την κανονική ρουτίνα των εναλλαγών εγρήγορσης και ύπνου. Η κατάσταση αυτή ονομάζεται *έκσταση* (ή ύπνωση) *trance,* και το Πνεύμα μπορεί να θυμηθεί κατά την επιστροφή του, τι έχει δει και ακούσει στο υπερφυσικό βασίλειο, ή μπορεί

να έχει ξεχάσει, ανάλογα με το στάδιο της ανάπτυξής του και το βάθος της κατάστασης έκστασης. Όταν η έκσταση είναι πολύ ελαφριά, το Πνεύμα είναι συνήθως παρόν μέσα στην αίθουσα, όπου το σώμα του βρίσκεται όλη την ώρα, και κατά την επιστροφή του στο σώμα θα είναι σε θέση να διηγηθεί σε όλους τους συγγενείς τι είπαν και έκαναν, ενώ το σώμα του βρισκόταν αναίσθητο όταν η έκσταση είναι βαθύτερη, το Πνεύμα που επιστρέφει, δεν θα έχει συνείδηση του τι συνέβη γύρω από το σώμα του, αλλά μπορεί να αφηγηθεί εμπειρίες από τον αόρατο κόσμο.

Πριν από μερικά χρόνια ένα κοριτσάκι, η Florence Bennett στο Kankakee, Ιλινόις, έπεσε σε μια τέτοια έκσταση. Επέστρεφε στο σώμα της κάθε λίγες ημέρες, αλλά έμενε μέσα μόνο λίγες ώρες κάθε φορά, όλη η έκσταση είχε διάρκεια τρεις εβδομάδες, πάνω κάτω.
Κατά τη διάρκεια των επιστροφών στο σώμα της, είπε στους συγγενείς ότι κατά την απουσίας της, της φάνηκε να είναι σε ένα μέρος που κατοικείται από όλους τους ανθρώπους που είχαν πεθάνει. Αλλά δήλωσε ότι κανένας από αυτούς δεν μίλησε για το θάνατο και κανείς ανάμεσά τους δεν φαινόταν να συνειδητοποιεί ότι ήταν νεκρός.
Μεταξύ αυτών που είχε δει ήταν ένας μηχανικός ατμομηχανών που είχε σκοτωθεί κατά λάθος. Το σώμα του ήταν παραμορφωμένο ατό το ατύχημα που προκάλεσε τον θάνατο του. Το κοριτσάκι τον αντιλήφθηκε εκεί να περπατά χωρίς τα χέρια, και με τραύματα επάνω στο κεφάλι του, το σύνολο των οποίων συμφωνούν με τα γεγονότα που συνήθως βλέπουν οι μυστικιστικοί ερευνητές.
Άτομα που έχουν πληγωθεί σε ατυχήματα συνεχίζουν με αυτό τον τρόπο, μέχρι να μάθουν ότι μια απλή επιθυμία να έχουν το σώμα ολόκληρο, θα τους δώσει ένα νέο βραχίονα ή άκρο.

Γιατί η ουσία-επιθυμία φορμάρεται πιο γρήγορα και εύκολα με τη σκέψη.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Μετά από ένα μεγαλύτερο ή μικρότερο χρονικό διάστημα έρχεται σε κάθε ζωή μια στιγμή, όταν οι εμπειρίες που μπορεί να κερδίσει ένα Πνεύμα από το σημερινό περιβάλλον του έχουν εξαντληθεί, και η ζωή καταλήγει σε θάνατο. Ο θάνατος μπορεί να είναι ξαφνικός και φαινομενικά απρόσμενος, όπως για παράδειγμα από σεισμό, από πεδίο μάχης, είτε από ατύχημα, όπως τον αποκαλούμε, αν και στην πραγματικότητα ο θάνατος δεν είναι ποτέ τυχαίος ή απρόβλεπτος από τις Ανώτερες Δυνάμεις. Ούτε ένα σπουργίτι πέφτει στο έδαφος, χωρίς θεϊκή βούληση. Υπάρχουν μαζί με τα μονοπάτια της ζωής χωρισμοί από τον δρόμο, όπως ήταν. Από τη μία πλευρά η κύρια γραμμή της ζωής συνεχίζει μπροστά, το άλλο μονοπάτι οδηγεί σε αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε ένα αδιέξοδο. Αν ο άνθρωπος πάρει το τελευταίο μονοπάτι, καταλήγει σύντομα στον θάνατο. Είμαστε εδώ στη ζωή για χάρη της απόκτησης εμπειρίας και κάθε ζωή έχει να καρπωθεί μια συγκεκριμένη συγκομιδή. Αν οργανώσουμε τη ζωή μας με τέτοιο τρόπο που να αποκτήσουμε τη γνώση που έχει ως στόχο να αποκτήσουμε, συνεχίζουμε στη ζωή, και ευκαιρίες διαφόρων ειδών έρχονται συνεχώς το δρόμο μας.

Αλλά αν τις παραμελήσουμε, και η ζωή εισέρχεται σε μονοπάτια που δεν είναι ιδιαίτερα εναρμονισμένα με την ατομική μας ανάπτυξη, θα ήταν χάσιμο χρόνου για να μας αφήσουν να μείνουμε σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Ως εκ τούτου, τα μεγάλα και σοφά Όντα που βρίσκονται πίσω από τη σκηνή της εξέλιξης, τερματίζουν τη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να

έχουμε μια νέα αρχή σε μια διαφορετική σφαίρα επιρροής. Ο Νόμος της Διατήρησης της Ενέργειας δεν περιορίζεται στον Φυσικό Κόσμο, αλλά λειτουργεί επίσης στα πνευματικά βασίλεια. Δεν υπάρχει τίποτα στη ζωή που δεν έχει τον σκοπό του. Κάνουμε λάθος να χλευάζουμε τις συνθήκες, δεν έχει σημασία πόσο διαφωνούμε. Θα πρέπει μάλλον να προσπαθούμε να μάθουμε τα μαθήματα που περιέχονται σε αυτές, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε μια μακρά και χρήσιμη ζωή. Κάποιος μπορεί να προβάλει αντιρρήσεις και να πει: «Εσύ είσαι ασυνεπής στις διδασκαλίες σου. Λες ότι πραγματικά δεν υπάρχει θάνατος; Ότι πάμε μια φωτεινότερη ύπαρξη, και ότι πρέπει να μάθουμε άλλα μαθήματα εκεί σε μια διαφορετική σφαίρα της χρησιμότητας! Γιατί τότε στόχος μας είναι να ζούμε μια μακρά ζωή»;

Είναι πολύ αλήθεια ότι κάνουμε αυτούς τους ισχυρισμούς, και είναι απόλυτα συνεπείς με τους άλλους ισχυρισμούς που μόλις αναφέρθηκαν. Ωστόσο, υπάρχουν διδάγματα που πρέπει να αντληθούν *εδώ* που δεν μπορεί να μαθευτούν στους άλλους κόσμους, και πρέπει να φέρουμε το φυσικό σώμα μέσα από τα άχρηστα χρόνια της παιδικής ηλικίας, μέσα από τη θερμή και παρορμητική νιότη, στην ωριμότητα του ανδρισμού ή της θηλυκότητας, προτού γίνει αληθινά πνευματικής χρήσης. Όσο περισσότερο ζήσουμε, μετά αφού έχει επιτευχθεί η ωριμότητα, όταν έχουμε αρχίσει να βλέπουμε από την σοβαρή πλευρά της ζωής και αρχίσαμε πραγματικά να αντλούμε διδάγματα που κάνουν για την ψυχή-ανάπτυξη, τόσο περισσότερη εμπειρία θα συγκεντρώνουμε και πλουσιότερη θα είναι η συγκομιδή μας. Στη συνέχεια, σε μια μεταγενέστερη ύπαρξη, θα είμαστε πολύ πιο προηγμένοι και ικανοί για την ανάληψη εργασιών που θα ήταν αδύνατο με μια βραχύτερη διάρκειας ζωή και εύρος της δραστηριότητας. Άλλωστε, για να πεθάνει ένας άνδρας στο

άνθος της ζωής του, είναι δύσκολο με μια γυναίκα και αυξανόμενη οικογένεια που αγαπά, με τις φιλοδοξίες του της μεγαλοσύνης ανεκπλήρωτες, με στρατιές φίλους γύρω του, καθώς και με συμφέροντα όλα επικεντρωμένα στο υλικό πεδίο της ύπαρξης. Είναι λυπηρό για την γυναίκα, της οποίας η καρδιά είναι συνδεδεμένη στο σπίτι και στα μικρά που έχει αναθρέψει να τα αφήσει, ίσως χωρίς κανέναν να τα φροντίζει. Να γνωρίζει ότι θα πρέπει να αγωνιστούν το δρόμο μόνα τους κατά τα πρώτα χρόνια, όταν χρειάζονται τρυφερή φροντίδα και ίσως να δούμε αυτά τα μικρά παιδιά να κακοποιούνται, και αυτή να μην μπορεί να σηκώσει ένα χέρι, παρόλο που η καρδιά της μπορεί να αιμορραγεί τόσο ελεύθερα όσο θα αιμορραγούσε όταν ήταν στη Γήινη της ζωή. Όλα αυτά τα πράγματα είναι λυπηρά, και *δεσμεύουν το πνεύμα στη γη* για πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από ότι το συνηθισμένο. Το εμποδίζουν να αποκομίσει τις εμπειρίες που θα πρέπει να αποκομίσει από την άλλη πλευρά του θανάτου, και το κάνουν επιθυμητό, μαζί με άλλους λόγους που ήδη αναφέρθηκαν, να ζήσει μια μακρά ζωή, πριν περάσει μπροστά.

Η διαφορά ανάμεσα σε εκείνους που έφυγαν σε μια ώριμη ηλικία και ενός που αφήνει αυτή την Γη στο άνθος της ζωής του, μπορεί να απεικονισθεί με τον τρόπο με τον οποίο προσκολλάται ο σπόρος σε ένα φρούτο σε μια άγουρη κατάσταση. Ένα μεγάλο μέρος δύναμης είναι απαραίτητο για να σχίσει το κουκούτσι από ένα πράσινο ροδάκινο. Έχει ένα τέτοιο επίμονο κράτημα πάνω στο φρούτο, που σχίζεται ο πολτός και κολλιούνται σε αυτό αποκόμματα του πολτού, όταν απομακρυνθεί με δύναμη. Έτσι, επίσης, το Πνεύμα προσκολλάται στη σάρκα στο μέσο της ζωής και ένα ορισμένο μέρος του ενδιαφέροντος υλικού παραμένει και το δεσμεύει στη Γη μετά τον θάνατο. Από την άλλη πλευρά, όταν μια ζωή

έχει ζήσει στο έπακρο, όταν το πνεύμα είχε τον χρόνο να πραγματοποιήσει τις φιλοδοξίες του ή για να μάθει τη ματαιότητα τους, όταν τα καθήκοντα της ζωής έχουν σπαταληθεί και οι τύψεις της συνειδήσεως έχουν εργαστεί πάνω στον άνθρωπο και του έχουν δείξει τα λάθη του, όταν, στην πραγματικότητα, το Πνεύμα έχει μάθει τα μαθήματα της ζωής, καθώς πρέπει να έρθει σε μεγάλη ηλικία, τότε μπορεί να παρομοιαστεί με το σπόρο του ώριμου φρούτου που πέφτει έξω καθαρός, χωρίς ίχνος σάρκας κολλημένης πάνω του, τη στιγμή που ο πολτός που το περιέχει ανοίγει. Ως εκ τούτου, ας πούμε, όπως και πριν, εκείνη τη σκέψη ότι υπάρχει μια φωτεινότερη ύπαρξη σε απόθεμα για εκείνους που έχουν ζήσει καλά, ωστόσο, είναι καλύτερο να ζήσουν μια μακρά ζωή και να την ζήσουν στη μέγιστη δυνατή έκταση της.

Επίσης, υποστηρίζουμε ότι δεν έχει σημασία όποιες μπορεί να είναι οι συνθήκες του θανάτου ενός ανθρώπου, ο θάνατος του δεν είναι τυχαίος. Είτε τον έχει προκαλέσει από δική του αμέλεια να αγκαλιάσει τις ευκαιρίες ανάπτυξης ή αλλιώς έζησε τη ζωή του στο μέγιστο δυνατόν. Υπάρχει μία εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα, και αυτή οφείλεται στην άσκηση του ανθρώπου του θείου προνομίου της παρεμβολής. Αν ζούσαμε σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα, εάν όλοι είχαμε αφομοιώσει τις εμπειρίες που σχεδιάστηκαν για την ανάπτυξή μας από τις Δημιουργικές Δυνάμεις, πρέπει να ζούσαμε για τον μέγιστο χρόνο, αλλά *εμείς οι ίδιοι* συνήθως συντομεύουμε τη ζωή μας με το να μην εκμεταλλευόμαστε τις ευκαιρίες. Συμβαίνει, επίσης, ότι *άλλοι άνθρωποι* μπορεί να συντομεύσουν τις ζωές μας και να τις αποκόψουν το ίδιο ξαφνικά όπως το λεγόμενο ατύχημα όπου οι *θεϊκοί κυβερνήτες* τερματίζουν τη ζωή μας εδώ. Με άλλα λόγια, ο φόνος, ή θανατηφόρα ατυχήματα που οφείλονται στην *ανθρώπινη απροσεξία* είναι στην

πραγματικότητα το μόνο τέλος στη ζωή που δεν προγραμματίστηκε από τους αόρατους ηγέτες της ανθρωπότητας. Κανένας δεν έχει ποτέ υποχρεωθεί να κάνει φόνο ή άλλο κακό, ή δεν θα μπορούσε να έρθει να τους μια δίκαιη τιμωρία για τις πράξεις τους. Ο Χριστός είπε ότι το κακό πρέπει να έρθει, αλλά *αλίμονο σε αυτόν από τον οποίο προέρχεται,* και για την εναρμόνιση αυτού με το νόμο της θείας δικαιοσύνης, «όπως ένας άνθρωπος έσπειρε, έτσι *πρέπει και ο ίδιος να καρπωθεί», πρέπει να υπάρξει τουλάχιστον απόλυτη ελεύθερη βούληση σχετικά με τις κακές πράξεις.*

Υπάρχουν επίσης περιπτώσεις όπου ένα άτομο ζει μια τέτοια πλήρη και καλή ζωή από τέτοια τεράστια οφέλη για την ανθρωπότητα και για τον εαυτό του, ώστε οι ημέρες του επιμηκύνονται πέρα από το απόλυτο, καθώς μικραίνουν από αμέλεια, αλλά οι περιπτώσεις αυτές είναι βεβαίως πολύ λίγες για να επιτρέψουν την κατοίκηση τους σε διάρκεια.

Σε περίπτωση που ο θάνατος δεν είναι ξαφνικός, όπως στην περίπτωση των ατυχημάτων, αλλά εμφανίζεται στο σπίτι μετά από μια ασθένεια, ήσυχα και ειρηνικά, τα πρόσωπα που πεθαίνουν συνήθως βιώνουν πάνω τους ένα πέσιμο, σαν ένα βαρύ πέπλο μεγάλου σκότους, πριν από τον τερματισμό της ζωής. Πολλοί περνούν έξω από το σώμα από την εν λόγω κατάσταση και δεν βλέπουν το φως πάλι μέχρι που να έχουν εισέλθει στις υπερφυσικές σφαίρες. Υπάρχουν πολλές άλλες περιπτώσεις, όμως, όπου το σκοτάδι ανασηκώνεται πριν από την τελική απελευθέρωση από το σώμα. Στη συνέχεια, το άτομο που πεθαίνει βλέπει και τους δύο κόσμους ταυτόχρονα, και είναι γνώστης της παρουσίας και των δύο, των νεκρών και των ζωντανών φίλων του.

Υπό αυτές τις συνθήκες, συμβαίνει πολύ συχνά ότι μια μητέρα βλέπει κάποια από τα παιδιά της που έχουν φύγει πιο μπροστά, και αυτή θα αναφωνήσει χαρούμενα: «Ω, είναι ο Γιαννάκης μου που στέκεται στα πόδια του κρεβατιού! Αλλά δεν έχει ο ίδιος μεγαλώσει!» Οι ζωντανοί συγγενείς μπορεί να αισθάνονται συγκλονισμένοι και ανήσυχοι, και να νομίζουν ότι η μητέρα πάσχει από παραισθήσεις, ενώ στην πραγματικότητα αυτή είναι πιο διορατική από ότι είναι οι ίδιοι. Εκείνη αντιλαμβάνεται εκείνους που έχουν περάσει πέρα από το πέπλο, που έχουν έρθει να την χαιρετήσουν και να την βοηθήσουν να νοιώσει σαν στο σπίτι της, στο νέο κόσμο που εισέρχεται.

Κάθε ανθρώπινη ύπαρξη είναι ένα άτομο, ξεχωριστό και χώρια από όλους τους άλλους, και καθώς οι εμπειρίες στη ζωή του καθενός διαφέρουν από εκείνες όλων των άλλων, στο διάστημα από την κούνια μέχρι τον τάφο, έτσι μπορούμε επίσης εύλογα να συναγάγουμε ότι είναι οι εμπειρίες του κάθε Πνεύματος, όταν περνά μέσα από τις πύλες της γέννησης και του θανάτου. Εμείς ανατυπώνουμε αυτό που φιλοδοξεί να είναι ένα πνευματικό μήνυμα που κοινοποιήθηκε από τον θανόντα καθηγητή James του Χάρβαρντ στο Πνευματικό Ναό της Βοστώνης, και στο οποίο ο ίδιος περιγράφει αισθήσεις που ένιωθε όταν περνούσε μέσα από την πύλη του θανάτου. Εμείς δεν εγγυόμαστε για την αυθεντικότητά του, όπως εμείς (ο συγγραφέας) δεν έχουμε διερευνήσει το θέμα προσωπικά.

Ο καθηγητής James είχε υποσχεθεί να επικοινωνήσει μετά το θάνατο με τους φίλους του σε αυτή τη ζωή, και όλος ο κόσμος της ψυχικής έρευνας ήταν και εξακολουθεί να είναι σε βάρδια για μια λέξη από αυτόν. Αρκετά μέντιουμ ισχυρίστηκαν ότι ο καθηγητής James έχει επικοινωνήσει μέσω αυτών, αλλά οι πιο

αξιοσημείωτες είναι αυτές που δίνονται μέσω του Ναού του Πνεύματος της Βοστώνης ως εξής:

«Και αυτός είναι ο θάνατος, μόνο να κοιμηθείς, μόνο να ξυπνάς το πρωί και να γνωρίζεις ότι όλα είναι καλά. Δεν είμαι νεκρός μόνο ανυψωμένος».

«Μόνο γνωρίζω ότι βίωσα ένα μεγάλο σοκ μέσα σε ολόκληρο το σύστημα μου, σαν κάποιος πανίσχυρος δεσμό χωρίστηκε στα δύο. Για μια στιγμή ήμουν ζαλισμένος και έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν ξύπνησα βρήκα τον εαυτό μου να στέκεται δίπλα στο παλιό μου σώμα που με είχε υπηρετήσει πιστά και καλά. Να πω ότι ξαφνιάστηκα θα εξέφραζε μόνο ανεπαρκώς την αίσθηση που ενθουσίασε την ίδια την ύπαρξή μου, και κατάλαβα ότι κάποια θαυμάσια αλλαγή είχε γίνει. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι το σώμα μου ήταν περιτριγυρισμένο από πολλούς από τους φίλους μου, και μια ανεξέλεγκτη επιθυμία με κατέλαβε να μιλήσω και να τους αγγίξω ώστε να μπορούσαν να ξέρουν ότι εξακολουθούσα ακόμα να ζω. Πλησιάζοντας λίγο πιο κοντά σε αυτό που ήταν τόσο και όμως ανόμοιο με τον εαυτό μου, άπλωσα το χέρι μου και τους άγγιξα, αλλά δεν εισακούστηκα».

«Τότε ήταν ότι η πλήρης σημασία της μεγάλης αλλαγής που έλαβε χώρα έλαμψε πάνω στις αισθήσεις μου που πρόσφατα είχαν ξυπνήσει. Τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι ένα αδιαπέραστο εμπόδιο με διαχώριζε από τους αγαπημένους μου στη Γη, και ότι αυτή η μεγάλη αλλαγή η οποία είχε λάβει μέρος, ήταν πράγματι ο θάνατος. Μια αίσθηση κόπωσης και λαχτάρας για ξεκούραση με κατέλαβε. Έμοιαζε να μεταφέρομαι μέσα στο διάστημα, και έχασα τις αισθήσεις μου, να ξυπνήσω σε μια

χώρα τόσο διαφορετική αλλά και τόσο παρόμοια με εκείνη που είχα πρόσφατα αφήσει.. Δεν ήταν δυνατό για μένα να περιγράψω τις αισθήσεις μου όταν ανέκτησε και πάλι τη συνείδηση μου και κατάλαβα ότι, αν και νεκρός, ήμουν ακόμα ζωντανός».

«Όταν για πρώτη φορά συνειδητοποίησα το νέο μου περιβάλλον ξεκουραζόμουν σε ένα όμορφο άλσος, και συνειδητοποίησα όπως ποτέ άλλοτε τί ήταν να είσαι σε ειρήνη με τον εαυτό μου και με όλον τον κόσμο».

«Ξέρω μόνο ότι με πολύ μεγάλη δυσκολία θα μπορούσα να εκφράσω σε εσάς τα αισθήματα μου, αφού συνειδητοποίησα πλήρως ότι ξύπνησα σε μια νέα ζωή. Όλα ήταν ήσυχα, κανένας ήχος δεν έσπαγε τη σιωπή. Σκοτάδι με είχε περικυκλώσει. Στην πραγματικότητα, φαινόμουν να ήμουν βυθισμένος μέσα σε μια βαριά ομίχλη, πέραν από την οποία το βλέμμα μου δεν μπορούσε να διαπεράσει. Σύντομα στο βάθος διέκρινα μια αμυδρή αχτίδα φωτός, η οποία με πλησίαζε αργά, και τότε, με κατάπληξη και χαρά μου, είδα το πρόσωπο αυτής που ήταν το αστέρι καθοδήγησής μου κατά τις πρώτες ημέρες της ζωής μου στη γη».

Ένα από τα πιο λυπηρά θεάματα που μαρτυρούνται από τον μάντη στο νεκροκρέβατο είναι τα βασανιστήρια στα οποία θα υποβάλλουμε συχνά τους ετοιμοθάνατους φίλους μας, λόγω της άγνοιας για το πώς να τους φροντίζουμε σε αυτή την κατάσταση. Έχουμε μια επιστήμη της γέννησης. Μαιευτήρες που έχουν εκπαιδευτεί για πολλά χρόνια στο επάγγελμά τους και έχουν αναπτύξει μια θαυμάσια ικανότητα να βοηθούν τον

μικρό ξένο σε αυτόν τον κόσμο. Έχουμε, επίσης, εκπαιδευμένες νοσοκόμες συνοδούς στη μητέρα και το παιδί, η εφευρετικότητα των λαμπρών μυαλών εστιάζεται στο πρόβλημα του πώς να κάνουν τη μητρότητα πιο εύκολη. Ούτε οι πόνοι ούτε τα χρήματα τσιγκουνεύονται σε αυτές τις ευεργετικές προσπάθειες για εκείνον που δεν έχουμε δει ποτέ. Αλλά όταν ο φίλος μιας ζωής, ο άνθρωπος που έχει υπηρετήσει τον όμοιο του καλά και ευγενικά στο επάγγελμα, κράτος, ή την εκκλησία, είναι να αποχωρήσει από την σκηνή των κόπων του για ένα νέο πεδίο δραστηριότητας, όταν η γυναίκα, η οποία εργάστηκε σε όχι λιγότερο καλό σκοπό, στην ανατροφή μιας οικογένειας για να λάβει μέρος στο έργο του κόσμου, θα πρέπει να αφήσει αυτό το σπίτι και την οικογένεια, όταν κάποιος τον οποίον έχουμε αγαπήσει όλη μας τη ζωή πρόκειται να μας πει το τελικό αντίο, στεκόμαστε δίπλα, εντελώς χαμένοι στο πώς να βοηθήσουμε. Ίσως ακόμα και να κάνουμε τα πράγματα πολύ πιο επιζήμια για την άνεση και την ευημερία αυτού του αναχωρεί.

Μάλλον δεν υπάρχει καμία μορφή βασανιστηρίων που πιο συχνά προκαλείται στον ετοιμοθάνατο από αυτή που προκαλείται από τη χορήγηση διεγερτικών. Τέτοια φίλτρα έχουν ως αποτέλεσμα να τραβούν το Πνεύμα που αναχωρεί μέσα στο σώμα του με τη δύναμη ενός καταπέλτη, να παραμένει και να υποφέρει για κάποιο μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Οι ερευνητές των συνθηκών για το πέραν έχουν ακούσει πολλά παράπονα για τέτοια μεταχείριση. Όταν φαίνεται ότι ο θάνατος θα προκύψει αναπόφευκτα, ας μην επιθυμούμε εγωιστικά να κρατήσει ένα Πνεύμα που αναχωρεί λίγο περισσότερο για να μας παρακινεί να επιβάλλουμε τέτοια βασανιστήρια επάνω τους. Ο νεκροθάλαμος θα πρέπει να είναι ένα μέρος της απόλυτης σιγής, ένα μέρος της ειρήνης και της προσευχής, γιατί την ώρα εκείνη, και *τρεις και μισή ημέρες μετά την τελευταία*

αναπνοή, το Πνεύμα περνά μέσα από μια Γεθσημανή και χρειάζεται όλη τη βοήθεια που μπορεί να δοθεί. Η αξία της ζωής που μόλις έχει περάσει εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις συνθήκες που επικρατούν γύρω από το σώμα. Μάλιστα, ακόμη και οι συνθήκες της μελλοντικής του ζωής επηρεάζονται από τη στάση μας κατά τη διάρκεια αυτού του χρόνου, έτσι ώστε αν ποτέ ήμασταν οι φύλακες άγγελοι του αδελφού μας στη ζωή, είμαστε χίλιες φορές περισσότερο στο θάνατο.

Μεταθανάτιες εξετάσεις, ταρίχευση, και η καύση των νεκρών κατά τη διάρκεια της περιόδου που αναφέρεται, όχι μόνο διαταράσσουν το πέρασμα του Πνεύματος ψυχικά, αλλά ακόμη παράγουν ένα ορισμένο ποσό του πόνου, που εξακολουθεί να υπάρχει μια μικρή σύνδεση με το όχημα που απορρίφθηκε. Εάν υγειονομικοί νόμοι απαιτούν από εμάς να εμποδίσουμε την αποσύνθεση διατηρώντας έτσι το σώμα για την καύση, μπορεί να συσκευασθεί σε πάγο μέχρι να περάσουν οι τρεις και μισή ημέρες. Μετά από αυτό τον χρόνο, το Πνεύμα δεν θα υποφέρει, άσχετα με το τι θα συμβεί στο σώμα.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

Δεν έχει σημασία πόσο καιρό θα μπορούσαμε να κρατήσουμε το Πνεύμα έξω από το πέρασμα, ωστόσο, επιτέλους θα έρθει μια στιγμή που κανένα διεγερτικό δεν μπορεί να το κρατήσει και η τελευταία του πνοή σύρεται . Στη συνέχεια, η ασημένια χορδή για τη οποία η Αγία Γραφή μιλάει, και η οποία κρατά τα υψηλότερα και χαμηλότερα οχήματα μαζί, κουμπώνει στην καρδιά και κάνει το όργανο αυτό, να σταματήσει. Αυτή η ρήξη απελευθερώνει το ζωτικό σώμα, και αυτό, με το σώμα-επιθυμία

και το μυαλό, επιπλέει πάνω από το ορατό σώμα για μία έως τρεις και μισή ημέρες, ενώ το Πνεύμα ασχολείται με την αναθεώρηση της προηγούμενης ζωής, ένα εξαιρετικά σημαντικό μέρος της μεταθανάτιας εμπειρίας. Πάνω στην επανεξέταση αυτή εξαρτάται ολόκληρη η ύπαρξή της, από τον θάνατο σε μια νέα γέννηση.

Μπορεί να προκύψει το ερώτημα στο μυαλό του μαθητή: «Πώς μπορούμε να επανεξετάσουμε το παρελθόν της ζωής μας από την κούνια μέχρι τον τάφο, όταν δεν θυμόμαστε καν τι κάναμε πριν από ένα μήνα; Για να σχηματίσουμε μια σωστή βάση για τη μελλοντική μας ζωή, αυτή το αρχείο πρέπει να είναι πολύ ακριβές, αλλά ακόμη και η καλύτερη μνήμη είναι ελαττωματική». Όταν κατανοήσουμε τη διαφορά μεταξύ της συνειδητής και υποσυνείδητης μνήμης και τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η τελευταία, η δυσκολία εξαφανίζεται. Αυτή η διαφορά και ο τρόπος με τον οποίο η υποσυνείδητη μνήμη κρατά ένα ακριβές αρχείο των εμπειριών της ζωής μας μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή από μια παράδειγμα, ως εξής:

Όταν πάμε σε ένα χωράφι και να δούμε το γύρω τοπίο, δονήσεις στον αιθέρα μεταφέρουν σε μας μια εικόνα για τα πάντα μέσα στο εύρος της όρασης μας. Είναι τόσο λυπηρό, όπως είναι αλήθεια, ωστόσο, ότι «έχουμε μάτια και δεν βλέπουμε», όπως είπε ο Σωτήρας. Αυτές οι δονήσεις προσκρούουν πάνω στον αμφιβληστροειδή χιτώνα των ματιών μας, ακόμα και στις μικρότερες λεπτομέρειες, αλλά συνήθως δεν διεισδύουν στη συνείδηση μας, και ως εκ τούτου δεν τις θυμόμαστε. Ακόμη και οι πιο ισχυρές εντυπώσεις εξασθενίζουν με το πέρασμα του χρόνου, έτσι ώστε να μην μπορούμε να τις ανακαλέσουμε πίσω κατά βούληση όταν αποθηκεύονται στη συνειδητή μνήμη μας.

Όταν ένας φωτογράφος πηγαίνει μακριά με τη φωτογραφική μηχανή του, τα αποτελέσματα τα οποία είχε αποκτήσει είναι διαφορετικά. Οι δονήσεις του αιθέρα που προέρχονται από όλα τα πράγματα πάνω στα οποία επικεντρώνεται φωτογραφική του μηχανή, διαβιβάζουν στην ευαίσθητη πλάκα μια εντύπωση του τοπίου, πιστή στην παραμικρή λεπτομέρεια. Μάλιστα, σημειώστε αυτό καλά, αυτή η αληθινή και ακριβής εικόνα δεν εξαρτάται στο κατά πόσο ο φωτογράφος είναι προσεκτικός ή όχι. Θα παραμείνει πάνω στην πλάκα και μπορεί να αναπαραχθεί κάτω από κατάλληλες συνθήκες. Τέτοια είναι η υποσυνείδητη μνήμη, και δημιουργείται αυτόματα από τον καθένα από εμάς κατά τη διάρκεια κάθε στιγμής του χρόνου, ανεξάρτητα από τη θέλησή μας, με τον ακόλουθο τρόπο.

Από την πρώτη ανάσα κατά τη γέννηση μας μέχρι τον τελευταίο ρόγχο του θανάτου μας, εισπνέουμε αέρα ο οποίος είναι επιφορτισμένος με εικόνες από το περιβάλλον μας, και ο ίδιος αιθέρας που φέρει αυτήν την εικόνα στον αμφιβληστροειδή χιτώνα του ματιού μας, εισπνέεται στους πνεύμονες μας, από όπου εισέρχεται στο αίμα. Έτσι φθάνει την καρδιά σε εύθετο χρόνο. Στην αριστερή κοιλία αυτού του οργάνου, πλησίον της κορυφής, υπάρχει ένα μικρό άτομο που είναι ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένο και το οποίο παραμένει στο σώμα σε όλη τη διάρκεια της ζωής. Διαφέρει από την άποψη αυτή από όλα τα άλλα άτομα που έρχονται και φεύγουν, γιατί είναι η συγκεκριμένη ιδιότητα του Θεού, και ένα ειδικό Πνεύμα. Αυτό το άτομο μπορεί να ονομάζεται το βιβλίο του Καταγράφοντος Αγγέλου, γιατί όσο το αίμα περνά μέσα από την καρδιά, κύκλο μετά τον κύκλο, οι εικόνες των καλών και των κακών πράξεων μας, χαράσσονται επάνω, με τη μικρότερη λεπτομέρεια. Αυτό το αρχείο μπορεί να ονομασθεί υποσυνείδητη μνήμη. Αποτελεί τη βάση της μελλοντικής ζωής

μας, όταν αναπαράγονται ως ένα πανόραμα ακριβώς μετά το θάνατο. Με την απομάκρυνση του ατόμου σπόρων -το οποίο αντιστοιχεί στην ευαισθητοποιημένη πλάκα σε μια φωτογραφική μηχανή- το ανακλαστικός αιθέρας του ζωτικού σώματος χρησιμεύει ως μια εστία, και καθώς η ζωή ξετυλίγεται σιγά-σιγά, προς τα πίσω, από τον θάνατο στη γέννηση, οι εικόνες αυτών χαράσσονται στο σώμα επιθυμία, το οποίο θα είναι το όχημά μας κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στο Καθαρτήριο και ο Πρώτος Ουρανός, όπου το κακό έχει εξαλειφθεί και το καλό αφομοιωθεί, έτσι ώστε σε μια μελλοντική ζωή το Καθαρτήριο μπορεί να χρησιμεύσει ως *συνείδηση* να αποτρέπει τον άνθρωπο από το να επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος, και ο Πρώτος Ουρανός θα τον ωθήσει σε μεγαλύτερο καλό.

Ένα φαινόμενο παρόμοιο με το πανόραμα της ζωής συνήθως λαμβάνει χώρα όταν ένα πρόσωπο πνίγεται. Οι άνθρωποι που έχουν αναβιώσει μιλούν έχοντας δει ολόκληρη τη ζωή τους σε *μια αστραπή*. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι υπό αυτές τις συνθήκες το ζωτικό σώμα αφήνει επίσης το πυκνό σώμα. Φυσικά δεν υπάρχει ρήξη της ασημένιας χορδής, διαφορετικά η ζωή δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί. Απώλεια των αισθήσεων ακολουθεί γρήγορα τον πνιγμό, ενώ κατά τη μεταθανάτιο αναθεώρηση, η συνείδηση συνεχίζεται μέχρι που το ζωτικό σώμα να καταρρεύσει με τον ίδιο τρόπο που το κάνει όταν πηγαίνουμε για ύπνο. Τότε, η συνείδηση παύει για λίγο και το πανόραμα τερματίζεται. Ως εκ τούτου, επίσης, ο χρόνος που καταλαμβάνεται από το πανόραμα ποικίλλει με τα διαφορετικά πρόσωπα, σύμφωνα με το αν το ζωτικό σώμα ήταν δυνατό και υγιές, ή αν είχε γίνει λεπτό και αδυνατισμένο από παρατεταμένη ασθένεια. Όσο μεγαλύτερος είναι ο χρόνος που δαπανάται στην αναθεώρηση, και όσο πιο ήσυχο και γαλήνιο το περιβάλλον, τόσο βαθύτερη θα είναι η χάραξη δια καυτηριασμού που γίνεται

στο σώμα της επιθυμίας. Όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτό έχει μια πολύ σημαντική και εκτεταμένη επίπτωση, γιατί τότε τα βάσανα που το Πνεύμα θα βιώσει στο Καθαρτήριο, λόγω των κακών συνηθειών και παραπτωμάτων θα είναι κατά πολύ πιο έντονες από ό, τι αν υπάρχει μόνο μια μικρή αποτύπωση, και σε μια μελλοντική ζωή η ακόμα μικρή φωνή της συνείδησης θα προειδοποιεί πολύ πιο επίμονα ενάντια στα λάθη που προκάλεσαν τα δεινά του παρελθόντος.

Όταν οι συνθήκες είναι τέτοιες κατά το χρόνο του θανάτου, ώστε το Πνεύμα να διαταράσσεται από εξωτερικές συνθήκες, όπως για παράδειγμα η φασαρία και αναταραχή της μάχης, οι οδυνηρές συνθήκες ενός ατυχήματος, ή οι υστερικοί θρήνοι των συγγενών, η απόσπαση της προσοχής το αποτρέπει από την πραγματοποίηση ενός κατάλληλου βάθους στην χάραξη στο σώμα της επιθυμίας.

Κατά συνέπεια, η μεταθανάτιος ύπαρξή του γίνεται ασαφής και ανούσια. Το Πνεύμα δεν συλλέγει τους καρπούς της εμπειρίας όπως θα έπρεπε να είχε πράξει αν περνούσε έξω από το σώμα ειρηνικά και υπό κανονικές συνθήκες. Θα ήταν, συνεπώς, χωρίς κίνητρο για το καλό σε μια μελλοντική ζωή, και θα έχανε την προειδοποίηση ενάντια στο κακό που θα μπορούσε να δώσει μια βαθιά χάραξη του πανοράματος της ζωής.

Έτσι η ανάπτυξή της θα επιβραδυνθεί σε ένα πολύ σημαντικό βαθμό, αλλά οι ευεργετικές Δυνάμεις που είναι επιφορτισμένες με την εξέλιξη, λαμβάνουν ορισμένα μέτρα για να αντισταθμισθεί η άγνοια της συμπεριφοράς μας για τον τεθνεώτα και άλλες δυσάρεστες συνθήκες που αναφέρθηκαν. Ποια είναι αυτά τα βήματα, θα τα συζητήσουμε κατά την εξέταση της ζωής των παιδιών στον ουρανό.

Προς το παρόν ας είναι αρκετό να πούμε ότι στο βασίλειο του Θεού, κάθε κακό μεταλλάσσεται πάντα σε ένα μεγαλύτερο καλό, παρόλο που η διαδικασία δεν μπορεί να είναι αμέσως εμφανής.

ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ

Κατά τη διάρκεια της ζωής η κατάρρευση του ζωτικού σώματος τη νύχτα τερματίζει την άποψή μας για τον κόσμο γύρω μας και μας κάνει να χάνουμε τον εαυτό μας στην απώλεια των αισθήσεων του ύπνου. Όταν το ζωτικό σώμα καταρρέει ακριβώς μετά το θάνατο, και τερματίζεται το πανόραμα της ζωής, χάνουμε επίσης τη συνείδηση για ένα χρονικό διάστημα που ποικίλλει ανάλογα με το άτομο. Ένα σκοτάδι φαίνεται να πέφτει επάνω στο Πνεύμα. Στη συνέχεια μετά από λίγο ξυπνά και αρχίζει αμυδρά να αντιλαμβάνεται το φως του άλλου κόσμου, αλλά μόνο σταδιακά είναι που συνηθίζει στις αλλαγμένες συνθήκες. Είναι μια εμπειρία παρόμοια με αυτή που έχουμε όταν βγαίνουμε από ένα σκοτεινό δωμάτιο στο φως του ήλιου, που μας τυφλώνει με τη λαμπρότητα του, μέχρις ότου οι κόρες των ματιών μας έχουν συνηθίσει, ώστε να επιτρέπουν μια ποσότητα του φωτός υποφερτή στον οργανισμό μας.

Αν κάτω από μια τέτοια κατάσταση γυρίσουμε στιγμιαία από το λαμπρό φως του ήλιου και κοιτάξουμε πίσω στο σκοτεινό δωμάτιο, τα αντικείμενα εκεί θα είναι πολύ πιο απλά στην όραση μας από ό, τι τα πράγματα έξω από τα οποία φωτίζονται από τις ισχυρές ακτίνες του Ήλιου. Το ίδιο επίσης, είναι με το Πνεύμα, όταν για πρώτη φορά έχει απελευθερωθεί από το σώμα, αντιλαμβάνεται αξιοθέατα, σκηνές, και ήχους του υλικού κόσμου που έχει μόλις αφήσει, πολύ πιο εύκολα από ότι παρατηρεί τα αξιοθέατα του κόσμου στον οποίον εισέρχεται.

Άξιο λόγου στην *ωδή της αθανασίας* παρατηρείται μια παρόμοια κατάσταση στην περίπτωση των νεογέννητων παιδιών, τα οποία είναι όλα διορατικά και πολύ πιο ξύπνια στον πνευματικό κόσμο, παρά σε αυτό το παρόν πεδίο της ύπαρξης.

Κάποια χάνουν την πνευματική όραση πολύ νωρίς, άλλοι την διατηρούν για πολλά χρόνια, και μερικά την κρατούν για όλη τους τη ζωή, αλλά όπως η γέννηση ενός παιδιού είναι ο πνευματικός θάνατος στον πνευματικό κόσμο και διατηρεί την πνευματική όραση για κάποιο χρόνο, έτσι και ο θάνατος εδώ είναι μια γέννηση στο πνευματικό πεδίο, και ο πρόσφατα νεκρός διατηρεί μια συνείδηση αυτού του κόσμου για κάποιο χρονικό διάστημα μετά την εξαφάνιση.

Όταν κάποιος ξυπνά στο Κόσμο της Επιθυμίας αφού περάσει από τις προαναφερθείσες εμπειρίες, η γενική αίσθηση φαίνεται να είναι μια αίσθηση ανακούφισης από ένα βαρύ φορτίο, ένα συναίσθημα ίσως παρόμοιο με εκείνο ενός δύτη που περιβάλλεται από ένα βαρύ κοστούμι από καουτσούκ, ένα βαρύ ορειχάλκινο κράνος πάνω στο κεφάλι του, μολυβένια πέλματα κάτω από τα πόδια του, και μεγάλα βάρη μολύβδου πάνω στο στήθος του και στη πλάτη, περιορισμένος στις επιχειρήσεις του στο βυθό του ωκεανού με ένα μικρό μήκος σωλήνα αέρα, και είναι σε θέση να κινηθεί μόνο αδέξια και με δυσκολία. Όταν μετά την εργασία της ημέρας τέτοιος άνθρωπος ανασύρεται στην επιφάνεια και αφαιρεί από τον εαυτό του τα βαριά ρούχα του και κινείται με την ευκολία που απολαμβάνουμε εδώ, θα πρέπει σίγουρα να αντιμετωπίζει μια αίσθηση μεγάλης ανακούφισης. Κάτι τέτοιο γίνεται αισθητό από το Πνεύμα όταν έχει απεκδυθεί το θνητό πηνίο και είναι σε θέση να περιφέρεται σε όλο τον κόσμο, αντί να περιορίζεται στο στενό περιβάλλον που το δεσμεύει πάνω στη γη.

Υπάρχει επίσης ένα αίσθημα ανακούφισης για όσους ήταν άρρωστοι. Η ασθένεια, όπως την ξέρουμε, δεν υπάρχει εκεί.. Ούτε είναι απαραίτητο να αναζητηθεί τροφή και καταφύγιο, γιατί σε αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει ούτε ζέστη ούτε κρύο. Παρ 'όλα αυτά, υπάρχουν πολλοί στην καθαρτήρια περιοχή που πηγαίνουν σε όλες τις ενοχλήσεις της οικοκυρικής, τρώγοντας και πίνοντας, όπως ακριβώς κάνουμε εδώ. Ο George du Maurier στο μυθιστόρημά του, *Peter Ibbetson*, δίνει μια πολύ καλή ιδέα για αυτή την κατάσταση, στη ζωή του που έζησε μεταξύ του ήρωα και την Κοντέσας των Πύργων. Αυτό το μυθιστόρημα απεικονίζει επίσης υπέροχα ότι έχει ειπωθεί για την υποσυνείδητη μνήμη, γιατί ο George du Maurier κάπου, με κάποιο τρόπο ανακάλυψε μια εύκολη μέθοδο, την οποία μπορεί να εφαρμόσει ο καθένας να κάνει ότι ο ίδιος αποκαλεί «ονειρεμένη αλήθεια». Παίρνοντας μια συγκεκριμένη θέση πηγαίνοντας για ύπνο, είναι δυνατόν, μετά από λίγη εξάσκηση, να υποχρεώσουμε την εμφάνιση, σε ένα όνειρο, κάθε σκηνή *στην προηγούμενη μας ζωή,* που θέλουμε να ζήσουμε ξανά. Το βιβλίο αξίζει να διαβαστεί καλά, σχετικά με αυτό το θέμα.

Όταν ένα φλογερό νεφέλωμα έχει σχηματιστεί στον ουρανό και αρχίζει να περιστρέφεται, μια μικρή ύλη στο κέντρο, όπου η κίνηση είναι πιο αργή, αρχίζει να κρυσταλλώνεται. Όταν έχει φτάσει σε μια ορισμένη πυκνότητα, πιάνεται στην δίνη, και στροβιλίζεται κοντύτερα, και κοντύτερα στο εξωτερικό άκρο του τι έχει, μέχρι εκείνη τη στιγμή, γίνει ο ισημερινός ενός περιστρεφόμενου πλανήτη. Τότε εκσφενδονίζεται στο διάστημα και απορρίπτεται από την οικονομία του περιστρεφόμενου Ήλιου.

Αυτή η διαδικασία δεν επιτυγχάνεται αυτόματα όπως οι επιστήμονες θα μας είχαν κάνει να πιστέψουμε, έναν ισχυρισμό που έχει αποδειχτεί στο Η ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΗ ΚΟΣΜΟ-ΑΝΤΙΛΗΨΗ και σε άλλα μέρη στη λογοτεχνία μας. Ο Herbert Spencer απέρριψε την θεωρία του νεφελώματος, διότι απαιτούσε μια

Πρώτη αιτία, την οποία αρνήθηκε (αν και δεν μπορούσε να σχηματίσει μια καλύτερη υπόθεση για τον σχηματισμό των ηλιακών συστημάτων), αλλά επιτυγχάνεται μέσω της δραστηριότητας ενός Μεγάλου Πνεύματος, που μπορούμε να αποκαλούμε Θεό ή οποιοδήποτε άλλο όνομα που επιλέγουμε. Όπως είναι πάνω, έτσι είναι και κάτω, λέει το Ερμητικό αξίωμα. Ο άνθρωπος, ο οποίος είναι ένα μικρότερο Πνεύμα, συγκεντρώνει επίσης γύρω από τον εαυτό του πνευματική ουσία, η οποία κρυσταλλώνεται σε ύλη και γίνεται το ορατό σώμα που αποκαλύπτει, καθώς τοποθετείται μέσα σε μια αύρα λεπτότερων οχημάτων. Τα τελευταία είναι σε συνεχή κίνηση. Όταν το πυκνό σώμα γεννιέται ως ένα παιδί, είναι εξαιρετικά μαλακό και εύκαμπτο.

Η παιδική ηλικία, η νιότη, η ωριμότητα και τα γηρατειά, δεν είναι παρά τόσα πολλά διαφορετικά στάδια της κρυστάλλωσης, η οποία συνεχίζεται μέχρι επιτέλους φτάνει ένα σημείο όπου το Πνεύμα δεν μπορεί πλέον να μετακινήσει το σκληρυμένο σώμα και είναι έξω από το Πνεύμα, όπως ο πλανήτης απορρίπτεται από τον Ήλιο. Αυτός είναι ο θάνατος - η έναρξη μιας διαδικασίας αφαίρεσης των ενδυμάτων που συνεχίζει στο Καθαρτήριο. Τα χαμηλά κακά πάθη και οι επιθυμίες που καλλιεργήσαμε κατά τη διάρκεια της ζωής έχουν αποκρυσταλλώσει την ύλη- επιθυμία με τέτοιο τρόπο που, επίσης, θα πρέπει να αποχωριστεί. Έτσι, το Πνεύμα

εκκαθαρίζεται του κακού σύμφωνα με τον ίδιο νόμο που ένας ήλιος εκκαθαρίζεται της ύλης που αργότερα σχηματίζει έναν πλανήτη. Αν η ζωή ήταν αρκετά αξιοπρεπής, η διαδικασία της κάθαρσης, δεν θα είναι πολύ επίπονη, ούτε οι κακές επιθυμίες που με αυτό τον τρόπο καθαρίστηκαν θα διαρκούν για μεγάλο χρονικό διάστημα, μετά αφού έχουν απελευθερωθεί, αλλά γρήγορα αποσυντίθενται. Εάν, από την άλλη πλευρά, μια εξαιρετικά άθλια ζωή έχει περάσει, το τμήμα της αποκαθαρμένης επιθυμίας-φύσης μπορεί να εξακολουθεί ακόμη και στον χρόνο όταν το Πνεύμα επιστρέφει με μια νέα γέννηση για περαιτέρω εμπειρία. Τότε, θα προσελκυστεί σε αυτόν και θα τον στοιχειώσει σαν δαίμονας, υποκινώντας τον σε κακές πράξεις που ο ίδιος απεχθάνεται. Η ιστορία του Δρ. Τζέκιλ και Κυρίου Χάιντ δεν είναι μια απλή ευφάνταστη ιδέα του Ρόμπερτ Λούις Στήβενσον, αλλά στηρίζεται πάνω σε γεγονότα πολύ γνωστά στους πνευματικούς ερευνητές. Τέτοιες περιπτώσεις είναι ακραίες, φυσικά, αλλά είναι παρ' όλα αυτά δυνατές, και εμείς δυστυχώς, έχουμε νόμους που μετατρέπουν τέτοιες δυνατότητες των πιθανοτήτων στην περίπτωση μιας ορισμένης κατηγορίας που επονομάζονται εγκληματίες. Αναφερόμαστε στους νόμους που διατάσσουν την θανατική ποινή ως ποινή για φόνο.

Όταν ένας άνθρωπος είναι επικίνδυνος αυτός θα πρέπει φυσικά να συγκρατείται, αλλά ακόμη και πέρα από το ζήτημα του ηθικού δικαιώματος της κοινότητας για να πάρει τη ζωή οποιουδήποτε - που το αρνούμαστε - κοινωνία από την ίδια πράξη της εκδικητικής δολοφονίας κατανικά το ίδιο το τέλος που θα έπρεπε να εξυπηρετήσει. Αν ο φαύλος δολοφόνος περιορίζεται κάτω από όποια πειθαρχία είναι απαραίτητη σε μια φυλακή, για πολλά χρόνια, μέχρι τον φυσικό θάνατο του, θα έχει ξεχάσει την πικρία του εναντίον του θύματός του και

ενάντια στην κοινωνία, και όταν στέκεται ως ένα ελεύθερο Πνεύμα στον Κόσμο Επιθυμίας, μπορεί ακόμα και με την προσευχή να έχει λάβει συγχώρεση και να έχει γίνει ένας καλός Χριστιανός. Στη συνέχεια θα πάρει το δρόμο του χαρούμενος, και στη μελλοντική του ζωή θα επιδιώξει να βοηθήσει εκείνους που έβλαψε εδώ.

Όταν η κοινωνία ανταποδίδει και τον βάζει σε ένα βίαιο θάνατο λίγο μετά που έχει διαπράξει το έγκλημα, είναι πιο πιθανό να αισθάνεται τον εαυτό του ως να έχει σε μεγάλο βαθμό τραυματισθεί, και όχι χωρίς λόγο. Τότε, ένας τέτοιος χαρακτήρας θα επιδιώξει συνήθως για να «πατσίσει», όπως το λέει ο ίδιος, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα να πηγαίνει παρακινώντας άλλους να διαπράξουν φόνο και άλλα εγκλήματα. Στη συνέχεια έχουμε μια επιδημία δολοφονιών σε μια κοινότητα, μια κατάσταση που δεν είναι σπάνια.

Η βασιλοκτονία στη Σερβία συγκλόνισε τον Δυτικό κόσμο (το 1914) με τον αφανισμό ενός ολόκληρου βασιλικού οίκου με ένα πολύ σοκαριστικό αιματηρό τρόπο, και ο Υπουργός Εσωτερικών ήταν ένας από τους επικεφαλείς συνωμότες. Αργότερα έγραψε τα απομνημονεύματά του, και σ 'αυτά γράφει ότι κάθε φορά που οι συνωμότες είχαν προσπαθήσει να κερδίσουν κάθε ένας ως νεοσύλλεκτος, πάντα είχαν επιτυχία όταν έκαιαν θυμίαμα. Δεν γνώριζε γιατί, αλλά απλά την αναφέρει ως μια περίεργη σύμπτωση.

Για τον μυστικιστικό ερευνητή, η υπόθεση είναι απολύτως σαφής. Έχουμε δείξει την αναγκαιότητα της ύπαρξης ενός οχήματος κατασκευασμένου από τις ύλες οποιουδήποτε κόσμου στον οποίο θέλουμε να λειτουργήσει. Συνήθως λαμβάνουμε ένα φυσικό όχημα περνώντας μέσα από την μήτρα,

ή ίσως σε μερικές ειδικές περιπτώσεις, από ένα ιδιαίτερα καλό μέσο υλοποίησης, αλλά όπου το όχημα είναι αναγκαίο να λειτουργήσει πάνω στον εγκέφαλο και να επηρεάσει κάποιον άλλο να δράσει, χρειαζόμαστε παρά μόνο ένα όχημα κατασκευασμένο από αιθέρα όπως μπορεί να ληφθεί από αναθυμιάσεις πολλών διαφορετικών ουσιών. Κάθε είδος προσελκύει διαφορετικές κατηγορίες των Πνευμάτων, και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το λιβάνι που καίγεται σε συναντήσεις όπου οι συνωμότες ήταν επιτυχείς, ήταν χαμηλής και αισθησιακής σειράς και προσέλκυε Πνεύματα που είχαν μια μνησικακία κατά της ανθρωπότητας γενικά, και τον Βασιλιά της Σερβίας ειδικότερα.

Αυτοί οι αντάρτες δεν ήταν σε θέση να τραυματίσουν τον ίδιο τον βασιλιά, αλλά χρησιμοποίησαν μια λεπτή επιρροή που βοήθησε τους συνωμότες στη δουλειά τους. Ο απελευθερωμένος δολοφόνος ο οποίος έχει μια μνησικακία ενάντια στην κοινωνία, λόγω της εκτέλεσής του, μπορεί να εισέλθει σε ευτελείς αίθουσες τυχερών παιχνιδιών, όπου οι αναθυμιάσεις των οινοπνευματωδών ποτών και του καπνού παρέχουν πολλές ευκαιρίες για εργασία στην τάξη των ανθρώπων που συναθροίζονται σε τέτοιους χώρους, και ο άνθρωπος του οποίου η πνευματική όραση έχει αναπτυχθεί, είναι συχνά εντυπωσιασμένος, δυστυχώς, όταν βλέπει τις λεπτές επιρροές στις οποίες όσοι συχνάζουν σε αυτά τα μέρη είναι εκτεθειμένοι. Είναι γεγονός, βέβαια, ότι ένας άνθρωπος πρέπει να είναι χαμηλού διαμετρήματος για να επηρεάζεται από τις χαμηλές σκέψεις, και για αυτό είναι τόσο αδύνατον να υποκινήσουν ένα πρόσωπο καλοπροαίρετου χαρακτήρα να κάνει φόνο - εκτός αν τον βάλουμε σε ένα υπνωτικό ύπνο -όπως να κάνουμε ένα δονούμενο πιρούνι που δονείται σε C, να τραγουδήσει χτυπώντας ένα άλλο εναρμονισμένο με το κλειδί

του G. Αλλά οι σκέψεις και των δύο, των ζωντανών και των νεκρών συνεχώς μας περιβάλλουν, και κανένας άνθρωπος ποτέ δεν σκέφτηκε μια υψηλή πνευματική φιλοσοφία υπό την επήρεια αναθυμιάσεων καπνού ή πίνοντας αλκοολούχα διεγερτικά. Όταν η θανατική ποινή, οι εφημερίδες που διαφημίζουν τους εγκληματίες, καθώς και η κατασκευή των ποτών και του καπνού αποβάλλονταν από την κοινωνία, τα εργοστάσια όπλων θα πάψουν σύντομα να διαφημίζουν και θα βάλουν λουκέτο στις επιχειρήσεις, μαζί με τους περισσότερους από τους κλειδαράδες. Η αστυνομική δύναμη θα μειωθεί, και οι φυλακές και οι φόροι θα ελαχιστοποιηθούν αντίστοιχα.

Όταν ένα άτομο εισέρχεται στο Καθαρτήριο είναι ακριβώς το ίδιο πρόσωπο όπως πριν πεθάνει. Έχει ακριβώς τις ίδιες ορέξεις, συμπάθειες και αντιπάθειες, όπως και πριν. Υπάρχει εντούτοις μια σημαντική διαφορά, δηλαδή, ότι *δεν έχει πυκνό σώμα με το οποίο να ικανοποιεί τις ορέξεις του*. Ο μεθύστακας ποθεί ποτό, στην πραγματικότητα, πολύ περισσότερο από ότι έκανε σε αυτή τη ζωή, αλλά δεν έχει κανένα στομάχι που μπορεί να περιέχει οινόπνευμα και να προκαλέσει τη χημική καύση την απαραίτητη για να επιτευχθεί η κατάσταση μέθης την οποίαν απολαμβάνει. Αυτός μπορεί και εισέρχεται σε αίθουσες όπου παρεμβάλλει το σώμα του μέσα στο σώμα του φυσικού μέθυσου, ώστε να μπορεί να παίρνει τις επιθυμίες του από δεύτερο χέρι, όπως ήταν, υποκινώντας το θύμα του να πίνει όλο και περισσότερο.

Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία πραγματική ικανοποίηση. Βλέπει το γεμάτο ποτήρι πάνω στον πάγκο, αλλά το πνευματικό του χέρι δεν είναι σε θέση να το σηκώσει. Πάσχει τα βασανιστήρια του Ταντάλου, μέχρι το χρόνο που συνειδητοποιεί την αδυναμία του να ικανοποιήσει την βασική του επιθυμία. Τότε είναι ελεύθερος

να προχωρήσει, όσον αφορά εκείνη τη κακία. Έχει καθαριστεί από αυτό το κακό χωρίς την παρέμβαση μιας θυμωμένης Θεότητας ή ένα συμβατικό διάβολο με φλόγες και τρίαινα για να επιβάλει την τιμωρία, αλλά υπό τον αμετάβλητο νόμο, *ότι όπως σπέρνουμε έτσι θα θερίσουμε,* υπέστη ακριβώς σύμφωνα με το αδίκημα του. Αν η επιθυμία του για το ποτό ήταν ήπιας φύσης, σπάνια θα του έλειπε το ποτό που δεν μπορούσε να αποκτήσει εκεί. Εάν οι επιθυμίες του ήταν μεγάλες και απλά ζούσε για το ποτό, θα υποφέρει πολλά βάσανα της κόλασης, χωρίς την ανάγκη ύπαρξης πραγματικής πυράς. Έτσι, ο πόνος που βιώθηκε στην εξάλειψη της αμαρτίας του, θα είναι ακριβώς ανάλογη με την ενέργεια που είχε δαπανηθεί για την δέσμευση της συνήθειας, όπως η δύναμη με την οποία μια πέτρα που πέφτει, χτυπά τη γη, είναι ανάλογη με την ενέργεια που δαπανάται εκσφενδονίζοντας την προς τα πάνω, στον αέρα. Ωστόσο, δεν είναι ο σκοπός του Θεού για να «πατσίσει». Η *αγάπη* είναι υψηλότερη από τον *νόμο* και στο υπέροχο έλεος Του και την μέριμνα για την ευημερία μας, έχει ανοίξει το δρόμο της μετάνοιας και της μεταρρύθμισης δια της οποίας εμείς μπορεί να λάβουμε συγχώρεση της αμαρτίας, όπως διδάχθηκε από τον Κύριο της Αγάπης: τον Χριστό. Πράγματι δεν είναι με τον δικό σου νόμο, γιατί οι νόμοι Του είναι αμετάβλητοι, αλλά με την εφαρμογή ενός υψηλότερου νόμου, σύμφωνα με την οποία έχουμε επιτύχει εδώ αυτό που διαφορετικά θα καθυστερήσει μέχρι που ο θάνατος θα αναγκάσει την ημέρα της αναμέτρησης. Η μέθοδος έχει ως κατωτέρω:

Στην εξήγηση μας σχετικά με την υποσυνείδητη μνήμη μας σημειώσαμε ότι μια καταγραφή της κάθε πράξης, σκέψης, και λέξης μεταδίδεται από τον αέρα και τον αιθέρα μέσα στους πνεύμονές μας, από εκεί στο αίμα, και, τέλος, χαράσσονται

πάνω στην ταμπλέτα της καρδιάς: σ' ένα *συγκεκριμένο μικρό ατομικό σπόρο,* ο οποίος είναι έτσι το βιβλίο των *Αγγέλων Καταγραφέων*. Αργότερα διευκρινίστηκε πώς αυτό το πανόραμα της ζωής αποτυπώνεται στο σώμα επιθυμίας και αποτελεί τη βάση της τιμωρίας μετά το θάνατο. Όταν έχουμε διαπράξει ένα λάθος και η συνείδησή μας, κατά συνέπεια μας κατηγορεί, και αυτή η κατηγορία είναι παραγωγική της ειλικρινούς μετάνοιας *που συνοδεύεται από αναμόρφωση*, η εικόνα του εν λόγω λάθους θα εξασθενίσει σταδιακά από τα αρχεία της ζωής μας, έτσι ώστε όταν περάσουμε έξω κατά τον θάνατο δεν θα σταθεί κατηγορηματικά εναντίον μας. Σημειώσαμε ότι το πανόραμα της ζωής ξετυλίγεται *προς τα πίσω* αμέσως μετά τον θάνατο. Αργότερα μέσα στην καθαρτήρια ζωή, περνά ξανά μπροστά από την πνευματική όραση του ανθρώπου, ο οποίος τότε βιώνει την ακριβή αίσθηση εκείνων τους οποίους έχει αδικήσει. Αυτός προς το παρόν φαίνεται να χάνει την ταυτότητά του και αναλαμβάνει την κατάσταση της μίας φοράς θύματος, και βιώνει όλα τα ψυχικά και σωματικά βάσανα τα οποία ο ίδιος προκάλεσε στους άλλους. Έτσι μαθαίνει να είναι φιλεύσπλαχνος αντί άπονος, και να κάνει το σωστό, αντί το λάθος, σε μια μελλοντική ζωή. Αλλά αν ξυπνά σε μια ενδελεχή υλοποίηση ενός λάθους πριν από το θάνατό του, τότε, όπως ειπώθηκε, «το αίσθημα της θλίψης για το θύμα του και η αποκατάσταση ή επανόρθωση που δίνει με τη δική του ελεύθερη βούληση, καθιστά τον πόνο μετά το θάνατο, περιττό. Ως εκ τούτου, «η αμαρτία του είναι συγχωρημένη».

Η Ροδοσταυρική Μυστηριακή Διδασκαλία δίνει μια επιστημονική μέθοδο με την οποία ένας υποψήφιος προς την ανώτερη ζωή μπορεί ο ίδιος να εξαγνίζεται συνεχώς, και έτσι να είναι σε θέση εξ ολοκλήρου να αποφύγει την παραμονή του στο Καθαρτήριο. Κάθε βράδυ μετά την απόσυρση, ο μαθητής

αναθεωρεί τη ζωή του κατά τη διάρκεια της ημέρας με *αντίστροφη σειρά*. Αρχίζει να βλέπει όσο το δυνατόν σαφέστερα τη σκηνή που έλαβε χώρα λίγο πριν την απόσυρση του. Στη συνέχεια προσπαθεί να παρατηρήσει όσο αμερόληπτα είναι δυνατόν τις ενέργειές του σε αυτή τη σκηνή, εξετάζοντας τις για να δει αν την έκανε σωστά ή λάθος. Αν το τελευταίο, *ο ίδιος προσπαθεί να νοιώσει και να βιώσει κατά το δυνατόν, εκείνον το λάθος.*

Για παράδειγμα, αν μιλούσε σκληρά σε κάποιον, και μετά την αργότερα εξέταση διαπιστώνει ότι δεν ήταν δίκαιο, θα προσπαθήσει να *νοιώσει* ακριβώς όπως αισθάνθηκε εκείνος τον οποίο αδίκησε και στην πρώτη ευκαιρία να ζητήσει συγγνώμη για την βιαστική έκφραση του. Μετά θα ανακαλέσει την επόμενη σκηνή σε ανάποδη διαδοχή που μπορεί να είναι το τραπέζι του φαγητού. Σχετικά με εκείνη τη σκηνή θα εξετάσει τον εαυτό του κατά πόσον έφαγε για να ζήσει, με φειδώ και τροφές που παρασκευάσθηκαν χωρίς ταλαιπωρία στα άλλα πλάσματα του Θεού (όπως κρέατα κλπ τρόφιμα που δεν μπορεί να επιτευχθούν χωρίς την αφαίρεση ζωής). Εάν διαπιστώσει ότι επέτρεψε την όρεξή του για να τρέξει μαζί του και ότι έφαγε με λαιμαργία, θα προσπαθήσει να ξεπεράσει αυτές τις συνήθειες, γιατί να ζήσουμε μια καθαρή ζωή πρέπει να έχουμε ένα καθαρό σώμα, και κανένας δεν μπορεί να ζήσει στο υψηλότερο των δυνατοτήτων του, καθιστώντας το στομάχι του ένα νεκροταφείο για τα σάπια πτώματα των δολοφονημένων ζώων. Στο πλαίσιο αυτό συμβαίνει στον συγγραφέα ένα μικρό ποίημα της Ella Wheeler Wilcox:

«Είμαι η φωνή του βωβού.
Μέσα μου ο βωβός θα μιλήσει,
Μέχρι που θα κάνει τον κωφό, το αυτί του κόσμου
για να ακούει.
Τα λάθη του άφωνου αδύναμου.

Η ίδια δύναμη σχημάτισε το σπουργίτι
Εκείνος ο ντεμοντέ άνθρωπος ο βασιλιάς.
Ο Θεός του συνόλου
Έδωσε μια σπίθα της ψυχής
Για το τριχωτό και φτερωτό πράγμα.

Και είμαι ο φύλακας του αδελφού μου
Και θα μάχομαι τον αγώνα του,
Και θα μιλώ την εργασία
Για το θηρίο και το πουλί,
Μέχρι που ο κόσμος θα βάλει τα πράγματα σωστά.

Έτσι ο μαθητής θα συνεχίσει να εξετάζει κάθε σκηνή *με αντίστροφη σειρά* από το βράδυ μέχρι το πρωί, και να *νοιώθει πραγματικά λύπη* για ότι έχει κάνει που πήγε στραβά.

Δεν θα παραλείψουμε να *νοιώσουμε χαρούμενοι,* , είτε όταν έρχεται σε μια σκηνή όπου έπραξε καλά, και *όσο πιο έντονα μπορεί να νοιώσει, τόσο πιο ολοκληρωτικά θα εξαλείψει την αναφορά πάνω στο αρχείο (πίνακα) της καρδιάς και να οξύνει τη συνείδησή του,* έτσι ώστε, όπως ο χρόνος περνά από χρόνο σε χρόνο, θα βρει λιγότερο αιτία για να επιπλήξει και να ενισχύσει την δύναμη της ψυχής του πάρα πολύ.

Έτσι θα αυξηθεί σε ένα μέτρο αδύνατο από οποιαδήποτε λιγότερη συστηματική μέθοδο, και δεν θα υπάρχει ανάγκη για την παραμονή του στον Καθαρτήριο μετά τον θάνατο.

Αυτή η νυκτερινή άσκηση και μια άλλη για το πρωί, εάν εκτελούνται επίμονα μέρα με τη μέρα, θα αφυπνίσουν με τον καιρό την πνευματική όραση, όπως βελτιώνουν τη ζωή. Το θέμα αυτό έχει, ωστόσο, τόσο καλά αντιμετωπισθεί στον αριθμό 11 της σειράς διαλέξεων *«Πνευματική όραση και διορατικότητα»*

που είναι περιττό να σταθώ επάνω στο θέμα περαιτέρω σε αυτόν τον τόπο.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Στον Πρώτο Ουρανό, ο οποίος βρίσκεται στις υψηλότερες περιοχές του Κόσμου Επιθυμίας, το πανόραμα της ζωής ξετυλίγεται ξανά και αποκαλύπτει κάθε σκηνή που έχουμε ως στόχο να βοηθήσουμε ή να ωφελήσουμε τους άλλους. Δεν έγιναν αισθητές κατά το χρόνο που το Πνεύμα ήταν στις χαμηλότερες περιοχές, γιατί οι υψηλότερες επιθυμίες δεν μπορούν να εκφραστούν στη χοντρή ύλη που συνθέτει τις χαμηλότερες περιοχές του Κόσμου Επιθυμίας. Αλλά όταν το Πνεύμα ανεβαίνει στον Πρώτο Ουρανό, θερίζει από κάθε σκηνή όλα τα καλά που εξέφρασε στη ζωή. Θα νιώσει την ευγνωμοσύνη να χύνεται από εκείνους τους οποίους βοήθησε. Αν έλθει σε μια σκηνή όπου το ίδιο έλαβε χάρη από τους άλλους και ήταν ευγνώμων, θα βιώσει εκ νέου την ευγνωμοσύνη. Το άθροισμα όλων αυτών των συναισθημάτων είναι εκεί συγχωνευμένα στο Πνεύμα για να εξυπηρετήσουν σε μια μελλοντική ζωή, ως κίνητρα προς το καλό.

Έτσι, το Πνεύμα καθαρίζεται από το κακό στο Καθαρτήριο και να ενισχύεται στο καλό στον Πρώτο Ουρανό. Σε μια περιοχή που η απόσπαση των βασάνων γίνεται *συνείδηση* να μας αποτρέψει από το να κάνουμε λάθος, στην άλλη περιοχή η πεμπτουσία του καλού μετουσιώνεται σε *φιλανθρωπία* και αλτρουισμό, που αποτελούν τη βάση κάθε αληθινής προόδου. Επιπλέον, το Καθαρτήριο απέχει πολύ από το να είναι ένα μέρος της *τιμωρίας*. Είναι ίσως το πιο ευεργετικό βασίλειο στη φύση, γιατί *εξαιτίας της κάθαρσης γεννιόμαστε αθώοι*, ζωή με ζωή. Οι τάσεις για να διαπράξουμε το ίδιο κακό για το οποίο

υποφέραμε, παραμένουν μαζί μας, και οι πειρασμοί να διαπράξουμε τα ίδια λάθη θα τοποθετηθούν σε τοποθεσία στην πορεία μας, μέχρι να έχουμε ξεπεράσει συνειδητά το κακό εδώ. Ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία, όμως, η αμαρτία είναι στην απόδοση.

Μεταξύ των κατοίκων του αόρατου κόσμου υπάρχει μια κατηγορία που ζει μια ειδικά επίπονη ζωή, μερικές φορές για αρκετά χρόνια, δηλαδή οι αυτόχειρες που προσπάθησαν να το παίξουν φυγόπονοι από το σχολείο της ζωής. Ωστόσο, δεν είναι ένας οργισμένος Θεός ή κακόβουλος διάβολος ο οποίος διαχειρίζεται την τιμωρία, αλλά ένα αμετάβλητος νόμος που απονέμει τα βάσανα με διαφορετικό τρόπο σε κάθε μία αυτοκτονία.

Μάθαμε στο παρελθόν, κατά την εξέταση του Κόσμου της Σκέψης, ότι κάθε μορφή σε αυτόν τον ορατό κόσμο έχει το αρχέτυπο της εκεί -ένα δονούμενο κοίλο καλούπι το οποίο εκπέμπει ένα ορισμένο αρμονικό ήχο. Εκείνος ο ήχος προσελκύει και σχηματίζει τα φυσικά στο σχήμα που βλέπουμε, κατά τον ίδιο τρόπο όπως όταν βάζουμε λίγο άμμο σε μια γυάλινη πλάκα και τρίβουμε την άκρη με μια χορδή βιολιού. Η άμμος διαμορφώνεται σε διαφορετικά γεωμετρικά σχήματα που αλλάζουν καθώς ο ήχος αλλάζει.

Το μικρό άτομο στην καρδιά είναι το δείγμα και το κέντρο γύρω από το οποίο τα άτομα στο σώμα μας συγκεντρώνονται. Όταν αυτό αφαιρείται κατά το θάνατο, το κέντρο είναι ανύπαρκτο, και παρόλο που το αρχέτυπο συνεχίζει να δονείται μέχρι να επιτευχθεί το όριο της ζωής - όπως επίσης εξηγήθηκε προηγουμένως - δεν έχει σημασία, μπορεί να γίνει στο κοίλο σχήμα του αρχέτυπου. Ως εκ τούτου, ο αυτόχειρας νοιώθει ένα

φοβερό πόνο ροκανίσματος, σαν να ήταν κούφιος, ένα βασανιστήριο που μπορεί να παρομοιαστεί μόνο με τους πόνους της πείνας. Στην περίπτωσή αυτή, η έντονη ταλαιπωρία θα συνεχιστεί για ακριβώς για τόσα πολλά χρόνια πολλά, όπως ο ίδιος θα μπορούσε να ζήσει στο σώμα. Κατά τη λήξη εκείνου του χρόνου, το αρχέτυπο καταρρέει όπως κάνει όταν ο θάνατος έρχεται φυσικά. Στη συνέχεια, ο πόνος του αυτόχειρα παύει, και αυτός αρχίζει την περίοδο του της κάθαρσης όπως κάνουν εκείνοι που πεθαίνουν από φυσικό θάνατο. Αλλά η μνήμη των βασάνων που βιώθηκαν ως συνέπεια της πράξης της αυτοκτονίας θα παραμείνει μαζί του στις μελλοντικές ζωές και θα τον αποτρέπει από ένα παρόμοιο λάθος.

Στον Πρώτο Ουρανό υπάρχει μια κατηγορία που δεν είχαν καμία καθαρτήρια ύπαρξη και που ηγούνται μιας ιδιαίτερα χαρούμενης ζωής: τα παιδιά. Το σπίτι μας μπορεί να είναι θλιμμένο σχεδόν πέρα από την αντοχή, όταν το μικρό λουλούδι σπάσει και η ηλιοφάνεια που έφερε έχει φύγει. Αλλά αν μπορούσαμε να δούμε την όμορφη ύπαρξη με τα μικρά αυτά να οδηγούν, και αν καταλαβαίναμε τα μεγάλα οφέλη που αποκομίζει ένα παιδί από την εκεί περιορισμένη παραμονή του, η θλίψη μας θα είχε τουλάχιστον βελτιωθεί σε μεγάλο βαθμό, και η πληγή επάνω στην καρδιά μας θα επουλωνόταν πιο γρήγορα. Άλλωστε, όπως τίποτα άλλο στον κόσμο δεν συμβαίνει χωρίς αιτία, έτσι υπάρχει επίσης μια πολύ βαθύτερη αιτία βρεφικής θνησιμότητας από ό, τι συνήθως γνωρίζουμε, και όπως ξυπνούμε στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, θα είμαστε σε θέση να αποφύγουμε στο μέλλον το περιστατικό της θλίψης για την απώλεια των μικρών μας φίλων.

Για να καταλάβουμε την υπόθεση σωστά θα πρέπει να επανέλθουμε στις εμπειρίες του θανάτου, στην ώρα του

θανάτου. Θυμόμαστε ότι το πανόραμα της προηγούμενης ζωής χαράσσεται πάνω στο σώμα της επιθυμίας κατά τη διάρκεια μιας περιόδου που κυμαίνεται από λίγες ώρες έως τρεις και μισή ημέρες, ακριβώς μετά την κατάρρευση. Υπενθυμίζουμε, επίσης, ότι ανάλογα με το βάθος αυτής της χάραξης εξαρτάται από η καθαρότητα της εικόνας, και ότι όσο πιο ζωντανό είναι αυτό το πανόραμα της ζωής, τόσο πιο έντονα θα υποστεί θα υποφέρει το Πνεύμα στο Καθαρτήριο και θα αισθανθεί τις χαρές του ουρανού. Επίσης, ότι όσο μεγαλύτερη είναι η ταλαιπωρία στο Καθαρτήριο, τόσο ισχυρότερη είναι η συνείδηση στην επόμενη ζωή.

Έχει εξηγηθεί πώς η φρίκη του θανάτου στο πεδίο της μάχης, σε ένα ατύχημα, ή άλλες δυσάρεστες συνθήκες θα αποτρέψουν το Πνεύμα να δώσει όλη την προσοχή του στο πανόραμα της ζωής, με αποτέλεσμα ότι θα υπάρξει μια ελαφριά χάραξη στο σώμα επιθυμίας, που ακολουθείται από μια αόριστη και ανούσια ύπαρξη στο Καθαρτήριο και τον Πρώτο Ουρανό. Αναφέρθηκε επίσης ότι οι υστερικοί θρήνοι στο θάλαμο του θανάτου θα παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Ένα πνεύμα που διέφυγε έτσι, τα ανάλογα δεινά με τα παραπτώματα του, και το οποίο δεν είχε βιώσει τη χαρά ανάλογη με το καλό που είχε κάνει, δεν θα έχει σε μια μελλοντική ζωή αναπτύξει επίσης μια συνείδηση που θα έπρεπε να έχει, ούτε θα είναι καλοπροαίρετο όπως θα έπρεπε να είναι, και ως εκ τούτου η ζωή, που τερματίζεται υπό συνθήκες κατά τις οποίες το Πνεύμα δεν είχε κανένα έλεγχο, θα είναι εν μέρει χαμένη. Ως εκ τούτου, οι Μεγάλοι Ηγέτες της ανθρωπότητας λαμβάνουν μέτρα για την αντιμετώπιση μιας τέτοιας κατάστροφής και να αποτρέψει μια αδικία. Το Πνεύμα φέρεται σε γέννηση, και προκαλείται να πεθάνει στην παιδική ηλικία,

μπαίνει εκ νέου στον Κόσμο Επιθυμίας και στον Πρώτο Ουρανό, διδάσκεται τα μαθήματα τα οποία στερήθηκε προηγουμένως.

Καθώς ο Πρώτος Ουρανός βρίσκεται στον Κόσμο της Επιθυμίας (που είναι το βασίλειο του φωτός και του χρώματος), όπου η ύλη διαμορφώνεται πιο εύκολα από τη σκέψη, δίδονται στα μικρά παιδιά θαυμάσια παιχνίδια, αδύνατο να κατασκευαστούν εδώ. Διδάσκονται να παίζουν με *χρώματα, που ενεργούν στον ηθικό τους χαρακτήρα* ακριβώς με τον τρόπο που κάθε παιδί χρειάζεται. Όποιο είναι καθόλα ευαίσθητο επηρεάζεται από το χρώμα των ρούχων και του περιβάλλοντος του. Μερικά χρώματα έχουν μια καταθλιπτική επίδραση, ενώ άλλα μας εμπνέουν με ενέργεια, και άλλα πάλι μας χαλαρώνουν και μας ανακουφίζουν. Στον Κόσμο της Επιθυμίας η επίδραση των χρωμάτων είναι πολύ πιο έντονη. Είναι πολύ πιο ισχυροί οι παράγοντες του καλού και του κακού εκεί, παρά εδώ. Σε αυτό το παιχνίδι του χρώματος, το παιδί απορροφά ασυνείδητα τις ιδιότητες που δεν είχε αποκτήσει λόγω ατυχήματος ή των θρήνων των συγγενών. Συχνά εμπίπτει επίσης στην ομάδα αυτών των συγγενών που φροντίζουν ένα παιδί και να το δουν να πεθαίνει. Έτσι λαμβάνουν δίκαιη τιμωρία για το λάθος που διέπραξαν. Καθώς ο πόλεμος σταματά, και ο άνθρωπος μαθαίνει να είναι πιο προσεκτικός στη ζωή, επίσης πώς να νοιάζεται για τον ετοιμοθάνατο, η παιδική θνησιμότητα, η οποία τώρα είναι τόσο άθλια, θα μειωθεί.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Όταν τόσο το καλό και το κακό της ζωής έχουν εξαχθεί, το Πνεύμα απορρίπτει το σώμα επιθυμίας του και ανεβαίνει στον Δεύτερο Ουρανό. Το σώμα επιθυμίας, στη συνέχεια, αρχίζει να αποσυντίθεται όπως έχουν κάνει ήδη το φυσικό σώμα και το ζωτικό σώμα, αλλά είναι μια ιδιαιτερότητα του επιθυμητικού που, αφού έχει σχηματιστεί και εμπνεύστηκε με τη ζωή, επιμένει για σημαντικό χρονικό διάστημα. Ακόμα και μετά που εκείνη η ζωή έχει φύγει, ζει μια ημιαναίσθητη, ανεξάρτητη ζωή. Μερικές φορές σύρεται από μαγνητική έλξη σε συγγενείς του Πνεύματος των οποίων τα ρούχα ήταν, και σε πνευματιστικές συγκεντρώσεις αυτά τα κελύφη γενικά *υποδύονται* το Πνεύμα που αναχώρησε και εξαπατούν τους συγγενείς του. Καθώς το πανόραμα της προηγούμενης ζωής είναι χαραγμένο στα *κελύφη,* έχουν μια μνήμη των συμβάντων σε σχέση με αυτούς τους συγγενείς, η οποία διευκολύνει την εξαπάτηση. Αλλά, καθώς η νοημοσύνη έχει πετάξει, δεν είναι φυσικά σε θέση να δώσουν καμιά αληθινή συμβουλή, και αυτό ευθύνεται για την βλακώδη ανοησία που αυτά τα πράγματα μεταφέρουν.

Κατά τη διέλευση από τον Πρώτο στον Δεύτερο Ουρανό, το Πνεύμα βιώνει την κατάσταση που είναι γνωστή και περιγράφηκε προηγουμένως ως η *μεγάλη σιωπή,* όπου βρίσκεται εντελώς μόνο, έχοντας συνείδηση μόνο της θεότητας του. Όταν εκείνη η σιωπή διακοπεί επιπλέουν εκεί πάνω από το Πνεύμα, ουράνιες αρμονίες του *κόσμου του τόνου,* όπου βρίσκεται ο Δεύτερος Ουρανός. Φαίνεται, λοιπόν, να λούεται σε έναν ωκεανό του ήχου και να βιώνει μια ευχαρίστηση πέρα από κάθε περιγραφή και λέξεις, καθώς πλησιάζει την ουράνια κατοικία του – γιατί αυτό είναι το πρώτο από τα αληθινά πνευματικά βασίλεια από το οποίο το Πνεύμα είχε εξοριστεί κατά τη

διάρκεια της Γήινης ζωής του και την επακόλουθη μετά θάνατο ύπαρξη. Στον Κόσμο Επιθυμίας το έργο του ήταν *διορθωτικό*, αλλά και στον Κόσμο της Σκέψης το ανθρώπινο Πνεύμα γίνεται ένα με τις δυνάμεις της φύσης και αρχίζει η *δημιουργική* του δραστηριότητα.

Δυνάμει του Νόμου της Αιτιότητας θερίζουμε ακριβώς αυτό που σπείραμε, και θα ήταν λάθος να τοποθετηθεί ένα Πνεύμα σε ένα περιβάλλον όπου υπάρχει έλλειψη των αναγκών της ζωής, όπου ένας καυτός ήλιος καίει την σοδιά και εκατομμύρια πεθαίνουν από την πείνα, ή όπου η μαινόμενη πλημμύρα σαρώνει τις πρωτόγονες κατοικίες που δεν κατασκευάστηκαν για να αντέχουν τη φθορά της και να φέρει ένα άλλο Πνεύμα να γεννηθεί σε μια γη της αφθονίας, με γόνιμο έδαφος που αποδίδει μέγιστη αύξηση με το ελάχιστο της εργασίας, όπου η γη είναι πλούσια σε μέταλλα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη βιομηχανία για τη διευκόλυνση της μεταφοράς των προϊόντων του εδάφους από ένα σημείο σε ένα άλλο.

Αν είχαμε τοποθετηθεί έτσι χωρίς δράση ή ανοχή, από πλευράς μας δεν θα υπήρχε δικαιοσύνη, αλλά όπως η μεταθανάτια ύπαρξή μας στο Καθαρτήριο και ο Πρώτος Ουρανός βασίζεται στην ηθική μας συμπεριφορά σε αυτή τη ζωή, έτσι οι δραστηριότητές μας στον Δεύτερο Ουρανό καθορίζονται από τις ψυχικές μας φιλοδοξίες. Παράγουν το μελλοντικό φυσικό μας περιβάλλον, στον Δεύτερο Ουρανό, το Πνεύμα γίνεται μέρος των δυνάμεων της φύσης που εργάζονται πάνω στη γη και αλλάζουν το κλίμα, τη χλωρίδα, και την πανίδα του. Ένα Πνεύμα μιας βραδείας φύσης, που ενδίδει σε ονειροπολήσεις και μεταφυσικές εικασίες *εδώ*, δεν μετασχηματίζεται από τον θάνατο σεβόμενο την ψυχική του συμπεριφορά περισσότερο από όσον αφορά τις ηθικές του τάσεις. Θα ονειρεύεται μακριά

το χρόνο στον ουρανό, δοξάζοντας στις εικόνες και τους ήχους του. Έτσι θα αμελεί να λειτουργήσει πάνω στη μελλοντική του χώρα και θα επιστρέψει σε ένα άγονο και άνυδρο έδαφος. Πνεύματα, από την άλλη πλευρά, των οποίων οι υλικές τους φιλοδοξίες τα οδηγούν στην επιθυμία των λεγόμενων στερεών ανέσεων της εστίας και του σπιτιού, που στοχεύουν στην προώθηση μεγάλων βιομηχανιών, και των οποίων το μυαλό ασχολείται με το εμπόριο και τις συναλλαγές, θα κτίσουν στον ουρανό μια γη που θα ταιριάζει στον σκοπό τους: γόνιμη, με ορυκτά, με πλωτούς ποταμούς και προστατευόμενα λιμάνια. Θα επιστρέψουν εν καιρώ για να απολαύσουν πάνω στη Γη τους καρπούς των κόπων τους στον Δεύτερο Ουρανό, καθώς καρπώνονται το αποτέλεσμα της ζωής τους πάνω στη Γη στο Καθαρτήριο και στον Πρώτο Ουρανό.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Στον Τρίτο Ουρανό οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν πολύ λίγη συνείδηση, για λόγους που εξηγήθηκαν σε σχέση με την Περιοχή της Αφηρημένης Σκέψης, για εκεί είναι που βρίσκεται ο Τρίτος Ουρανός. Συνεπώς, είναι περισσότερο ένα μέρος της αναμονής, όπου το Πνεύμα αναπαύεται μεταξύ του χρόνου, όταν οι εργασίες του στον Δεύτερο Ουρανό έχουν ολοκληρωθεί και τη στιγμή που βιώνει και πάλι την επιθυμία για αναγέννηση. Αλλά από αυτό το βασίλειο οι εφευρέτες κατεβάζουν τις αρχικές τους ιδέες, εκεί ο φιλάνθρωπος αποκτά τη σαφέστερη όραση για το πώς να πραγματοποιήσει τα ουτοπικά όνειρα του, και οι πνευματικές φιλοδοξίες του αγίου σκεπτόμενου αποκτούν νέα ώθηση.

Με τον καιρό οι επιθυμίες του Πνεύματος για περαιτέρω εμπειρίες το σύρουν πίσω στην αναγέννηση, και τα μεγάλα ουράνια Όντα που είναι γνωστά στη Χριστιανική Θρησκεία ως Καταγράφοντες Άγγελοι, βοηθούν το Πνεύμα να γεννηθεί στον τόπο που είναι καταλληλότερος για να του δώσει την εμπειρία να ξεδιπλώσει περαιτέρω τις δυνάμεις και τις δυνατότητές του.

Όλοι έχουμε έρθει εδώ πολλές φορές και σε διαφορετικές οικογένειες, είχαμε σχέσεις ποικίλης φύσης με πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους, και συνήθως υπάρχουν αρκετές οικογένειες μεταξύ των οποίων μπορούμε να επιδιώξουμε εκ νέου ενσωμάτωση για να φέρουμε εις πέρας το αυτοδημιούργητο πεπρωμένο μας και να αποκομίσουμε ότι έχουμε σπείρει σε προηγούμενες ζωές. Αν δεν υπάρχουν ειδικοί λόγοι για τους οποίους πρέπει να γεννηθούμε σε κάποια συγκεκριμένη οικογένεια ανάμεσα σε ορισμένους φίλους ή εχθρούς, το Πνεύμα έχει τη δυνατότητα να επιλέξει τη δική του θέση γέννησης. Έτσι, μπορεί να ειπωθεί ότι οι περισσότεροι από εμάς βρίσκονται στα σημερινά μέρη μας από τη δική μας προγεννητική επιλογή.

Για να μας βοηθήσουν να κάνουμε αυτή την επιλογή οι Καταγράφοντες Άγγελοι, καλούν μπροστά από την όραση του Πνεύματος ένα πανόραμα σε γενικές γραμμές της κάθε μιας των προσφερόμενων ζωών. Αυτό το πανόραμα θα δείξει ποιο μέρος του περασμένων χρεών μας είναι να πληρώσουμε, και τι φρούτα μπορεί να αναμένεται να αποκομίσουμε στην επερχόμενη ζωή.

Το Πνεύμα αφήνεται ελεύθερο να επιλέξει μεταξύ των διαφόρων ζωή που προσφέρονται. Αλλά μόλις έχει γίνει μια επιλογή, δεν είναι δυνατή καμιά διαφυγή κατά τη διάρκεια της

ζωής. Έχουμε ελεύθερη βούληση σχετικά με το μέλλον, αλλά το παρελθόν το *ώριμο* πεπρωμένο δεν μπορεί να το ξεφύγουμε, όπως φαίνεται από το περιστατικό που καταγράφεται στο ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΗ ΚΟΣΜΟ-ΑΝΤΙΛΗΨΗ, όπου ο συγγραφέας προειδοποίησε έναν πολύ γνωστό λέκτορα στο Λος Άντζελες ότι αν έφευγε από το σπίτι του σε μια συγκεκριμένη ημέρα, θα πληγωνόταν από μια μεταφορά, στο κεφάλι, τον λαιμό, το στήθος και τους ώμους. Ο κύριος πίστεψε και προτίθετο να λάβει σοβαρά υπόψη την προειδοποίησή μας. Παρ' όλα αυτά, πήγε στη Sierra Madre να μιλήσει κατά την μοιραία ημέρα. Τραυματίστηκε από μια σύγκρουση στους χώρους που είχαν δηλωθεί και αργότερα εξήγησε: «Νόμιζα ότι η είκοσι οκτώ ήταν η εικοστή εννιά του μήνα».

Όταν το Πνεύμα έχει κάνει την επιλογή του, κατεβαίνει στον Δεύτερο Ουρανό όπου καθοδηγείται από τους Αγγέλους και Αρχαγγέλους πώς να οικοδομήσει ένα αρχέτυπο του σώματος που θα κατοικήσει αργότερα πάνω στη Γη. Επίσης, εδώ σημειώνουμε τη λειτουργία του μεγάλου Νόμου της Δικαιοσύνης που θεσπίζει ότι θα αποκομίσουμε αυτό που σπείραμε. Αν τα γούστα μας είναι τραχιά και αισθησιακά, θα οικοδομήσουμε ένα αρχέτυπο το οποίο θα εκφράζει αυτές τις ιδιότητες. Αν είμαστε εκλεπτυσμένοι και αισθητικοί, θα χτίσουμε ένα αρχέτυπο αντίστοιχα εξευγενισμένο, αλλά κανείς δεν μπορεί να αποκτήσει ένα καλύτερο σώμα από αυτό που μπορεί να χτίσει. Όπως ο αρχιτέκτονας που χτίζει ένα σπίτι στο οποίο ζει στη συνέχεια, θα υποστεί ταλαιπωρία, αν παραμελήσει να το αερίζει σωστά, έτσι και το Πνεύμα αισθάνεται άρρωστο σε σώμα πλημμελούς κατασκευής. Όπως ο αρχιτέκτονας μαθαίνει να αποφεύγει τα λάθη και να διορθώνει τις αδυναμίες ενός σπιτιού, όταν οικοδομεί ένα άλλο, έτσι και το Πνεύμα το

οποίο πάσχει από ελαττώματα στο σώμα του, μαθαίνει με τον καιρό να χτίζει καλύτερα οχήματα.

Στην Περιοχή της Συμπαγούς Σκέψης, το Πνεύμα σύρει επίσης για τον εαυτό του, υλικά για ένα νέο μυαλό. Όπως ένας μαγνήτης τραβάει ρινίσματα σιδήρου, αλλά αφήνει άλλες ουσίες μόνες τους, έτσι και κάθε Πνεύμα έλκει μόνο το είδος του νου-ουσία που χρησιμοποιήθηκε στην προηγούμενη του ζωή, καθώς και αυτό που έχει μάθει να χρησιμοποιεί στη σημερινή μετά-θάνατο κατάσταση του. Στη συνέχεια κατεβαίνει στον Κόσμο της Επιθυμίας όπου συγκεντρώνει υλικό για ένα νέο σώμα επιθυμίας τέτοιο που θα εκφράσει κατάλληλα τα ηθικά χαρακτηριστικά του. Αργότερα προσελκύει ένα ορισμένο ποσό του αιθέρα που είναι χτισμένο μέσα στο καλούπι του αρχέτυπου που Κατασκευάστηκε στον Δεύτερο Ουρανό και ενεργεί ως τσιμέντο μεταξύ των στερεών, υγρών και αέριων υλικών, από τα σώματα των γονέων που σχηματίζουν το πυκνό φυσικό σώμα ενός παιδιού, και που σε εύθετο χρόνο το τελευταίο φέρεται σε γέννηση.

ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΒΡΕΦΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Δεν πρέπει να θεωρηθεί, ωστόσο, ότι όταν το μικρό σώμα ενός παιδιού έχει γεννηθεί, η διαδικασία της γέννησης έχει ολοκληρωθεί. Το πυκνό φυσικό σώμα είχε τη μεγαλύτερη εξέλιξη, και όπως ένας τσαγκάρης ο οποίος έχει εργαστεί σε αυτή τη τέχνη για μια σειρά ετών είναι πιο ειδικός από έναν μαθητευόμενο και μπορεί να κάνει καλύτερα παπούτσια και πιο *γρήγορα*, έτσι επίσης και το Πνεύμα που έχει κτίσει πολλά φυσικά σώματα, τα παράγει γρήγορα, αλλά το ζωτικό σώμα

είναι μια μεταγενέστερη απόκτηση του ανθρώπινου όντος. Ως εκ τούτου, δεν είμαστε τόσο ειδικοί στην κατασκευή του εν λόγω οχήματος. Κατά συνέπεια, χρειάζεται περισσότερος χρόνος για να το κατασκευάσουμε από υλικά που δεν χρησιμοποιούνται στην παραγωγή της επένδυσης του αρχέτυπου, και το ζωτικής σώμα δεν γεννιέται παρά μέχρι το έβδομο έτος. Στη συνέχεια, η περίοδος ταχείας ανάπτυξης ξεκινά. Το σώμα επιθυμίας είναι ακόμη μια μεταγενέστερη προσθήκη του σύνθετου ανθρώπου, και δεν γεννιέται παρά μέχρι το δέκατο τέταρτο έτος, όταν η επιθυμητή φύση εκφράζεται πιο έντονα κατά τη διάρκεια της επονομαζόμενης «καυτής» νεολαίας, και το μυαλό, που κάνει τον άνθρωπο, δεν έρχεται σε γέννηση παρά μέχρι το εικοστό πρώτο έτος. Νομικά η ηλικία αυτή είναι αναγνωρισμένη ως η ηλικία που είναι κατάλληλη ώστε να μπορεί να ασκήσει ο άνθρωπος μια εμπορική δραστηριότητα.

Αυτή η γνώση είναι υψίστης σημασίας για τους γονείς, καθώς μια σωστή κατανόηση της ανάπτυξης, η οποία θα πρέπει να λάβει χώρα σε κάθε μία από τις επταδικές εποχές, επιτρέπει στον εκπαιδευτικό να εργαστεί έξυπνα με τη φύση και, επομένως, να εκπληρώσει πιο διεξοδικά την εμπιστοσύνη ενός γονέα, από εκείνους που είναι ανίδεοι της Δυτικής Μυστικής Διδασκαλία. Ως εκ τούτου, θα αφιερώσουμε τις υπόλοιπες σελίδες για να διευκρινίσουμε το θέμα αυτό και τη σημασία της γνώσης της αστρολογίας, από την πλευρά του γονέα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

«Ο Θεός είναι Φως», λέει η Γραφή, και δεν είμαστε σε θέση να συλλάβουμε μια μεγαλοπρεπέστερη παρομοίωση της πανταχού

παρουσία Του, ή την λειτουργία της εκδήλωσης Του. Ακόμη και τα μεγαλύτερα τηλεσκόπια έχουν αποτύχει να φθάσουν τα όρια του φωτός, αν και μας αποκαλύπτουν αστέρια εκατομμύρια μίλια από τη Γη, και μπορεί κάλλιστα να αναρωτηθούμε, όπως έκανε ο ψαλμωδός του παρελθόντος: «Προς τα πού θα ξεφύγω από την παρουσία σου; Αν ανεβώ στον ουρανό Εσύ είσαι εκεί, αν κάνω το κρεβάτι μου στον τάφο Εσύ είσαι εκεί, αν πάρω τα φτερά του πρωινού και κατοικήσω στα πέρατα της θάλασσας. Ακόμα και εκεί θα πρέπει το χέρι σου να με οδηγήσει».

Όταν, στην αυγή του Είναι, ο *Θεός Πατέρας* διατύπωσε τον *Λόγο,* και το *Άγιο Πνεύμα* μετακινήθηκε πάνω στη θάλασσα της ομογενούς *παρθένας ύλης*, το αρχέγονο *σκοτάδι* μετατράπηκε σε *φως*. Αυτό είναι, ως εκ τούτου, η πρωταρχική εκδήλωση της Θεότητας, και μια μελέτη των αρχών του Φωτός θα αποκαλύψει στη μυστηριακή διαίσθηση μια θαυμάσια πηγή της πνευματικής έμπνευσης. Δεδομένου ότι θα μας οδηγήσει πολύ μακριά από το θέμα μας, δεν τίθεται καμιά διευκρίνιση αυτού του θέματος εδώ, εκτός από το να δοθεί μια στοιχειώδης ιδέα για το πώς η θεία Ζωή ενεργοποιεί τον ανθρώπινο σκελετό, και τον διεγείρει για δράση.

Πραγματικά, ο Θεός είναι ένας και αδιαίρετος. Ξετυλίγει μέσα στην ύπαρξή του όλα εκείνα που είναι, όπως το λευκό φως αγκαλιάζει όλα τα χρώματα. Αλλά φαίνεται τριαδικός στην εκδήλωση, όπως το λευκό φως διαθλάται σε τρία βασικά χρώματα: μπλε, κίτρινο και κόκκινο. Όπου βλέπουμε αυτά τα χρώματα είναι εμβληματικά του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αυτές οι τρείς κύριες ακτίνες της θείας ζωής διαχέονται ή ακτινοβολούνται μέσω του Ήλιου και παράγουν *ζωή, συνείδηση* και *μορφή*, πάνω σε κάθε ένα από τους επτά κομιστές φωτός, τους πλανήτες, οι οποίοι ονομάζονται «τα επτά πνεύματα μπροστά από το θρόνο». Τα ονόματά τους είναι: Ερμής, Αφροδίτη, Γη, Άρης, Δίας, Κρόνος και Ουρανός. Ο

Νόμος του Bode αποδεικνύει ότι ο Ποσειδώνας και ο Πλούτωνας δεν «ανήκουν» στο ηλιακό μας σύστημα. Βλέπε ΑΠΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ του συγγραφέα του παρόντος για μαθηματική απόδειξη αυτής της ιδέας.
Κάθε ένας από τούς επτά πλανήτες δέχεται το φως του Ήλιου σε μια διαφορετική ποσότητα, ανάλογα με την εγγύτητα του στην κεντρική σφαίρα και τη σύσταση της ατμόσφαιρας του, και τα όντα σε κάθε έναν, σύμφωνα με το στάδιο ανάπτυξής τους, έχοντας συγγένεια για ορισμένες από τις ηλιακές ακτίνες. Απορροφούν τα χρώματα αρμονικά σε αυτούς, και αντανακλούν τα υπόλοιπα πάνω στους άλλους πλανήτες. Αυτή η αντανακλώμενη ακτίνα φέρει μαζί της μια ώθηση της φύσης των όντων με τα οποία ήταν σε επαφή.

Έτσι, το θείο Φως και Ζωή έρχεται σε κάθε πλανήτη, είτε απευθείας από τον Ήλιο, ή αντανακλάται από τους αδελφούς του πλανήτες, και όπως η καλοκαιρινή αύρα που αναδύθηκε πάνω από ανθισμένα χωράφια μεταφέρει επάνω στα σιωπηλά αόρατα φτερά της το αναμεμιγμένο άρωμα από ένα πλήθος από λουλούδια, έτσι και οι λεπτές επιρροές από τον κήπο του Θεού, μας μεταφέρουν τις ανάμεικτες παρορμήσεις από όλα τα Πνεύματα, και σε αυτό το ποικιλόμορφο φως ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε.

Οι ακτίνες που προέρχονται απευθείας από τον Ήλιο είναι παραγωγικές της πνευματικής φώτισης, οι ακτίνες που αντανακλώνται από άλλους πλανήτες κάνουν για επιπρόσθετη συνείδηση και ηθική ανάπτυξη, και οι ακτίνες που αντανακλώνται από την Σελήνη, δίνουν σωματική ανάπτυξη.

Αλλά, όπως κάθε πλανήτης μπορεί να απορροφήσει μόνο μια ορισμένη ποσότητα από ένα ή περισσότερα χρώματα σύμφωνα με το εκεί γενικό στάδιο της εξέλιξης, έτσι και κάθε ύπαρξη πάνω στη Γη: μέταλλα, φυτά, ζώα, και ο άνθρωπος, μπορούν μόνο να απορροφήσουν και να αναπτυχθούν σε μια ορισμένη ποσότητα από τις διάφορες ακτίνες που προβάλλονται πάνω στη Γη. Το υπόλοιπο δεν τα επηρεάζει, ούτε παράγει αίσθηση, περισσότερο από ότι οι τυφλοί έχουν συνείδηση του φωτός και του χρώματος που υπάρχει παντού γύρω τους. Ως εκ τούτου, κάθε ον επηρεάζεται διαφορετικά από τις αστρικές ακτίνες, και η επιστήμη της αστρολογίας, μια θεμελιώδης αλήθεια στη φύση, έχει τεράστιο όφελος στην επίτευξη της πνευματικής ανάπτυξης.

Από μια ωροσκοπική φιγούρα στο απόκρυφο χειρόγραφο μπορούμε να μάθουμε τη δική μας δύναμη και αδυναμία, με τη διαδρομή που ανταποκρίνεται καλύτερα στην ανάπτυξή μας, ή μπορούμε να δούμε τις τάσεις εκείνων των φίλων που έρχονται σε μας, ως παιδιά, και ποια χαρακτηριστικά αδρανούν σε αυτά. Έτσι θα γνωρίζουμε με σαφήνεια τον τρόπο να εκπληρώσουμε το καθήκον μας ως γονείς, με το να καταστέλλουμε το κακό προτού γεννηθεί, και προωθώντας το καλό, έτσι ώστε να μπορεί να φέρει στο προσκήνιο πιο άφθονα τις πνευματικές ικανότητες του Πνεύματος, που έχει δεσμευτεί για τη φροντίδα μας.

Όπως έχουμε ήδη πει, ο άνθρωπος επιστρέφει στη γη για να καρπωθεί αυτό που έχει σπείρει σε προηγούμενες ζωές και να σπείρει εκ νέου τους σπόρους που κάνουν για την μελλοντική εμπειρία. Τα αστέρια είναι οι ουράνιοι φύλακες του χρόνου οι οποίοι μετρούν το έτος. Η Σελήνη δηλώνει τον μήνα όταν ο χρόνος θα είναι ευνοϊκός για τη συγκομιδή ή για ην σπορά.

Το παιδί είναι ένα μυστήριο για όλους μας. Μπορούμε να γνωρίζουμε τάσεις του, μόνο καθώς αναπτύσσονται αργά σε

χαρακτηριστικά. Αλλά είναι συνήθως πολύ αργά για να ελέγξετε όταν έχουν διαμορφωθεί κακές συνήθειες και ο νέος βρίσκεται πάνω στην προς τα κάτω κλίμακα. Ένα ωροσκόπιο για τη στιγμή της γέννησης με επιστημονικό τρόπο, δείχνει τις τάσεις προς το καλό ή το κακό στο παιδί, και αν ο γονέας πάρει τον απαραίτητο χρόνο και κόπο να μελετήσει την επιστήμη των άστρων, αυτός ή αυτή μπορεί να κάνει το παιδί να εμπιστευθεί στη φροντίδα του ή της μια ανεκτίμητη υπηρεσία για την ενίσχυση των τάσεων για το καλό και την καταστολή της κακής κλίσης ενός παιδιού πριν να αποκρυσταλλωθεί σε συνήθεια. Μην φανταστείτε ότι μια ανώτερη μαθηματική γνώση είναι απαραίτητη για να αναγείρετε ένα ωροσκόπιο.

Πολλοί φτιάχνουν ένα ωροσκόπιο με ένα τέτοιο τρόπο, τόσο «φοβερό και θαυμάσιο τρόπο», που είναι αδύνατη η ανάγνωσή του για τον εαυτό τους ή τους άλλους, ενώ ένα απλό σχήμα, εύκολο στην ανάγνωση, μπορεί να κατασκευαστεί από οποιονδήποτε που ξέρει πώς να προσθέτει και να αφαιρεί. Αυτή η μέθοδος έχει πλήρως διευκρινιστεί στην ΑΠΛΟΥΣΤΕΥ-ΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ, που είναι ένα πλήρες βιβλίο, αν και μικρό και φθηνό, και οι γονείς που έχουν την ευημερία των παιδιών τους μέσα στην καρδιά τους, πρέπει να προσπαθήσουν να μάθουν την αστρική επιστήμη για τον εαυτό τους. Ακόμα κι αν η ικανότητά τους δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτό ενός επαγγελματία αστρολόγου, η βαθιά γνώση τους για το παιδί και το βαθύ ενδιαφέρον τους θα υπερκαλύψουν τέτοια έλλειψη και θα τους δώσει τη δυνατότητα να δουν πιο βαθιά στο χαρακτήρα του παιδιού μέσω του ωροσκοπίου του.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Σεβόμενοι τη γέννηση των διαφόρων οχημάτων και την επίδραση που αυτό έχει πάνω στη ζωή, μπορούμε να πούμε ότι κατά το χρονικό διάστημα από τη γέννηση μέχρι το έβδομο έτος οι γραμμές της ανάπτυξης του φυσικού σώματος είναι καθορισμένες, και όπως έχει παρατηρηθεί ότι ο ήχος είναι οικοδόμος τόσο στον μεγάλο όσο και στον μικρό, μπορούμε κάλλιστα να φανταστούμε ότι ο ρυθμός θα πρέπει να έχει μια τεράστια επιρροή πάνω στον αυξανόμενο και ευαίσθητο οργανισμό του μικρού παιδιού. Ο απόστολος Ιωάννης στο πρώτο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του εκφράζει αυτή την ιδέα μυστικιστικά στα όμορφα λόγια: «Στην αρχή ήταν ο *Λόγος* ... και χωρίς αυτόν δεν ήταν τίποτα που έγινε που είχε γίνει ... και η λέξη έγινε σάρκα». Ο *Λόγος* είναι ένας ρυθμικός ήχος, ο οποίος εκδίδεται από τον Δημιουργό, αντήχησε μέσα στο σύμπαν και όρθωσε αμέτρητα εκατομμύρια άτομα στον πολλαπλής ποικιλίας σχημάτων και μορφών που βλέπουμε γύρω μας. Το βουνό, το μαγιάτικο λουλούδι, το ποντίκι, και ο άνθρωπος είναι όλες οι εφαρμογές της μεγάλης Κοσμικής Λέξης που εξακολουθεί να ηχεί μέσα στο σύμπαν και η οποία εξακολουθεί να κτίζει και θα κτίζει παρόλο που δεν ακούγεται από τα μη ευαίσθητα αυτιά μας. Αλλά παρόλο που δεν ακούμε αυτόν τον υπέροχο ουράνιο ήχο, μπορούμε να εργαστούμε επάνω στο σώμα του μικρού παιδιού από την επίγεια μουσική, και αν και τα βρεφικά ποιηματάκια είναι χωρίς νόημα, παρά ταύτα είναι φορείς ενός υπέροχου ρυθμού. Όσο περισσότερο ένα παιδί διδάσκεται να λέει, να τραγουδά, να τα επαναλαμβάνει, να χορεύει και να παρελαύνει με αυτά, όσο περισσότερη μουσική ενσωματώνεται στην καθημερινή ζωή ενός παιδιού, τόσο ισχυρότερο και υγιέστερο θα είναι το σώμα του στο μέλλον.

Υπάρχουν δύο γνωμικά που ισχύουν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το ένα για το παιδί και το άλλο για τον γονιό: *Παράδειγμα* και *Μίμηση*. Κανένα πλάσμα κάτω από τον ουρανό δεν είναι πιο μιμητικό από ένα μικρό παιδί, και η συμπεριφορά του μετά από χρόνια θα εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το παράδειγμα από τους γονείς του κατά τη διάρκεια της πρόωρης ζωής του. Δεν είναι ανάγκη να πείτε στο παιδί «να μην το νοιάζει». Δεν έχει μυαλό με το οποίο να κάνει διακρίσεις όταν μιμείται, αλλά ακολουθεί τη φυσική του τάση, όπως το νερό ρέει κάτω από έναν λόφο. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται σε κάθε γονέα να θυμάται από το πρωί μέχρι το βράδυ ότι άγρυπνα βλέμματα είναι στραμμένα πάνω του όλη την ώρα, περιμένοντας παρά αυτόν να ενεργήσει προκειμένου να ακολουθήσουν το παράδειγμά του.

Είναι ύψιστης σημασίας ότι τα ρούχα του παιδιού πρέπει να είναι πολύ χαλαρά, ιδιαίτερα τα ρούχα των μικρών αγοριών, γιατί τα ενδύματα που τρίβονται στο σώμα, συχνά δημιουργούν κακίες που ακολουθούν έναν άνθρωπο σε όλη τη ζωή.

Αν κάποιος πρέπει να προσπαθήσει με τη βία να εξαγάγει ένα μωρό από την προστασία της μήτρας της μητέρας του, η οργή θα οδηγήσει σε θάνατο, επειδή το μωρό δεν είχε ακόμα φθάσει σε ωριμότητα ικανή για να αντέξει τις επιπτώσεις του Φυσικού Κόσμου. Στις τρεις επταδικές περιόδους που ακολουθούν τη γέννηση, τα αόρατα οχήματα βρίσκονται ακόμα στη μήτρα της Μητέρας Φύσης. Αν έχουμε διδάξει ένα παιδί της τρυφερής ηλικίας να απομνημονεύει ή να σκέφτεται, ή αν διεγείρουμε τα συναισθήματα και τις συγκινήσεις του, στην πραγματικότητα ανοίγουμε την προστατευτική μήτρα της φύσης, και τα αποτελέσματα είναι εξίσου καταστροφικά σε άλλες απόψεις, όπως ένας αναγκαστικός πρόωρος τοκετός. Παιδιά θαύματα συνήθως γίνονται άνδρες και γυναίκες κάτω από τη

συνηθισμένη νοημοσύνη. Εμείς δεν πρέπει να εμποδίζουμε το παιδί από το να μαθαίνει ή να σκέφτεται με δική του πρωτοβουλία, αλλά δεν πρέπει να τα παροτρύνουμε όπως κάνουν συχνά οι γονείς, να θρέφουν τη δική τους υπερηφάνεια.

Όταν το ζωτικό σώμα γεννηθεί, στην ηλικία των επτά αρχίζει μια περίοδος ανάπτυξης και ένα νέο σύνθημα, ή μάλλον μια νέα σχέση, εγκαθίσταται μεταξύ γονέα και παιδιού. Αυτό μπορεί να εκφραστεί με δύο λέξεις *εξουσία* και *μαθητεία.* Κατά την περίοδο αυτή το παιδί διδάσκεται ορισμένα μαθήματα που λαμβάνει από την πίστη του στην αυθεντία των δασκάλων του, είτε στο σπίτι ή στο σχολείο, και καθώς η μνήμη του είναι μια σχολή του ζωτικού σώματος μπορεί τώρα να απομνημονεύσει το τι έχει μάθει. Επομένως, είναι κατ εξοχήν ευκολοδίδακτο. Κυρίως επειδή είναι αμερόληπτο από προκατειλημμένες απόψεις που εμποδίζουν τους περισσότερους από εμάς να αποδεχόμαστε νέες απόψεις. Στο τέλος αυτής της δεύτερης περιόδου, από περίπου 12 έως τα 14, το ζωτικό σώμα έχει μέχρι στιγμής αναπτυχθεί και έχει φτάσει η εφηβεία. Στην ηλικία των δεκατεσσάρων έχουμε τη γέννηση του σώματος επιθυμίας, η οποία σηματοδοτεί την έναρξη της αυτοπροβολής. Κατά τα προηγούμενα έτη το ίδιο το παιδί, θεωρούσε ότι ανήκει περισσότερο σε μια οικογένεια, και υφιστάμενο στις επιθυμίες των γονιών του, από ότι μετά το δέκατο τέταρτο έτος. Ο λόγος είναι ο εξής: στο λαιμό του εμβρύου και του μικρού παιδιού υπάρχει ένας αδένας που ονομάζεται θύμος αδένας, ο οποίος είναι μεγαλύτερος πριν από τη γέννηση, μετά μειώνεται σταδιακά μέσω των ετών της παιδικής ηλικίας και τελικά εξαφανίζεται σε ηλικίες που ποικίλλουν ανάλογα με τα χαρακτηριστικά του το παιδί.

Οι ανατόμοι έχουν προβληματιστεί ως προς τη λειτουργία αυτού του οργάνου και δεν έχουν ακόμη καταλήξει σε κάποιο πάγιο συμπέρασμα, αλλά έχει προταθεί ότι πριν από την ανάπτυξη των ερυθρών μυελωδών οστών, το παιδί δεν είναι σε θέση να κατασκευάσει το δικό του αίμα, και ότι ως εκ τούτου ο θύμος αδένας περιέχει μια ουσία, που παρέχεται από τους γονείς, πάνω στην οποία το παιδί μπορεί να βασίζεται κατά τη διάρκεια της βρεφικής και παιδικής ηλικίας, μέχρι τη δυνατότητα να κατασκευάσει μόνο του το αίμα του. Αυτή η θεωρία είναι περίπου αλήθεια, και καθώς το οικογενειακό αίμα ρέει στο παιδί, φαίνεται στον εαυτό του ως μέρος της οικογένειας και όχι ως ένα Εγώ. Αλλά τη στιγμή που αρχίζει να κατασκευάζει το δικό του αίμα, το Εγώ ισχυρίζεται το ίδιο. Δεν είναι πια το κορίτσι του μπαμπά ή το αγόρι της μαμάς. Έχει ένα «εγώ» -ταυτότητα δική του.

Στη συνέχεια, έρχεται η κρίσιμη ηλικία, όταν οι γονείς αποκομίσουν ότι έχουν σπείρει. Το μυαλό δεν έχει ακόμη γεννηθεί, τίποτα δεν κρατά τη φύση επιθυμία υπό έλεγχο, και πολύ, πάρα πολύ, εξαρτάται από το πώς το παιδί έχει διδαχθεί σε προηγούμενα χρόνια και τι παράδειγμα, οι γονείς έχουν θέσει. Σε αυτό το σημείο στη ζωή, η αυτοπροβολή, η αίσθηση «*εγώ είμαι ο εαυτός μου*», είναι ισχυρότερη από ότι σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή, και ως εκ τούτου η εξουσία θα πρέπει να παραχωρήσει τη θέση της σε συμβουλές. Ο γονέας πρέπει να ασκήσει τη μεγαλύτερη δυνατή ανοχή, γιατί σε καμία φορά στη ζωή είναι μια ανθρώπινη ύπαρξη τόσο πολύ σε ανάγκη για συμπάθεια, όπως κατά τη διάρκεια των επτά ετών, από τα 14 έως τα 21, όταν η φύση επιθυμία είναι αχαλίνωτη και ανεξέλεγκτη.

Είναι έγκλημα να προκαλέσετε σωματική τιμωρία σε παιδί σε οποιαδήποτε ηλικία. Η δύναμη δεν είναι ποτέ σωστή, και καθώς δυνατότεροι, οι γονείς θα πρέπει να έχουν πάντα συμπόνια για τον πιο αδύναμο. Αλλά υπάρχει ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της σωματικής τιμωρίας που την καθιστά ιδιαίτερα επικίνδυνη να εφαρμοστεί στη νεολαία: δηλαδή, ότι ξυπνάει την εμπαθή φύση η οποία είναι ήδη ίσως, πέρα από τον έλεγχο του αναπτυσσόμενου αγοριού.

Αν μαστιγώσουμε ένα σκυλί, θα σπάσουμε γρήγορα το πνεύμα του και θα το μετατρέψουμε σε ένα υπάκουο κοπρίτη, και είναι λυπηρό το γεγονός ότι κάποιοι γονείς φαίνεται να το θεωρούν ως αποστολή τους στη ζωή να σπάσουν το πνεύμα των παιδιών τους με τον κανόνα της ράβδου. Αν υπάρχει μια παγκόσμια έλλειψη μεταξύ της ανθρώπινης φυλής που είναι πιο εμφανής από οποιοδήποτε άλλο, είναι η έλλειψη θέλησης, και ως γονείς μπορούμε να θεραπεύσουμε το κακό σε μεγάλο βαθμό, καθοδηγώντας τις βουλήσεις των παιδιών μας κατά μήκος τέτοιων γραμμών όπως υπαγορεύεται από τη δική μας περισσότερο ώριμη λογική. Έτσι μπορούμε να τους βοηθήσουμε να αναπτύξουν μια ραχοκοκαλιά αντί για κλειδοκόκκαλο, με το οποίο, δυστυχώς, οι περισσότεροι από εμάς έχουν πληγεί. Ως εκ τούτου, ποτέ δεν δέρνουμε ένα παιδί. Αν η τιμωρία είναι απαραίτητη, τιμώρησε παρακρατώντας χάρες ή ανάκληση προνομίων.

Στο εικοστό πρώτο έτος, η γέννηση του νου μετατρέπει το νέο σε έναν ενήλικο, πλήρως εξοπλισμένο για να ξεκινήσει τη δική του ζωή στο σχολείο της εμπειρίας.

Έτσι έχουμε ακολουθήσει το ανθρώπινο Πνεύμα γύρω από ένα κύκλο ζωής, από τον θάνατο στην γέννηση και την ενηλικίωση.

Έχουμε δει πόσο ο αμετάβλητος νόμος διέπει το κάθε του βήμα και πώς περικλείεται πάντοτε από την αγάπη και τη φροντίδα των μεγάλων και ένδοξων Υπάρξεων που είναι οι υπουργοί του Θεού. Η μέθοδος της μελλοντικής του ανάπτυξης θα εξηγηθεί σε μετέπειτα εργασία που θα ασχοληθεί με *την Χριστιανική Μυστικιστική Μύηση.*

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Κυκλοφόρησαν:

- Πρακτική Ηλεκτροτεχνία, 1962 (εξαντλήθηκε)
- Colour TV repairs 1963, (εξαντλήθηκε)
- Transistors 1966, (εξαντλήθηκε)
- UME, 1967 (εξαντλήθηκε)
- Τι πρέπει να γνωρίζεται για το MDF, 1982 (εξαντλήθηκε)
- Τεκτονικές Αναλύσεις – Ναός, 2009
- Τεκτονικές Αναλύσεις - Μαθητής, 2009
- Τεκτονικές Αναλύσεις – Εταίρος, 2009
- Τεκτονικές Αναλύσεις – Διδάσκαλος, 2009
- Στίγματα Γνώσης και Τεκτονισμός, 2009
- Το Τρίτο Μάτι 2012
- Μαγικά Τετράγωνα και Γεωμετρικά Τεκτονικά Σύμβολα, 2013
- Ο Συμβολισμός του Τεκτονισμού, Albert Galahin Mackey. 2013
- Αστρολογία και Τεκτονισμός, 2013
- Αρχαίο Αποδ. Σκωτικό Δόγμα, 1^{ος} Τόμος, Βαθμοί 4^{ος}-18^{ος}, 2014
- Οι Σμαραγδένιοι Πίνακες του Θωθ, Dr. Doreal, 2015
- Πορεία προς το Φως, Μαθητής, 2016
- Πορεία προς το Φως, Εταίρος, 2016
- Πορεία προς το Φως, Διδάσκαλος, 2016
- Ανουννάκι, οι Πρώτοι Θεοί, 2016
- Η Αποκάλυψη των Συμβόλων, 2016
- Ο Συμβολισμός του Τεκτονισμού, A. G. Mackey. 2^{η} έκδοση, 2016

- **Θα κυκλοφορήσουν:**
- Η Πύλη των Άστρων, Ιερή Γεωμετρία,
- Θεοί και Θεές της Αρχαίας Αιγύπτου.
- Η Βίβλος των Νεκρών, E.A.Wallis Budge. 2012
- Το Μυστικό Τυπικό του 33^{ου} ,Anonymous. 2012
- Ινδική Μαγεία και Αποκρυφισμός, L.W. de Laurence
- Ο Πρώτος Αρχιτέκτονας και οι Μυήσεις
- 99+1 Τεκτονικά Δόγματα
- Α.Α.Σ.Δ., Η Κρυμμένη Αλήθεια
- Τεκτονική Κανονικότητα

- Οι Μύθοι της Κίνας και της Ιαπωνίας, Donald A. Mackenzie
- Χρώματα και Τεκτονισμός
- Άχιμαν Ρεζόν, Laurence Dermott
- Αρχαίο Αποδ. Σκωτικό Δόγμα, Δεύτερος Τόμος, Βαθμοί 19ος-32ος
- Οι Δώδεκα Πυραμίδες του Θωθ, Crystalinks
- Οι Δώδεκα Θεές Φομπανάτσι, Crystalinks
- Τυπικό της Άμιλλας, Μαθητής
- Τυπικό της Άμιλλας , Εταίρος
- Τυπικό της Άμιλλας , Διδάσκαλος
- Τυπικό του Διδασκάλου του Σημαδιού
- Τυπικό του Ναύτη της Βασιλικής Κιβωτού
- Τυπικό του Διδασκάλου της Ιερής Βασιλικής Αψίδας